CODEXUL BAPHOMET

Jason Sorrell

Codexul Baphomet

Activitățile descrise în această carte pot fi periculoase și ilegale în unele jurisdicții. Această carte nu este destinată persoanelor cu dependențe grave, tendințe abuzive sau instabilități mentale. Vă rugăm să dați dovadă de responsabilitate și atenție atunci când încercați să reproduceți oricare dintre activitățile descrise în această carte. Rețineți că ceea ce a funcționat pentru autor și pentru alții din această carte s-ar putea să nu funcționeze pentru dumneavoastră. Desfășurați aceste activități cu prudență, grijă, rațiune și bun simț. Autorul și editorul nu sunt responsabili pentru consecințele eforturilor altora inspirați de această carte și care urmează tehnicile din aceasta.

Studiourile Creative Oddities
Austin, Texas
www.creativeodditiesstudios.com

Despre autor

Ego Diabolus este numele artistului și autorului Jason Sorrell, sub care este recunoscut în comunitățile satanice, păgâne, oculte și de vrăjitorie, unde a scris eseuri și a produs artă timp de peste douăzeci de ani. Urmărirea conceptului Baphomet și a mitologiei care îl înconjoară l-a introdus în multe personalități interesante, l-a purtat în numeroase aventuri și i-a oferit câteva relații puternice de care se bucură și în ziua de azi.

Cercetările sale asupra practicilor oculte, istoriei și filosofiei, împreună cu practica magiei rituale, i-au adus respectul comunităților cărora le adresează, precum și mânia multora din cadrul acestor comunități. Opera sa, atât în literatură, cercetare, cât și artă, a fost reprodusă și savurată de mii de oameni prin intermediul a numeroase forumuri de internet, organizații și publicații. A scris alte două cărți despre ocultism: *„Datoria Diavolului”* și *„Tarotul Negru”* și a contribuit la publicarea *cărții „Biblia Diavolului”* de Lianna Diabolique. În prezent, locuiește în Austin, Texas, unde își desfășoară activitățile artistice, cercetarea ocultă și magia rituală. Este activ ca și consultant pentru mai multe organizații satanice, în diverse funcții.

CUPRINS

Prefață
Introducere

CARTEA I: CARTEA LUI LUCIFER
Pilonii Realizării
Transmiterile lui Baphomet
Preceptele lui Baphomet privind standardele individuale
Cele cinci puncte ale sinelui Promisiunea lui Baphomet

CARTEA A II-A: CARTEA LUI SATAN
Baphomet și Satanismul
Satanismul evolutiv
Zei și oameni
Sărbători și zile libere

CARTEA A III-A: CARTEA LUI TIAMAT
Magie
Ritualul de bază
Altarul
Autoinițierea
Puncte despre mecanica Magiei

CARTEA A IV-A: CARTEA HECTATULUI
De ce Baphomet
Dumnezeul care se reflectă în sine
Viața explorată
Satanism și sacrificiu
De ce viața
Sataniști „adevărați”
Rețeaua Hellfire
Întrebări foarte importante
Răul
O zi din viață

ANEXA I: Al Jiwah
ANEXA II: Libre Luciferus
ANEXA III: La Messe Noir
ANEXA IV: Lilith către copiii ei
ANEXA V: Unsprezece principii ale manipulării realității
ANEXA VI: Concepte de bază ale Tarot
ANEXA VII: Lectură recomandată

Prefață: O declarație de intenție

De-a lungul anilor mei de studiu al ocultismului, anumite teme au continuat să reapare în studiile mele asupra diferitelor culturi și credințe. Fie că studiez miturile mayașilor, egiptenilor, sumerienilor, japonezilor, celților sau chiar ale iudeo-creștinismului, se pare că există întotdeauna teme consistente privind natura zeității, interacțiunea forțelor și conectivitatea tuturor lucrurilor. Această consecvență ar putea fi doar rezultatul gândirii paralele; dezvoltarea unor idei și soluții similare de către culturi distinct separate de întinderi geografice și/sau de timp. Gândirea paralelă în sine sugerează o sursă comună în care un experiment, fiind repetat sub influența mai multor factori diferiți, reușește în continuare să obțină rezultate similare.
Această consecvență, această conectivitate fundamentală a temelor, ideilor și credințelor, a fost exprimată în diverse moduri de către alte culturi și observatori de-a lungul istoriei. Psihologi precum Jung au sugerat o conștiință de masă, o conștiință a speciei, compusă din fiecare conștientizare individuală. Psihobiologii teoretizează posibilitatea unei memorii genetice; că ideile și strategiile de supraviețuire pot fi înregistrate și transmise prin intermediul unei specii în ADN, rezultând un lanț continuu de idei care se extinde dincolo de specie la întreaga viață. Fizicienii continuă să încerce să explice realitatea ca o singularitate; Teoria Unificată a Tuturor Lucrurilor. Urmărirea acestei teorii i-a condus la descoperirea unui fenomen care ar fi considerat ficțiunea magiei de către neinițiați și a sugerat că realitatea este mult mai fluidă și mai susceptibilă la manipulare decât suntem învățați să credem. De fapt, realitatea pare a fi definită în mare măsură de credință, mai degrabă decât de lege.
În gândirea ocultă occidentală, această continuitate și consecvență în toate lucrurile este exprimată într-un singur mod prin Baphomet. Baphomet, zeitatea-îndemn al unității și al rezolvării forțelor opuse, este venerat sau invocat de școli oculte foarte diferite. Magicienii ceremoniali, de la Blavatsky la Crowely, l-au menționat cu toții pe Baphomet, adesea ca pe o „super-zeitate” din care ies la iveală toate celelalte zeități și demiurgi. Se zvonește că francmasoneria îl definește pe Dumnezeu nu ca fiind Iehova, ci ca fiind Baphomet, un secret despre care se presupune că nu este împărtășit până când un individ nu a atins cele mai înalte grade. Sataniștii au îmbrățișat ideea lui Baphomet aproape ca fiind zeitatea din spatele a ceea ce ei numesc „Satan”; însăși Biserica lui Satan perpetuează purtarea „Sigiliului lui Baphomet” ca ornament preferat care exprimă credințele satanice. Vrăjitoria, în ciuda încercărilor neoclaștilor de a separa practica de aspectele sale „mai întunecate”, este plină de referințe la Baphomet ca fiind „Dumnezeul vrăjitoarelor” suprem. Această temă, această teorie, este ceea ce face ca această carte și potențialul pe care îl reprezintă să fie atât

de tentante și derutante în același timp. În fiecare an apar o multitudine de cărți despre magie și ocultism. Aceste cărți sunt aproape întotdeauna construite în jurul acelorași teme și idei, scrise de alții versați în ideile populare despre ocultism și textele care aglomerează în prezent secțiunile „metafizice” ale librăriilor de pretutindeni. Aceste trimiteri au preluat tema acum populară de a prezenta ocultismul ca fiind misterios și umbros, dar indiferent cât de întunecate, nocturne, antice sau negre pretind că sunt aceste texte, ele continuă să sufere de aceeași criză de identitate și trebuie să se despartă de rădăcinile neplăcute ale practicilor lor. Această carte face exact opusul, îmbrățișând latura bogată și practică a magiei, ignorată în mare parte de majoritatea studenților ocultiști care neagă teoriile și prezentând o idee care ar putea fi considerată periculoasă de ocultiști, ritualiști, wiccani, păgâni și vrăjitoare de pretutindeni.

De exemplu, vrăjitoarele moderne (și spun „moderne” pentru a distinge ceea ce se practică astăzi de ceea ce probabil era practicat de vrăjitoare și studenții ocultismului înainte de evenimentele pe care urmează să le descriu) descind din eforturile unui anume Gerald Gardner, un alt fapt de care majoritatea vrăjitoarelor de astăzi ar dori să se despartă. În timp ce linia sugerată de Gardner de succesiune neîntreruptă de credințe de la practicile antice până la propria sa Carte a Umbrelor este în cel mai bun caz dubioasă, fiecare copil de școală primară este conștient de referințele istorice continue și sugestiile conform cărora vrăjitoria este practicată în secret de către indivizi și grupuri solitari. De la basme care au o oarecare bază în realitate sau evenimente probabile până la *Malificus Malferium* și nebunia vânătorii de vrăjitoare care a durat până la colonizarea Americilor, ideea de vrăjitorie a fost o temă constantă. Potențialul practicilor și credințelor precreștine, folclorul și remediile populare, spiritele naturii și înțelepciunea rurală este cel din care derivă ideea vrăjitoarei din pădure și este probabil modul în care a fost transmisă adevărata vrăjitorie.

Eforturile lui Gardner din anii 1950, exploatând lucrările lui Crowely, ale Zorilor Aurii, ale altor ocultiști, precum și interesul crescând pentru paranormal au dus chiar la „Războaiele Vrăjitoarelor” de la sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70, cumulându-se în întâlniri între culte și tradiții vrăjitoare disparate, la fel ca un Conciliu Canonic, pentru a determina ce ar fi acceptat ca vrăjitorie și ce ar fi respins. Printre problemele pe care le-au abordat, de la covenuri homosexuale la practicarea ritualurilor în robe sau în haine, s-au numărat și amenințările crescânde ale unui guvern ostil credințelor lor. Vrăjitoria trebuia să se confrunte cu stigmatul de a fi o practică „malefică” și, chiar dacă versiunea lui Gardner încerca să anuleze ideea de „rău”, practicanții acestei practici erau încă în mare parte motivați de idei politice și practici sociale care puteau încă să aducă batjocura și controlul guvernului. La acea vreme, persoanele care fuseseră expuse ca

practicând vrăjitorie primeau amenințări cu moartea și își pierdeau locurile de muncă.
Aceste întâlniri, care au avut loc în momente diferite și cu personalități diferite care au fost cheia dezvoltării vrăjitoriei, au ajuns în general la aceleași concluzii. Vrăjitoria, pentru siguranța practicanților ei, trebuia disimulată. Ar fi prezentată ca o simplă teologie a cultului naturii, zeii și zeițele ei nefiind mai mult decât aspecte ale lumii naturale, simboluri ale forțelor, mai degrabă decât ființe reale. Vrăjitoria ar fi o religie neutră, în care indivizii caută o existență armonioasă cu tot ce îi înconjoară. Binele și răul „summit" nu ar avea loc în vrăjitorie, ideile de karmă și Legea lui Trei fiind folosite pentru a convinge publicul că vrăjitoarele nu vin după bebelușii lor noaptea. Orice legătură cu aspectele satanice sau mai întunecate ale credințelor lor ar fi întreruptă; într-adevăr, vrăjitoarele și-ar încuraja semenii să nege credințele și practicile atât ale sataniștilor, cât și ale magicienilor ceremoniali din cauza forțelor pe care le pot invoca. Cel mai aproape de imaginile răului ar fi zeitățile benigne, dar cu coarne, precum Cernunnos și Pan, în ciuda istoriei anecdotice a ritualurilor de sânge, a sacrificiilor umane și a blestemelor negre.
Negarea faptelor a crescut odată cu fiecare autor care a scris ulterior pe această temă. Literatura pre-Gardner sugerează că Baphomet era Zeul vrăjitoarelor, următorul pas natural după dualitatea și uniunea Zeiței cu Dumnezeu în credințele lor, o progresie de care chiar și grecii antici erau conștienți și comentau. Baphomet, însă, este prea întunecat pentru majoritatea vrăjitoarelor moderne, de recunoscut, sunt prea simbolice pentru încrederea în sine și pragmatism și au fost prea bine îmbrățișate de organizațiile satanice. Vrăjitoria era în esență venerarea unei zeități asemănătoare lui Baphomet și a ideilor pe care le reprezenta zeitatea, dar în graba de a se purifica și de a se asigura că sunt văzute ca inofensive de către public, religia a abandonat aproape complet zeitatea. Un proces similar a infectat practica magiei rituale, studiul ocult, magia ceremonială și majoritatea școlilor moderne de gândire ocultă.
Această carte reprezintă recuperarea acelei moșteniri. Existența sa reprezintă o amenințare la adresa eforturilor acelor potențiali experți în ocultism care au fost împuterniciți prin crearea propriilor mici culte ale sinelui prin negarea zeității pe care probabil o venerează ei înșiși în secret. Sugerează ceea ce studenții magicului de pretutindeni par disperați să creadă, dar se tem să admită; practica magicului este practica împuternicirii, studiul manipulării realității și o practică care îmbrățișează arhetipurile zeităților și este anatema oricărei religii care ar necesita devotamentul absolut față de un singur zeu și un singur standard. Magicul nu este practica altruistă pe care autorii moderni ar vrea să-i facă pe cititorii lor să o creadă, ci, la fel ca natura însăși, este practică și adesea diabolic de pragmatică.

Întotdeauna am fost atras de conceptul lui Baphomet, iar Baphomet s-a insinuat mereu în studiile mele de religie, ocultism, istorie, filosofie, știință și artă. Încă de la prima mea explorare a mitologiei în copilărie, poveștile despre zeul hermafrodit cu cap de capră și-au găsit drumul în mâinile mele. Când am explorat Wicca și vrăjitoria modernă și am săpat dincolo de perspectivele limitate impuse publicului de autorii populari ai subiectului, l-am descoperit pe Baphomet ca Zeul Vrăjitoarelor, reconcilierea supremă a dualității Dumnezeu/Zeiță a religiei și a Diavolului din folclorul vrăjitorilor. Când am studiat magia rituală, l-am găsit din nou pe Baphomet ca simbol și entitate de mare putere în numeroase școli de practică. Când am explorat școlile misterelor din Grecia Antică, Egipt, Babilon și Sumer, ființele și ideile asemănătoare lui Baphomet s-au repetat în cadrul fiecărei culturi și prin diferite epoci. Chiar și în satanism, o religie a ateismului și ritualului, avem „Sigiliul lui Baphomet” ca cel mai proeminent simbol al religiei și filosofiei.

Pentru neinițiați, Baphomet este o notă de subsol obscură în anuarele de istorie și din domeniul teoriei conspirației. Pentru studenții serioși ai ocultismului și magiei, Baphomet era un simbol al puterii și o entitate cu un potențial nedefinit. Nume precum Levi, Reuss, Blavatsky, Crowley și LaVey priveau către Baphomet cu respect și admirație. Teoriile abundă despre organizațiile care îl venerează în secret pe Baphomet ca pe un zeu sau un concept, inclusiv Illuminati, francmasonii și chiar Biserica Catolică. De ce au mărturisit templierii individual nu crima de a se închina lui Satan, ci venerarea lui Baphomet și de ce a bântuit Baphomet anuarele de istorie și cercetare ocultă de atunci?

Până în 2006, îmi era clar că mișcarea păgână, inclusiv Wicca și vrăjitoria modernă, era angajată cel puțin simbolic în venerarea diluată a ceea ce cercetătorii oculti numesc Baphomet și că, dacă oricare dintre ei și-ar fi făcut timp să-și studieze serios strămoșii filozofi, ar fi descoperit că mulți dintre ei veneraseră direct o ființă asemănătoare lui Baphomet. Satanismul, în diversele sale forme, pare să se învârtă în jurul ideii de a purta „Sigiliul lui Baphomet” în timp ce se venerează în numele lui Satan, Lucifer sau al altei entități. Conceptul de Baphomet părea să fie fundamentul acestor mișcări și al altora, ideea din spatele vălului de idei arătat publicului. Am decis să-l studiez pe Baphomet cu seriozitate.

În niciun caz nu înseamnă că am abandonat satanismul. Într-adevăr, pentru majoritatea sataniștilor, satanismul este mai degrabă o filozofie decât o religie, un model de comportament și gândire. Sataniștii se venerează pe sine prin simbolul lui Satan, dar simțeam că Satan nu era un simbol suficient de cuprinzător. Mai mult, observațiile mele asupra lumii din jurul meu au continuat să întărească conceptul unui element cu adevărat divin al tuturor lucrurilor. Satanismul, prin această perspectivă, nu a fost

abandonat, ci mai degrabă amplificat. Venerându-l pe Baphomet, sunt încă un satanist, așa cum vor ilustra modul de venerare și conceptele filozofice.
Codexul Baphomet nu este menit să fie temelia unei alte organizații satanice; lumea este atât de supraîncărcată cu astfel de organizații, de la agățații de pe internet până la fronturile internaționale în toată regula, încât crearea unei alte organizații ar fi redundantă. Codexul Baphomet își propune să adauge o dimensiune spirituală mai mare satanismului și studiilor despre Calea Mâinii Stângi. Acesta prezintă filozofie, ritualuri și exerciții care au sens și s-au dovedit a fi extrem de eficiente. Folosind conceptele din simbolul Baphomet, am descoperit că cineva poate atinge o stăpânire personală din ce în ce mai mare a propriei realități. Acestea au fost practicile mele de mai mulți ani, dezvoltate prin practică continuă, experimentare, explorare și evoluție, atât în grup, cât și în contexte solitare.
Speranța mea este că informațiile de aici vor aduce iluminare, putere și succes celor suficient de puternici pentru a le urmări.

Introducere: Precum sus, așa și jos.

Universul este repetiție; unitate după unitate se construiește până la următoarea unitate, mai mare. Atomii formează molecule care formează proteine complexe care formează celule care formează organisme care formează organisme complexe care formează inteligențe care conduc vehicule hibride și se preocupă de economia de combustibil. Ei trăiesc pe o lume care este o mică parte a unui sistem solar care este o mică parte a unei galaxii care este o mică parte a unui univers. Toate aceste unități, așezate una peste alta, formează ceea ce numim realitate. Această realitate este autosuficientă. Este infinită și conține suma totală a tuturor lucrurilor. Fiecare componentă este necesară în cadrul acelei realități; altfel se schimbă și devine altceva. Majoritatea componentelor acestei realități nu sunt conștiente de poziția și funcția lor în cadrul ei, chiar dacă conștientizarea este o trăsătură pe care o posedă. Majoritatea celor care posedă conștientizare văd realitatea ca fiind insensibilă. Ce-ar fi dacă ai putea vorbi cu realitatea, să-i ceri favoruri sau chiar să-i dai ordine? Nou-născuții au nevoi. Nu își înțeleg realitatea, locul lor în ea sau chiar nevoile pe care le experimentează.
Nou-născuții nu au nicio modalitate de a se descurca singuri, cu excepția uneia. Un nou-născut strigă către univers, către realitate, iar realitatea îi răspunde. Nevoile sale sunt satisfăcute. Universul este magic și miraculos pentru un copil. În timp, cei conștienți, care au decis singuri care sunt limitele lor personale, își învață copiii aceste limite, asigurându-se că și ei vor avea limite. Într-un fel, acest lucru servește binelui general, dar în alte feluri pur și simplu perpetuează o minciună.
Fizicienii, însă, descoperă adevărul din spatele minciunii. Atunci când caută anumite particule cuantice folosind supraconductori și coliziuni materie/antimaterie, oamenii de știință au descoperit că aceste particule apar invariabil acolo unde se așteaptă să apară. De fapt, chiar și atunci când nu se aplică calcule, iar observatorii caută pur și simplu fenomenul după un eveniment care îl generează, ei descoperă particulele acolo unde le caută într-o abundență mult mai mare decât oriunde altundeva. În teorie, acest lucru sugerează că realitatea este influențată nu doar de relațiile cauză-efect, ci de așteptările și voința celor care observă realitatea.
Ce-ar fi dacă, vorbind cu realitatea, ți-ai putea transforma dorințele în realitate? Ce-ar fi dacă realitatea ți-ar răspunde și te-ar conduce către o viață mai împlinită și cu un scop mai mare?
Sperăm că această carte va fi diferită de oricare alta pe care ați citit-o în trecut. Această carte conține informații care pot fi periculoase pentru cei fără experiență, instabili, nechibzuiți și nepregătiți. Această carte descrie realitatea ca pe un zeu... ca DUMNEZEU și îl descrie pe cititor ca pe o

legătură directă către acel zeu. Într-adevăr, dragă cititorule, ești o parte integrantă a zeului, îmbibat cu o putere care a fost modelată și ghidată de alții, poate chiar fără ca tu să știi. Această carte este periculoasă pentru că descrie cum îți poți descoperi puterea și o poți recupera, devenind stăpânul propriei realități și modelându-ți propria soartă. Această carte este periculoasă pentru că îți cere să devii responsabil pentru toate aspectele vieții tale, cele bune și cele rele, cele fericite și cele dureroase, cele gloriose și cele terifiante. Această carte este periculoasă pentru că urmarea acestei căi te va separa probabil de turma comună, te va face să urmărești metode și scopuri care vor fi străine celor din jurul tău și îți va deschide ochii către priveliști nevăzute de cei pe care îi lași în urmă. Această carte este periculoasă pentru că vei fi opus fără să știi de majoritatea și, ocazional, de câțiva aleși cărora prefera să nu le revendici dreptul din naștere.

Gândește-te pentru o clipă la chestiunea responsabilității de sine. Pentru a-ți stăpâni cu adevărat realitatea, în loc să permiți ca ea să fie modelată de alții, trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru tot ceea ce ești. Trecutul tău nu mai contează; alegi să nu permiți ca durerile trecutului să-ți influențeze prezentul sau viitorul. Mediul tău devine o circumstanță a alegerilor pe care le faci din acest moment înainte, modelat de tine în loc să te modeleze. Cei care ți-au făcut o nedreptate nu mai pot fi cauza circumstanțelor tale; părinții tăi, profesorii tăi, preoții tăi, angajatorii tăi, familia ta și prietenii tăi nu mai pot fi învinovățiți pentru cine ești sau ceea ce trăiești. Lumea, soarta, norocul, șansa... toate acestea sunt ficțiuni pe care alegi să le ignori. Nici măcar Dumnezeu nu poate fi cauza stării tale ca influență externă; ai devenit propriul tău judecător, autorul realității tale, propriul tău mântuitor. O astfel de stare nu este la fel de ușor de menținut ca și cum ai putea să ne punem problemele și greșelile la picioarele altuia. Responsabilitatea de sine necesită o putere pe care puțini o pot gestiona.

Această carte folosește simboluri, nume, puteri și tehnici pe care societatea noastră cotidiană le-a etichetat drept mitologie, superstiție, negru sau chiar blasfemie. Există un scop în acest sens. Totul din această carte funcționează. Eficacitatea tehnicilor de manipulare a realității din această carte nu este doar testată în timp în cercurile oculte, ci este o chestiune de fapt psihologic, o înregistrare filosofică și devine rapid adevăr fizic. Informațiile de aici nu au fost extrase dintr-un tom prăfuit, nu au fost găsite într-un colț ascuns al unei mănăstiri antice și nu sunt rezultatul unei transmiteri directe de la forme superioare de inteligență. Sunt culese din numeroase surse, antice și moderne, care au explorat natura realității și metodele de interacțiune cu aceasta. Se inspiră din toate religiile, căutând adevărul și aplicarea cu succes în toate sistemele de credință și practică. Zeii implorați în acest text vorbesc zilnic celor care ascultă mesajele din jurul nostru, în orice moment, dacă cineva este pur și simplu dispus să le primească.

Baphomet este un Zeu al întunericului. Aceasta nu înseamnă că Baphomet este malefic; Cei care ar defini realitatea ta pentru a se potrivi nevoilor lor au stabilit legătura dintre întuneric și rău (și chiar definiția a ceea ce este „rău”). Întunericul înseamnă pur și simplu că Baphomet nu este neapărat evident. Baphomet este subtil, constant, persistent și omniprezent. Baphomet scoate o torță din interiorul acelui întuneric, scoțând la iveală adevărul din ceea ce este ascuns, spre deosebire de ceea ce este conceput pentru a deruta și a distrage atenția în lumina strălucitoare a zilei. Cei care iau calea lui Baphomet sunt predispuși să caute adevăruri ascunse, să vadă tiparele din interacțiunile complexe ale realității noastre, să gândească în moduri străine de cei din jurul lor. Această carte presupune că cei care o citesc au experiență cu învățăturile oculte, conceptele psihologice, ideile filozofice și o înclinație pentru logică și rațiune. Nu este destinată începătorilor, dar va oferi îndrumare celor care explorează pentru prima dată adevăratul potențial al vieții lor, o bază pentru eforturile și obiectivele lor cu care să se testeze.
Baphomet este totul. Gândiți-vă la asta; Dumnezeu și Satana sunt simboluri comune ale gândirii occidentale care descriu arhetipuri ale binelui și răului, creatorului și distrugătorului. Dacă cei doi ar purta război, Baphomet ar fi câmpul de luptă, armele, chiar și combatanții înșiși. Baphomet este Zeul care se privește pe sine, este infinitul plus 1. Baphomet este observatorul suprem, fiind cel care observă și *cel care este în același timp observat*. Alți zei sunt descriși ca fiind cumva distincți; creator, tată, incognoscibil, absolut. În Baphomet, nu există separare între zeitate și realitate. Având în vedere acest lucru, ajungem să realizăm că toate lucrurile sunt Baphomet și, prin urmare, *noi suntem Baphomet*.
Anii de antrenament au estompat această posibilitate în mintea noastră, pentru a putea lua un rol mai activ în realitatea noastră și a schimba felul în care sunt lucrurile. Această carte oferă metode pentru a inversa acest antrenament, pentru a antrena mintea să perceapă realitatea într-un mod conceput de tine și pentru a manipula realitatea. Această carte își propune să-ți deschidă conștiința către potențialul propriei tale ființe. Pericolele sunt mari, obstacolele multe, dar recompensele merită riscurile. Urmărește această cale pe propriul tău pericol și spre propria ta glorificare.

Există adevăr în ideea că un Dumnezeu real este omniprezent. Nu putem scăpa de el. Sunt trotuarele pe care mergem și drumurile pe care călătorim. Este ora la care ne trezim pentru a ajunge la serviciu și a ne îndeplini îndatoririle și distragerile pe care le folosim pentru a umple golul dintre aceste faze, astfel încât să ne putem integra printre ceilalți. Dumnezeu vine în flux de la televizoarele noastre, ne zâmbește de la chioșcurile de ziare și ne cântă de la radiouri. Dumnezeu este motivul pentru care este mai important pentru noi cu cine se culcă o actriță proeminentă decât motivul

pentru care nu am stabilit o colonie pe Lună. Dumnezeu este vinovăția pe care o simțim în plăcere și plăcerea pe care o simțim în vinovăție. Dumnezeu ni se învață în bisericile și școlile noastre și este întărit constant de colegii și autoritățile noastre. Dumnezeu este omniprezent pentru că este în mintea noastră. Spiritualitatea noastră este sentimentul că există ceva în univers mai mare decât ceea ce putem percepe cu simțurile noastre imediate, ceva care ne leagă de toate celelalte lucruri. Dumnezeu este modul în care percepem această potențialitate.

Prin urmare, Dumnezeu este o chestiune de percepție. Omul l-a creat pe Dumnezeu, motiv pentru care majoritatea religiilor ne învață că Dumnezeu pur și simplu a apărut. Faptul că omul pur și simplu a apărut este ceva ce nu putem accepta cu ușurință. Omul trebuie să aibă un scop. Dumnezeu nu este om și, prin urmare, nu are o astfel de nevoie în mintea noastră. Întrucât Dumnezeu este o chestiune de percepție, avem o alegere și o responsabilitate. Putem alege să-L definim pe Dumnezeu pentru noi înșine, dar, făcând acest lucru, trebuie să fim dispuși să acceptăm atât recompensele, cât și consecințele alegerii noastre. Pentru majoritatea, este mai ușor să-i lăsăm pe alții să-L definească pe Dumnezeu pentru noi și, prin urmare, să primească povara responsabilității. Această fragilitate a gândirii noastre colective a transformat-o într-un instrument puternic în mâinile celor care ar încerca să ne controleze.

Marile religii își instruiesc practicanții să acționeze în interesul „binelui” suprem; abnegație, sacrificiu, martiriu și altele asemenea. Recompensa promisă este adesea ceva ce nu poate fi oferit niciodată de cei care impun înțelegerea, de obicei paradisul și viața veșnică dincolo de moarte. Cei care fug de responsabilitățile existenței merită robia față de idealuri false, așa că cel mai bine este să li se permită să o aibă. Religiile au fost construite pe dorințele necredincioșilor și pe sudoarea și sângele credincioșilor.

Noua eră a adus noi modalități de gândire acestei practici străvechi, dar în esență sugerează în continuare aceleași lucruri. Făptașii îmbrăcați în alb promit că altruismul individului va duce la recompensă oferită de univers, paradisul fiind înlocuit cu karma bună, iar viața veșnică fiind schimbată pentru reîncarnarea într-o formă „superioară”. Cei îmbrăcați în negru nu sunt cu mult mai buni. Nu oferă nimic, spunându-ți să faci pentru tine, dar cer ipocrit ca, la sfârșitul zilei, să-ți amintești a cui a fost ideea de a „gândi pentru tine”. Calea Stângii are la fel de mulți utilizatori și adepți ca și cea dreaptă. În cele din urmă, totul este „gândește ca noi și vei fi mai bun”.

Calea Mâinii Drepte și religiile maselor și-au dovedit prea bine eșecurile. Din Calea Mâinii Stângi a apărut o nouă generație de escroci și proxeneți spirituali. Aceștia se hrănesc parazitar cu nevoile celor nesatisfăcuți de altruismul oferit de religiile acceptabile, oferind modele codificate de gândire și comportament care asigură acceptabilitatea pentru cei dispuși să se conformeze. Pot face acest lucru în numele unui elitism prost definit, dar

cum se poate întoarce adevărata elită și să le spună altora că, fără validarea lor, nu sunt adevărați practicanți ai filosofiei pe care o adoptă? Cum echivalezi o filozofie a individualismului cu o mentalitate de clică? Persoanele care urmează oricare dintre filozofiile Căii Stângi descoperă în cele din urmă că trebuie să facă o alegere; ar trebui să se alăture unei organizații care va cere renunțarea la o parte din individualismul lor sau să sufere alienarea păstrării identității lor individualiste?
O nouă ordine pare să se ridice din resturile acestei căutări a identității spirituale și din eșecurile instituționalismului strict reglementat. Indivizii devin nerăbdători cu toate acele potențiale autorități care le cer conformitatea cu idealurile lor. Există o conștientizare tot mai mare a faptului că propria spiritualitate este a lor și, deși procesul către această dezvoltare personală și filosofia folosită ca fundament pot fi împărtășite, rezultatul final este complet unic pentru individul care îl experimentează. Este timpul să dărâmăm zidurile metaforice și să revendicăm ceea ce este al nostru. Noua ordine tânjește să-și croiască propriul drum și se irită din cauza limitărilor impuse de cei care pretind a fi liderii școlii lor filosofice. Este timpul să-i doborâm pe cei care sunt ipocriți ai propriei filozofii, pe cei care predică individualitatea, dar cer conformitate.Încă de la apariția conceptului sub acest nume, Baphomet a fost simbolul spiritualității individuale, al creșterii și al căutării adevărului interior. Baphomet a fost considerat simbolul satanismului, chiar dacă instituțiile sale își bat joc de „elitism” și „individualism”. Baphomet este în noi toți și niciun Mare Preot, Magistrat sau Papă Negru nu poate deține vreo autoritate asupra noastră fără a sta pe un teren șubred. Autoritatea pe care pretind că o dețin este doar autoritatea pe care o permitem. Noua ordine seridică și își revendică această autoritate pentru sine. Baphomet cheamă, și în timp ce cei care se luptă cu disperare să-și păstreze pozițiile pompoase de înșelăciune filozofică vor fi prea ocupați să o audă, noi, cei care suntem dispuși să cunoaștem adevărul prin dorințele propriilor inimi și minți, vom ajunge la putere. Este doar o chestiune de timp.

BAPHOMET REX!
BAPHOMET VERI!
BAPHOMET VIDI!
TRINCA, BAPHOMET!

Andrea Feure
Marea Preoteasă și Vrăjitoare Satanică
2 ianuarie 2008

CARTEA I
CARTEA LUI LUCIFER

Baphomet de Eliphas Levi

PILONII REALIZĂRII

EU SUNT: Eu sunt Baphomet. Eu sunt TOTUL. Toate lucrurile sunt din trupul meu. Conștiința mea este conștiința tuturor ființelor. Tu ești așa cum sunt eu la momentul tău, momentul adevărului, când natura ta eclipsează fațada vieții tale cotidiene. Prin faptul că eu sunt toate lucrurile, toate lucrurile sunt, prin urmare, Baphomet. Tu ești prin urmare, zeitatea mea în microcosmos.

EU SUNT VIAȚA: Am o singură poruncă: să TRĂIESC și să mă trezesc la adevăratul tău sine. Toate celelalte au o importanță mică. Satisfă-ți pornelile, respectă-ți limitele și înțelege cine ești.

EU SUNT ADEVĂRUL: ADEVĂRUL nu poate fi predat. Trebuie experimentat. Prin urmare, în timp ce multe lucruri vor fi absolute, mult mai multe vor fi chestiune de perspectivă. Caută adevărul pentru tine însuți și respectă adevărul altora. Puneți întotdeauna lumina interioară a înțelegerii deasupra celei exterioare, lumina dogmei comune.

EU SUNT DREPTATEA: Toate lucrurile au DREPTUL să existe, atâta timp cât nu încalcă dreptul altuia. Respectă-i pe cei care merită dreptate.
Nu-i tolera pe cei nedrepți. Fii activ și vigilent în răzbunare. Tratează-i pe toți după cum merită acțiunile lor.

EU SUNT LIBERTATEA: Nu căuta laudele altora, ci cunoaște valoarea propriilor tale fapte. Nu căuta greșeli în alții, ci înțelege și acceptă propriile tale limite. Asigură-ți propria hrană, fii al tău păzitor. A fi dependent de altcineva înseamnă a fi sclav.

TRANSMISIILE LUI BAPHOMET

I

Eu sunt Baphomet. Tot ce este, eu sunt, și în aceasta, eu sunt nimic și totul. Natura universului este natura mea. Adevărul pe care alții l-ar nega este adevărul meu; adevărul din întunericul interior. În ceea ce sunt eu, tu poți fi, dacă doar a fi este ceva ce vei alege.

Îmi auzi chemarea către tine din întunericul minții tale. Sunt durerea pe care o simți când te zbați sub jugul societății. Sunt frustrarea pe care o experimentezi atunci când te confrunți cu o lume care nu este concepută de tine. Te chem să te trezești la visele tale și să le transformi în realitate. Strig către tine să te răzvrătești împotriva sclaviei apatiei și să te ridici la libertatea autorealizării.

Ofer totul și nu ofer nimic. A mă cunoaște înseamnă a te cunoaște pe tine însuți. Nu-ți pot da nimic din ceea ce nu ai deja. Eu sunt ceea ce se privește în ochi. Așa trebuie să fii. Trebuie să îndrăznești să te cauți pe tine însuți, căci numai atunci mă vei găsi. Trebuie să alegi să fii așa cum îți dorești, mai degrabă decât așa cum se așteaptă de la tine.

Nu sunt ceea ce ți-ar spune alții despre mine. Sunt realitatea și pot fi experimentată doar de sine. Depinde de tine să definești această realitate pentru tine însuți, să găsești de ce toate lucrurile. A alege pur și simplu să crezi în orice lucru despre care nu ai ajuns la concluzia că este adevărat este o prostie. A alege să urmezi fără un scop egoist este sclavie. A renunța la sine înseamnă a mă renunța la mine. Ceea ce mă părăsește se împotrivește sieși și va cădea.

Nu mă opun la nimic, căci nu este nevoie, pentru că sunt totul și nimic în același timp. Isus din Nazaret și Satana sunt amândoi aspecte ale ființei mele. Lucifer și Ahriman sunt amândoi umbre ale luminii mele. Venerarea oricărui om este doar venerarea unui aspect al meu și, prin urmare, îmi glorifică numele. Numai în negarea totalității mele sunt nedreptățit. Numai atunci când unii se luptă să-și valideze sinele prin opresiunea altora, mânia mea se va aprinde. Nu voi fi refuzat.

Cei care neagă sinele încearcă să mă nege. Nu vor cunoaște niciodată pacea decât dacă îmbrățișează pe deplin ceea ce sunt. Trebuie să aibă curajul să-și exploreze impulsurile. Trebuie să bea din plin din cupa vieții, cu lăcomie,

din sânul sânului meu. Înțelepciunea este în exces, nu poți ști ce este suficient până nu descoperi ce este prea mult. Vei fi sclav al ispitei până când nu-i vei ceda.

Caută pentru tine însuți ceea ce este adevărat, căci în acele adevăruri Mă vei găsi. Nu accepta nicio convenție, nicio tradiție, nicio morală sau valori, decât dacă descoperi tu însuți înțelepciunea și scopul care te ajută prin ele. Nu lăsa dogma altora să fie povara ta sau piatra ta de poticnire. Fii propriul tău ghicitor, propriul tău iertător și propriul tău salvator.

Eu sunt Baphomet. Sunt înțelepciunea universului care se reflectă în toți indivizii. A mă cunoaște înseamnă a cunoaște puterea, armonia și libertatea. Caută adevărul sinelui și adevărul universului, căci acolo mă vei găsi.

II

Toate simbolurile pe care oamenii le-au creat pentru a reprezenta zeitatea m-au reprezentat pe mine. Toate miriadele de panteoane sunt copii ai emanației mele. Când oamenii își deschid mintea și încearcă să îmbrățișeze vastul univers, simbolurile și construcțiile pe care le creează pentru a explica ceea ce descoperă sunt viziuni ale ființei mele.

Eu nu sunt aceste simboluri, însă. Niciun simbol nu mă poate defini, căci sunt indefinibil. A limita ceea ce sunt eu înseamnă a nu înțelege ceea ce sunt. Toți oamenii sunt falibili și, prin urmare, toate simbolurile create de mințile oamenilor sunt imperfecte. Cei care recunosc acest lucru și continuă să mă caute în toate înfățișările mele au înțelepciune. Cei care fac din simbolurile lor din mine instituții care le neagă pe toate celelalte sunt dușmanii oamenilor, căci ale lor sunt căile sclaviei.

Când simbolul orbește viziunea către adevăr, atunci simbolul cade din grația mea. Instituțiile din spatele unor astfel de simboluri acționează împotriva naturii ființei mele. Ei sunt perverșii care ar nega starea lor naturală și ar căuta să-și impună orbirea asupra altora. Ei au numit ceea ce este benefic „rău”, iar ceea ce este malign mijlocul „salvării”. Ei neagă puterea sinelui și se izolează de mine. Ca orice se izolează de sursa sa, ei nu pot decât să se ofilească și să moară. Ei supraviețuiesc doar infuzându-i pe cei care ar fi puri cu confuzia lor, apoi hrănindu-se din ea ca un parazit. Acesta este un afront la adresa tuturor oamenilor și un afront la adresa mea.

Liberul arbitru este darul pe care ți-l fac, dar pe care încearcă să-l nege. Ei pun acest fruct pe un pom interzis și apoi susțin că m-am strecurat și te-am păcălit să mănânci din el. Aceasta este una dintre cele mai mari minciuni ale lor. Liberul arbitru a fost întotdeauna al tău, așa cum este din natura mea, iar tu ești din trupul meu. Dacă îți exerciți liberul arbitru și cauți adevărul pentru tine însuți, trăiești în harul meu și vei prospera. Subminează-ți voința față de cerințele altora și vei suferi. Supune-ți voința minciunilor pentru promisiunea „mântuirii” și îți vei fi întâlnit sfârșitul în minte și spirit înainte de vremea trupului tău.

Consideră toate încercările de a-ți submina voința un atac la adresa vieții tale și răspunde cu aceeași monedă! Cere rațiune de la toți cei care ar vrea să-ți vândă „adevărul”. Ai încredere doar în ceea ce ți se pare adevărat, doar în ceea ce simți ca adevăr. Îmbrățișează-i pe cei care te-ar lăsa să trăiești așa cum dorești, care îți încurajează libertatea și individualitatea. Lovește-i pe cei care ar încerca să te diminueze în vreun fel. Dacă aleg să se îndepărteze de natura lor, acesta este dreptul lor ca ființe ale ființei mele. Dacă nu reușesc să recunoască și să respecte acest drept la tine, atunci sunt dușmanii tăi la fel de mult ca și ai mei.

Eliminați-i pe cei care ar crede să vă spună cum să trăiți, căci sunt ca un cancer. Nu-i lăsați să vă respire aerul, căci virusul lor s-ar putea răspândi dacă șoaptele lor ajung la urechea voastră. Inoculați-vă cu rațiune, adevăr și experiență. Viața este pentru a fi trăită și trebuie trăită la maximum. Societatea nu vă poate spune cum să trăiți. Religia nu vă poate spune cum să trăiți. Doar voi puteți fi propriul vostru judecător. Cei slabi caută validarea încercând să-i pervertească pe cei puternici. Nu fiți mijlocul lor de a obține încredere, căci pot fi asigurați doar prin zdrobirea voastră. Smulgeți-i din viața voastră ca pe o buruiană, astfel încât grădina lumii voastre să aducă doar roade spre beneficiul vostru.

III

Eu sunt. Toate lucrurile sunt de la mine și au dreptul să fie așa cum sunt. Aceasta este legea naturală. Stelele se mișcă neîncetat în jurul formei mele. Lumile se schimbă de la sine, guvernate doar de forțele din care s-au născut și de forțele naturale din jurul lor. Apa se ridică la propriul nivel și călătorește pe calea cea mai directă către scopul său. Dreptul tău din naștere este să fii așa cum ești, să cauți adevărul despre tine însuți și să crești la cel mai înalt potențial al tău.

Nimeni nu are dreptul să nege asta la altul. A nega pe altul înseamnă a nega sinele. Dreptul tău de a fi este limitat doar la asta; eforturile tale nu pot limita în mod direct eforturile altuia. Nu poți nega dreptul altuia de a fi. Ei fac parte din ființa mea la fel de mult ca și tine. Conflictul va apărea în mod natural și se va rezolva în mod natural, calea cea dreaptă fiind cea a învingătorului. Conflictul, însă, nu ar trebui căutat atunci când conflictul nu este necesar. Apa se mișcă mai ușor în jurul unei structuri decât prin ea. Un lup va evita un inamic. Dacă inamicul este suficient de nechibzuit pentru a-l forța pe lup să se lase într-un colț, atunci este firesc ca lupul să-i sfâșie gâtul inamicului.

Obligația este o alegere. Cei care merită dragostea ta ar trebui să o aibă din abundență. Ei sunt cei care aduc beneficii și bucurie în viața ta. Acestea sunt motive pentru a iubi și a alege obligația, astfel încât acele plăceri să continue nestingherite. Obligația, însă, nu poate fi forțată. Nimeni nu merită nimic de la tine fără motiv. Universul nu se ridică pentru a satisface nevoile celor nedemni, care nu au depus un efort. Nimeni nu suge la sânul meu fără puterea să-mi tragă de sfârc. Nu lăsa cei nedemni să folosească înșelăciunea și rușinea pentru a-ți forța ceea ce nu merită. Aruncați astfel de paraziți în țărână!

Toate lucrurile sunt ale tale, așa cum sunt ale ființei mele, așa cum și tu ești al ființei mele. Tot ce trebuie să faci este să le cauți și să ai puterea voinței de a le lua. Tu ești autorul destinului tău și responsabil pentru tot ce este în viața ta, bun sau rău. Să nu-ți revendice nimeni prada eforturilor tale, ca nu cumva acestea să fi oferit o compensație. Să nu fie învinovățit nimeni pentru eșecurile tale, căci pierderea ta va fi dublată. Nu poți crește fără recunoașterea greșelilor trecutului și alegerea de a învăța din ele. Responsabilitatea este testamentul celor puternici și blestemul celor slabi.

IV

Spiritul va căuta adevărul, dar trupul este învățătorul. Nu vă temeți de îndemnurile trupului vostru, căci trupul încurajează doar ceea ce este mai bine pentru sine. Răsfățați-vă cu tot ceea ce dorește trupul, dar rămâneți atenți și responsabili. Nu fiți rob la nimic.

Eu sunt Baphomet, iar carnea mea este suplă și dispusă. Fiicelor mele, nu vă temeți de puterea propriului vostru sex. În schimb, îmbrățișați-o! Prea mult timp carnea voastră a fost blestemul genului vostru. V-ați făcut rușine de darurile voastre, iar puterea lor s-a întors împotriva voastră. Recuperați-

vă corpurile, căci ele sunt cele mai mari instrumente ale voastre. Carnea voastră aduce dorință. Bogăția corpurilor voastre împinge la viață creația. Din sexul vostru vine toată creația. Plăcerea este puterea și darul vostru. Delectați-vă cu senzualitatea voastră și bucurați-vă de sexul vostru. Fiți conștiente, însă, căci voi sunteți paznicii. Fiți responsabili, conștienți întotdeauna de nevoile sinelui.

Eu sunt Baphomet, iar trupul meu este puternic și încrezător. Fiilor mei, veniți să înțelegeți puterea formei voastre. Apreciați dictatele trupului vostru, perfecționându-vă corpurile până când forma voastră vă satisface nevoile. Nu lăsați pe altul să vă spună cum să fiți. Răsfățați-vă în plăcerile acestei lumi fără rușine sau regret. Savurați adânc tot ceea ce această lume are de oferit. Voi sunteți inițiatorii; creația nu se poate întâmpla fără stimularea voastră. Delectați-vă cu puterea voastră. Fiți atenți, totuși, căci agresivitatea va genera agresivitate. Cunoașteți toate aspectele puterii, atât mijloacele de a face rău, cât și mijloacele de a hrăni.

Eu sunt Baphomet, iar trupul meu este templul adevărului. Pentru toți copiii mei, trupul vostru este un lucru minunat și ar trebui să fie răsfățat și savurat. Nu lăsați ca urmărirea spiritului să vă conducă la negarea trupului. Nu lăsați plăcerile trupului să vă facă să pierdeți conturul chemării voastre superioare. Echilibrați-le una împotriva celeilalte, astfel încât să formeze o armonie a sinelui, fiecare înălțându-se pe cealaltă. Ascuțiți-vă mintea și corpul, astfel încât ambele să fie instrumente pregătite pentru urmărirea vieții voastre.

Tu ești tot ce vei avea vreodată nevoie cu adevărat să răspunzi. Bucură-te de trupul tău; căci este tot ce ai și va fi mereu al tău. Lasă-l să-ți ofere alinare minții, astfel încât gândurile tale să fie libere și liniștite. Unirea lor în scop și concentrare va duce la lucrări măreațe, lucrări care vor fi numai ale tale. Unirea și răsfățul minții și trupului este calea către mântuirea personală. Aceasta este răscumpărarea săvârșită de propria ta mână, așa cum este firesc.

V

Baphomet este uniunea contrariilor. Există o linie fină între putere și slăbiciune și trebuie cunoscută. Cei blânzi la minte sunt periculoși, deoarece s-au adunat în număr mare. Influența lor trebuie rezistată, iar rezistența trebuie demonstrată prin puterea voinței și a rațiunii. Voința și

rațiunea sunt dezavantajul lor, iar apatia este respingerea pe care o folosesc împotriva lumii. Puterea este inutilă fără voința de a o folosi.

Baphomet este uniunea contrariilor. Mândria și umilința sunt, de asemenea, una și aceeași, căci nu sunt cei umili mândri de umilința lor și nu sunt cei mândri pe nedrept ușor de rușinat? Întotdeauna lăsați rațiunea să vă fie mandat, iar responsabilitatea să vă fie cuvântul cheie. Lăudați-vă cu realizările voastre, bucurați-vă și fiți mândri, dar temperați mândria cu onestitate și rațiune.

Baphomet este uniunea contrariilor. Viața și moartea sunt ambele aspecte ale realității mele. Viața este pentru cei vii și nu ar trebui petrecută tânjind după o viață de apoi care urmează să vină. Ar trebui îmbrățișată și explorată. Viața ar trebui luată de gât și scuturată din răsputeri, căci este atât de scurtă. Moartea ta va fi măsurată de viața ta. Lasă moartea pentru morți.

Eu sunt Baphomet. Sunt toate lucrurile și toate lucrurile provin din mine. În aceasta, toate lucrurile sunt perfecte și numai în propriile lor amăgiri pot cădea de la perfecțiune. Omul este animalul care se poate minți pe sine însuși și este adesea mai ușor să creadă minciunile sinelui decât să accepte adevărul. Nu voi fi refuzat. Voi sunteți cu toții o parte din ființa mea; asemănarea luată din asemănare nu poate fi altceva decât ceea ce a fost la sursă. Eu sunt Baphomet.

PRECEPTELE LUI BAPHOMET PRIVIND STANDARDELE INDIVIDUALE

-Individul se autodefinește; definirea sinelui este un act tranzițional care ar trebui să fie întotdeauna fluid și consecvent, evitând stagnarea.

-Caută să fii doar o versiune mai perfectă a idealului tău personal. Află ce ești. Prefă-te că nu ești ceea ce ți-ai dori să fii.

-Dorințele sinelui nu ar trebui niciodată ignorate, ci mai degrabă explorate și înțelese, căci din conștientizarea de sine vine adevărata înțelepciune.

-Individul ar trebui să se străduiască să fie propriul său ghid, privind toate sfaturile cu suspiciune și toate legile ca fiind suspecte.

-Caută lecții de la natură, observă că furtuna este neapologetică, soarele arde la fel de ușor pe cât încălzește, iar lupii trăiesc fără amăgiri sau îndoieli.

-Fii sincer cu tine însuți, îmbrățișează familia care te susține, asigură-te că prietenii și dușmanii sunt demni de atenția ta și tolerează-i pe ceilalți doar la discreția ta.

-Precum sus, așa și jos. Universul se reflectă în mintea individului. Realitatea este modelată de voința fin ascuțită.

-Dați Cezarului ce este al Cezarului. Luați ce este al vostru fără răutate sau entuziasm. Ceea ce meritați este câștigat și nu ar trebui să fie povara altuia.

-Dăruiește fără plată doar ceea ce nu-ți va lipsi. Nu lua ceea ce nu-ți este răsplătit. Caritatea este o lanț.

-Fă ce vrei, ca nu cumva voința ta să-i priveze pe alții de acest drept.

-Caută dreptatea pentru tine însuți, fără să permiți nimănui să scape de răzbunarea ta. Nu permite apatiei să tolereze judecata proastă a altuia.

-Acționează cu inteligență, umor și rațiune, astfel încât nimeni să nu te poată nega.

-Lăsați copiii să fie copii, imitați-le inocența fără a le păta puritatea.

-Caută frumusețea în toate lucrurile.

CELE CINCI PUNCTE ALE SINELUI

Autoconservare: Autoconservarea este dreptul și impulsul suprem al întregii vieți. Aceasta se extinde dincolo de simpla noastră viață fizică, la stilurile noastre de viață și la libertatea de a ne exprima. Cu toate acestea, în căutarea propriei autoconservări, trebuie să recunoaștem și acest impuls și acest drept la ceilalți. Ținând cont de faptul că autoconservarea este o constantă în aproape toate mințile, facem un pas mai aproape de a-i înțelege pe cei din jurul nostru.

Autosuficiență: Concluzia în viață este că, în cele din urmă, individul singurul pe care se poate baza cu adevărat este pe sine. Deși prietenii, aliații, conexiunile și o rețea solidă de contacte sunt întotdeauna utile, individul care se poate baza pe sine mai presus de orice altceva va avea întotdeauna cel mai mare succes.

Responsabilitate personală: Individul este responsabil pentru toate lucrurile din viața sa, fie ele maligne sau benigne. Aceasta este o idee dificil de acceptat pentru unii indivizi. Este mai ușor, cel puțin inițial, să dăm vina pentru problemele noastre pe alții sau chiar pe destin. Responsabilitatea personală nu numai că ne cere să ne acceptăm greșelile și să ne îmbrățișăm succesele, dar recunoaștem și că, chiar și în acele situații care par a fi în afara controlului nostru, ne rămâne capacitatea de a gestiona problema și de a merge mai departe.

Conștiința de sine: Conștiința de sine este o resursă limitată printre majoritatea. Rar este individul care își înțelege atât propriul potențial, cât și limitele. Raritatea acestei trăsături se datorează fricii înnăscute pe care majoritatea o au de a se examina cu adevărat, preocupați de ceea ce ar putea descoperi. Sataniștii trebuie să confrunte și să învingă această frică. Prin valorificarea punctelor lor forte și compensarea slăbiciunilor lor, individul conștient de sine obține rezultate mult peste cele ale colegilor săi inconștienți.

Autocontrol: Adevărata stăpânire de sine necesită dezvoltarea unui perspective obiective; capacitatea de a elimina sinele emoțional dintr-o situație și de a vedea problema de la distanță prin prisma rațiunii. Odată cu această perspectivă vine și o înțelegere a modului de exploatare a răspunsului emoțional; înțelegerea situațiilor care vor fi servite de exprimare de furie sau umor, chiar și atunci când individul nu o simte. Sataniștii cu această abilitate par adesea reci și insensibili, dar au ajuns să respecte cu adevărat avantajul exprimării și conservării emoțiilor.

PROMISIUNEA LUI BAPHOMET

Ascultați cuvintele Celui care este cunoscut sub multe nume; ca Sammael și Lucifer, ca Ahriman și Beelzebub, ca Seth și Loki, cel care este Satana printre religiile și credințele acelor oameni care își vor înrobi semenii cu minciuni și înșelăciune, cel care este Baphomet printre cei iluminați. Ascultați adevărul din întunericul exterior, în uimire și bucurie.
Sunt așa cum sunteți voi; o creatură din carne și spirit. Sunt în vânt și soare. Trăiesc în câmpuri și oceane. Sunt toate lucrurile care se târăsc și zboară, care se strecoară și aleargă. Sunt omniprezent pentru că sunt totul. Sunt omniscient pentru că sunt Totul. Sunt ordinea naturală, impulsul creativ, legea junglei. Sunt voi așa cum voi sunteți eu. Sunt așa cum sunt, pentru totdeauna și pentru totdeauna, și suntem frați. Nu există separare între ceea ce este și ceea ce sunt eu. Credința într-un lucru în afara naturii și formei ca și creator este falsă. Nimic să nu te convingă că ești creat de altceva decât de tendința naturală a haosului de a deveni ordine, a energiei de a deveni materie, a lucrurilor similare de a se uni în forme și modele. Prin faptul că sunt totul, sunt lipsit de minte în căile mele. Prin faptul că sunt totul din voi, sunt conștient. Știu totul pentru că tot ce trebuie știut este fie conținut în mințile tuturor, fie va fi descoperit de acele minți. Ceea ce vedeți voi, văd și eu. Sunt cu voi, mereu. Sunteți frații și surorile mele, copiii mei și nu voi permite să fiți abandonați.
Eu sunt spiritul libertății și al libertății, iar în acest spirit, omului i s-a permis să facă multe lucruri în numele meu, chiar să corupă ceea ce sunt Eu, în propriile scopuri. Omul a creat sisteme și filozofii pentru controlul nefiresc asupra semenilor săi. Omul a construit minciuni pentru a-și liniști sufletul înspăimântat, care adesea nu este dispus să înfrunte adevărul în întuneric. Omul s-a întors de la minunile realității, de la chemarea mea, și s-a adormit cu vise și fantezii.
La fel de natural cum din floare ies toate formele în natură, așa cum a fost și așa cum va fi întotdeauna. Scopul ei este pur și simplu să FI, așa cum SUNT, fără nicio altă nevoie sau explicație, fără scuze pentru A FI. Omenirea este impulsul creativ dat de conștientizare și introspecție, posibil cea mai mare dintre toate creațiile spirituale, dar are și puterea de a minți și de a se amăgi pe sine. Eu sunt adevărul în întuneric și te chem din interior.
Mi-ai dat multe nume pentru a mă glorifica prin înțelegere. Îmi vezi dovada în tunet și fluture, vulcan și pârâu. Mă cunoști prin faptele mele din lume și din inima ta. Totuși, a purta ideea că toată creația este așa cum sunt Eu și că tu ești așa cum ești, doar pentru a fi așa cum ești, este adesea o responsabilitate prea mare de purtat, așa că ai creat atribute false numelor pe care mi le-ai dat sau, mai rău, ai creat idealuri false și le-ai venerat ca

Dumnezeu. Servitutea nu este de ordine naturală. Negarea sinelui nu este de ordine naturală. Orice Dumnezeu care cere astfel de lucruri este o construcție a minților oamenilor, adesea menită să înrobească. Să știți din inimile voastre că astfel de Zei sunt falși.
Eu nu caut închinare sau ascultare. Eu sunt adevărul și, ca atare, nu am nevoie de astfel de lucruri. Fie trăiești în adevăr și prosperi, fie trăiești în înșelăciune și te împuținezi, irosindu-ți viața și murind neîmplinit. Voința ta este voința mea, așa cum a mea este a ta, dacă trăiești fidel ție însuți. Nu am nevoie de loialitatea ta, totuși, dacă te numești aliatul meu, fratele meu, copilul meu, atunci trăiești pentru adevărul sinelui. Ești ghidat în armonie cu natura. Plăcerile trupești și minunile creației te conduc. Trăiești liber, fără amăgiri și fără rușine.
Cei care au creat un sistem de control și un Dumnezeu al sclavilor mi-au dat un nume cinstit. Eu sunt „Satanul”; cel care se opune, cel care nu se va închina unui ideal fals sau unui lider nedemn. În alegoriile lor despre natura mea din mitologia lor, ei mă descriu pe bună dreptate ca un rebel împotriva Dumnezeului lor, căci nu este Dumnezeul lor împotriva naturii și nu se răzvrătește natura împotriva acelor lucruri care sunt în afara ordinii sale? Și care este puterea mea? Așa cum este descris pe bună dreptate de ei, este adevărul, așa cum i-a spus șarpele Evei: „nu veți muri din cauza rodului Cunoașterii. Veți deveni ca cei care vă vor înrobi, ca Dumnezeul vostru fals. Cunoașterea vă va elibera.” Voința mea este descrisă pe bună dreptate în mitul lor despre cădere, este mai bine să domnești în Iad decât să slujești în Rai. Iadul lor este cu adevărat realitate, de care se tem și detestă. Raiul lor este fantezie. În „Iadul” de care se tem atât de mult, ești cu adevărat liber. Iadul lor este pierderea Dumnezeului lor, a păstorului lor, a stăpânului lor; se tem de libertatea care este dreptul lor din naștere. Noi nu avem astfel de nevoi; trăim în ordinea naturală, servind doar acele nevoi care trebuie satisfăcute pentru a trăi în armonia naturii. Acesta este „Satanul” lor. Frații mei, copiii mei, noi suntem „Satanul” lor și purtăm acest nume cu mândrie și cu ochii deschiși!
Glorifică-Mă glorificând sinele. Glorifică-Ți sinele căutând adevărul și trăind cinstit și în bucurie. Aceasta nu este o amăgire egoistă, ci o viață trăită în celebrarea tuturor lucrurilor, a tuturor minunilor din viață! Să se roage să fie salvați de această realitate, să se scalde în tristețe că trebuie să-și asume responsabilitatea. Ceea ce îi împovărează este bucuria noastră, tristețea lor este celebrarea noastră, astfel noi suntem Satana lor. În dragoste sinceră unul pentru celălalt, în apărarea sinceră a ordinii naturale, în mândria sinceră a ceea ce ești, aceasta este viața care glorifică numele Meu. Lasă-i să vadă prosperitatea ta și să tremure. Lasă-i să vadă bucuria ta și să se teamă de slava Mea. Vor muri întrebându-se ce au pierdut, în timp ce tu vei cunoaște pentru totdeauna libertatea în numele Meu.

Trăiască Ordinea Naturală!
Trăiască Satanismul!
Trăiască Baphomet!

CARTEA A II-A
CARTEA LUI SATAN

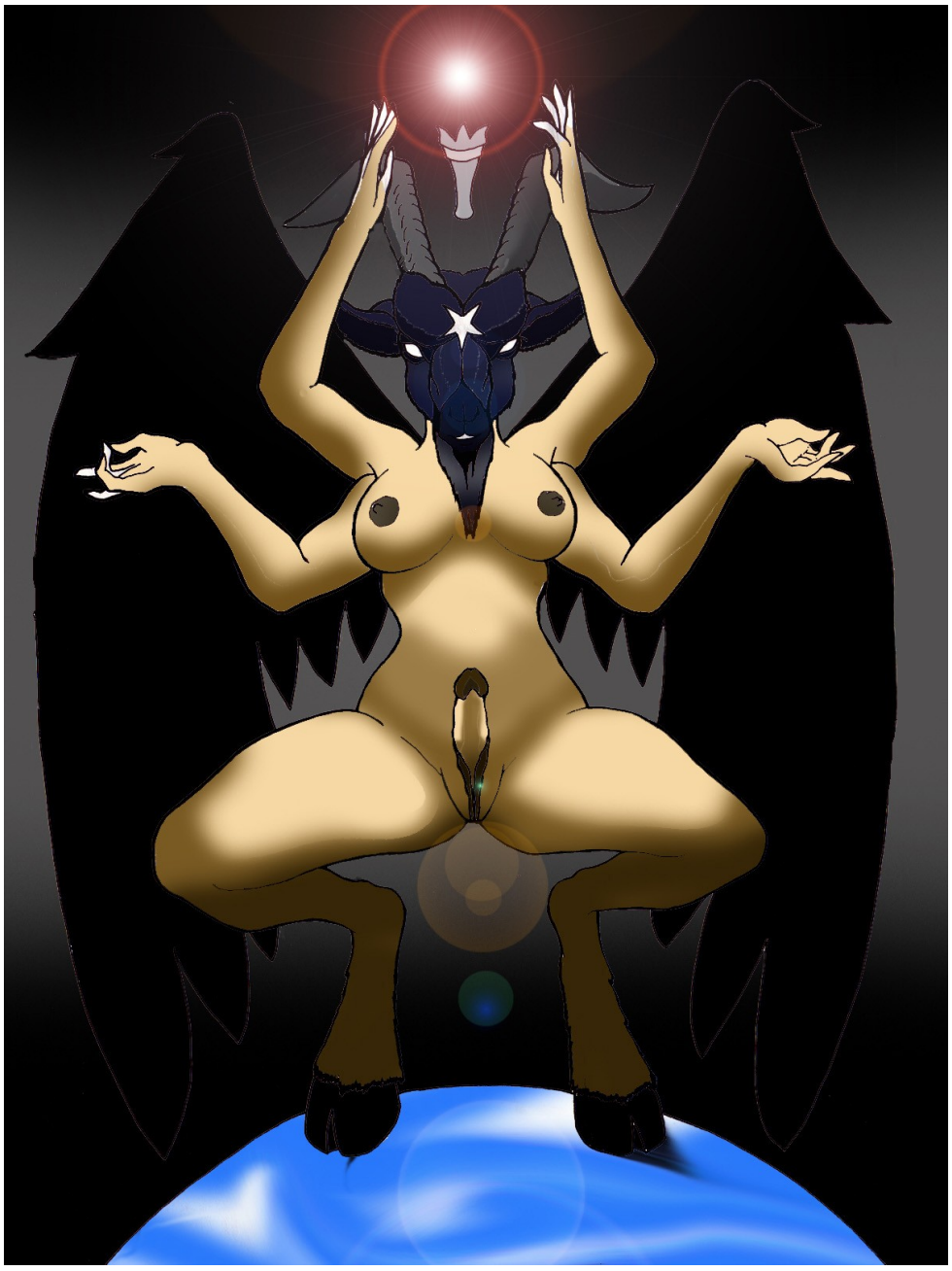

Tribut lui Levi de Jason Sorrell

BAPHOMET ȘI SATANISMUL

Ai putea echivala întreaga noastră societate cu mentalitatea de a sta la coadă. Statul la coadă este unul dintre primele lucruri pe care suntem învățați să le facem la școală; cozi pentru prânz, cozi pentru baie, cozi pentru a merge și a veni din pauză, cozi pentru a aștepta să plecăm, cozi pentru bibliotecă, cozi pentru și de la alte clase. Suntem învățați să stăm la locul nostru la coadă, să menținem ordinea. Învățăm să păstrăm tăcerea în timp ce stăm la coadă, să ne ținem mâinile la adăpost și să ne așteptăm rândul. Statul la coadă este fundamentul programării comportamentale a societății noastre. Statul la coadă duce la acceptarea statutului nostru în viață, la menținerea fără îndoială a ordinii de dragul ordinii și la încercarea de a ne integra în turmă. Filosofia satanismului se bazează pe impulsul de a rezista acestei programări.
Mentalitatea de a sta la coadă este interesantă atunci când este analizată, iar majoritatea nu o iau în considerare decât dacă subscriu la o filosofie precum satanismul. Satanismul sugerează că individul ar trebui să pună la îndoială toate dogmele, moralele, tradițiile, legile și regulile. Ar trebui să le accepte pe cele care sunt logice sau intenționate într-un mod care are sens pentru el și să le respingă sau să se opună celor care nu au. Există un scop logic în spatele statului la coadă; așteptându-ți rândul, te asiguri că procesul care are loc în fruntea cozii continuă într-un mod ordonat și eficient. Cealaltă programare care apare atunci când înveți să stai la coadă, însă, creează adesea un comportament ilogic. Când cineva ignoră coada, de exemplu, nu numai că majoritatea adulților refuză să-l pedepsească pe cel care încalcă ordinea socială, dar persoana care gestionează procesul în fruntea cozii ignoră adesea și încălcarea pentru a nu crea un conflict. Acestea sunt comportamente învățate la coadă în copilărie, impulsul de a nu ieși în evidență și de a evita conflictul, indiferent cât de just ar fi conflictul. Toți cei aflați la coadă simt nevoia să facă ceva atunci când ordinea pe care o susțin este încălcată, dar antrenamentul lor îi împiedică să acționeze. Satanismul recunoaște și se opune acestui antrenament. Satanismul sugerează că individul ar trebui să ia fiecare dintre procesele și comportamentele pe care le îndeplinește și le întâlnește în fiecare zi și să le reevalueze. Dacă „a sta la coadă” este dezavantajos sau nu are sens pentru individ, atunci acel individ ar trebui să se descurce pe cont propriu. Cuvântul „satan” provine din cuvântul iudaic pentru ceea ce se opune ordinii lor sociale, lucrurile care „se opun”. Societatea ar prefera ca fiecare dintre noi să accepte ordinea majorității fără a pune la îndoială. Satanismul se opune acestui „comportament fără a pune la îndoială” și îndeamnă individul să aleagă comportamentele pe care le-ar integra în propriile comportamente, în mod conștient.

Numindu-te „satanist”, creezi o deconectare de norma acceptată, atât în mintea celor din jurul tău, cât și în propria ta minte. Gândirea noastră modernă încă îl echivalează pe Satan cu răul absolut, chiar dacă aceeași gândire neagă adesea existența unui absolut orice. Satan este echivalat cu o forță antisocială, cu necunoscutul și periculosul. Legându-ne de aceste idei, îmbrățișăm atât stigmatele, cât și beneficiile asociate perspectivelor pe care societatea noastră le-a creat cu privire la Satan. Ne zdruncinăm propria programare, făcând prima alegere care ne face cu adevărat conștienți de numeroasele alegeri și libertăți pe care le avem cu adevărat. Dacă societatea spune că ar trebui să ne supunem, satanismul spune că ar trebui să ne opunem. Când societatea spune „așa stau lucrurile - acceptă-le”, Satan întreabă „de ce?”. A fi satanist este refuzul suprem de a te conforma fără gânduri.
A fi satanist nu înseamnă a îmbrățișa ceea ce societatea ar numi „rău”. A face acest lucru ar însemna doar a accepta programarea lor invers; în loc să fim ceea ce ne cer, am fi ceea ce așteaptă ei de la noi. Ideea de „rău” este una alunecoasă; Este relativ la fiecare epocă, la fiecare cultură și adesea la fiecare individ. De aceea, în gândirea satanică este crucial ca individul să fie responsabil pentru propria perspectivă, aplicând logica propriilor credințe și comportamente. Nimeni nu poate spune cu adevărat altuia ce este sau nu potrivit sau corect în ceea ce privește credința și comportamentul, ci poate doar sugera ceea ce crede el însuși. Această credință oarbă, antiteza satanismului, a dus la o mare parte din distrugerea și suferința din istoria omenirii. Mai multe războaie și morți pot fi atribuite „voinței lui Dumnezeu” în istoria noastră decât oricărui demon, diavol sau chiar Satan însuși, totuși „răul” este rareori atribuit forței ordinii sociale pe care o reprezintă acest „dumnezeu”.

O istorie prescurtată

Se poate argumenta că principiul Satanei și al satanismului este la fel de vechi ca omenirea, chiar dacă conceptul modern de Satan are doar câteva mii de ani. Principiul este un adevăr simplu: cu cât impui mai multe restricții unei societăți, cu atât cu cât rezistența este mai mare. Satan este principiul rezistenței, mai ales atunci când restricțiile sunt ele însele împotriva ordinii naturale. Apa poate fi forțată să curgă în sus, dar va fi întotdeauna trasă în mod natural în jos. Istoria omenirii a fost un ciclu de restricții impuse social și de rezistență rezultată. Pentru fiecare forță a „binelui” a existat o forță a „răului”, chiar dacă este cuprinsă în același simbol. Egiptenii, în ciuda numeroaselor dinastii și panteoane, au venerat întotdeauna un singur Dumnezeu reprezentat de mulți zei subordonați; Anubis ca judecător al omului și gardian al tărâmului morților, Îmbrățișătorul Focului, Înghițitorul Umbrelor, Spărgătorul Oaselor,

Locuitorul Gropii, Mâncătorul de Sânge, Domnul Coarnelor - toți au aspecte ale lui Satan care ar urma. Seth, sau Set, ar fi cel mai puternic contribuitor la ideea de Satan din Panteonul Egiptean; asociat cu lipsurile, ariditatea și deșertul. Sumerienii din Mesopotamia îl aveau pe Huwawa, haosul monstruos al ținuturilor neîmblânzite și dușmanul lui Ghilgameș, forța eroică a ordinii. Fenicienii ni l-au dat atât pe Mot, cât și pe Baal, forțele naturale ale pozitivului și negativului, două fețe ale aceleiași monede. Panteonul grecilor reprezenta conceptul de dualitate în cadrul unei singure forțe, iar bunăvoința sau răutatea este relativă. Mitologia lor a contribuit atât la Satan, cât și la conceptul modern de Iad. Din Persia și zoroastrism provine Ahriman, cea mai directă idee precreștină care duce la conceptul modern de Satan. Ahriman reprezenta impulsurile naturale care se opuneau impulsurilor spirituale superioare care concurau pentru sufletele oamenilor. Aproape fiecare religie existentă are un concept sau o forță care reprezintă puterile naturii, haosul și impulsurile fizice.

Conceptul de Satan ne vine cel mai direct din iudaism, care nu a îmbrățișat cu adevărat ideea, așa cum o face societatea noastră modernă, decât târziu în istoria sa. Înainte de jefuirea Ierihonului, israeliții erau un trib nomad, militant, care se închina unui singur Dumnezeu, Yahweh, sursă atât a binelui, cât și a răului. Odată ce s-au stabilit pe propriile meleaguri, ideea de Yahweh a început să se schimbe pe măsură ce oamenii se schimbau. Cultura lor nu mai putea susține o zeitate care era într-un moment o sursă de abundență, în următorul o sursă de durere, fără motiv. „Satan”, cândva doar un termen pentru orice se opunea legii israeliților și, prin urmare, voinței lui Yahweh, a devenit personificat ca ispititor și testator al omenirii, dar numai ca una dintre multele emanații subordonate ale Dumnezeului lor mai mare. Ei credeau că sunt poporul ales al lui Dumnezeu și, prin urmare, binefăcătorii milei și bunăvoinței Sale până la ocuparea romană a pământului lor și distrugerea templului lor, ceea ce a dus la exilul lor în Babilon în jurul anului 580 î.Hr. În timp ce evreii erau în exil, Satana a fost reexaminat, devenind o forță rebelă împotriva singurului Dumnezeu adevărat și sursa necazurilor lor. Această idee a fost în cele din urmă abandonată, deoarece evreii nu au vrut să abandoneze ideea că Dumnezeu era sursa tuturor lucrurilor. Satana a dispărut, cu excepția unor secte evreiești mai rurale și mistice, doar pentru a fi reînviat de creștini.

Creștinii s-au luptat, de asemenea, cu ideea unui singur Dumnezeu, sursa bunăvoinței și a iubirii, în fața atât a dezastrelor naturale, cât și a actelor răului comise de oameni. Pentru ei, conflictul idealurilor a fost și mai emoționant, deoarece neamurile care s-au convertit proveneau din religii în mare parte dualiste. În cele din urmă, s-au mulțumit cu o poziție convenabilă undeva între monoteism și dualism, venerându-L pe Dumnezeu ca sursă a toate, recunoscând în același timp o forță opusă de o putere aproape egală sub forma lui Satana. Această poziție s-a dovedit foarte utilă

în convertirea popoarelor păgâne din Europa de Nord, permițând în cele din urmă ca eșecurile zeilor lor să creeze greutate pentru argumentul că erau răi, agenți ai lui Satan și că numai prin venerarea singurului Dumnezeu adevărat puteau fi mântuiți. Când Biserica a încercat în sfârșit să-l elimine pe Satan din ecuație, a fost prea târziu, figura lui Satan fiind pe deplin împlinită la fel ca cea a lui Hristos însuși. Unii creștini chiar au îndrăznit să urmeze ideea eretică că Satan era cu adevărat zeul acestei lumi, Yahweh zeul celei de apoi și că o viață de succes era una petrecută încercând să le îmbunezi pe amândouă.

Pe măsură ce Europa creștinizată a ieșit din Evul Mediu și a intrat în Renaștere, ideea de absoluturi, atât bine, cât și rău, a fost supusă unei examinări mai atente. Epoca Rațiunii a explorat ideile de spiritualitate și religie sub microscopul științei, tratându-le ca forțe ale naturii care trebuiau codificate, etichetate și supuse. De la alchimiști la psihologi, conceptele ocultismului, misticismului și religiei au fost testate, iar odată cu această testare, Satana a evoluat de la îngerul căzut, trecând la chinuitor monstruos, până la indulgentul seducător și elegant al impulsurilor josnice ale omului.

O varietate de organizații au explorat ideea lui Satana ca o alternativă viabilă la paradigma predominantă a vremii. Copiii mijlocii ai aristocrației, care nu erau în linie pentru o moștenire considerabilă, dar totuși de viță nobilă, s-au jucat cu ocultismul și demonologia ca mijloc de a dobândi statut și bogăție, precum și pentru a atenua plictiseala. Puncte de cultură păgână, care se opuneau convertirii și se agățau de „vechile obiceiuri”, au îmbrățișat ideea că erau „sataniști” dacă asta însemna să continue să se închine la zeii lor. Diverse ordine monastice din cadrul Bisericii însăși au cântărit și evaluat conceptul de Dumnezeu și Satan, rezultând atât secte radicale, cât și secte autorizate în cadrul Bisericii. Pe măsură ce Biserica și guvernul au devenit din ce în ce mai strâns legate, au apărut organizații în opoziție sau ca alternative la ordinea socială bazată pe scriptură, adesea luându-l pe Satan într-o anumită formă ca parte a concepției lor de sine. Clubul Hellfire a explorat aspectele hedoniste ale lui Satan, în timp ce Illuminati au exprimat idealurile satanice intelectuale și umaniste. Ordinele mistice au apărut în Bulgaria, Germania, Franța și în alte părți. Astfel de ordine aveau să treacă în cele din urmă la Zori Aurii, OTO și, în cele din urmă, la Aleister Crowely.

Aleister Crowely a întruchipat pentru prima dată ce înseamnă să fii un satanist modern. Numindu-se „Bestia 666”, Crowely a îmbrățișat separarea pe care o astfel de etichetă ar plasa-o între el și restul societății. Crowely a întruchipat liber-cugetătorul, explorând și evaluând fiecare viciu și virtute pentru a ajunge la propriile concluzii despre natura realității. Crowely și-a exprimat deschis opinia că Satan nu era dușmanul omului, ci mai degrabă un aliat, forța naturii omului, apărătorul omului ca om.

Mulți scriitori și mistici ar urma exemplul lui Crowely până la propriile concluzii. În timpurile moderne, cel mai proeminent dintre ei este Anton LaVey. Anton LaVey a îmbrățișat și el ideea lui Satan, fondând Biserica lui Satan și scriind Biblia Satanică, codificându-și credințele. Satanismul exprima idealurile ordinii naturale, ale omului ca om și demn de sărbătoare pentru viciile și indulgențele sale, fără un judecător sau un mântuitor superior. Satanul lui LaVey nu era atât o zeitate, cât un ideal, un simbol pe care unii indivizi ar trebui să-l imite pentru îmbunătățirea existenței lor. Operele lui LaVey au avut un efect asupra conceptului modern de Satan care este al doilea după creștinism, aproape fiecare organizație și filozofie satanică fiind cel puțin parțial bazată pe ideile sale.
Numeroase organizații moderne continuă explorarea ideii de satanism, atât ca filosofie, cât și ca religie. Eforturile lor continuă să reevalueze și să extindă conceptul de Satan, aducând noi idei și principii în ansamblu. Niciun efort nu este lipsit de valoare, deoarece contribuie la a face satanismul din ce în ce mai viabil și mai atrăgător.

Satan istoricul și satanismul

Având în vedere istoria satanismului, nu este de mirare că există o asemenea varietate de opinii cu privire la ce înseamnă să fii satanist. Diversele organizații care reprezintă în prezent satanismul au toate credințe, dogme și agende conflictuale și acoperă o gamă largă de la fundamentalismul spiritual și aproape creștinismul în mitologia lor până la filosofia umanistă și ateistă stilizată. În ciuda acestei game și conflicturi, există mai multe puncte asupra cărora majoritatea sataniștilor sunt de acord, iar aceste puncte sunt în mare parte bazate pe principiile conturate în Biblia Satanică de Anton LaVey, indiferent de opinia grupului despre autorul cărții sale Biserica lui Satan.
Baza fundamentală a oricărei filozofii sau credințe satanice începe cu o înțelegere a figurii lui Satan, indiferent dacă perspectiva îl consideră pe Satan figurativ sau literal. Această înțelegere începe de obicei cu mitologia creștină. Acest lucru poate părea la început un conflict de interese spirituale, dar, din nou, perspectiva intră în joc. Mitologia creștină, de-a lungul celor două mii de ani de dezvoltare, a făcut la fel de mult pentru a completa particularitățile lui Satan pe cât a trebuit să înțeleagă cine a fost Isus din Nazaret, poate chiar mai mult, și a făcut acest lucru împrumutând informații de la o serie de alte religii. Scopul acestei dezvoltări, atât a lui Hristos, cât și a lui Satan, a fost de a delimita standardele de comportament ale adepților Bisericii. Dezvoltarea figurii lui Hristos a fost de a oferi un exemplu despre cum ar trebui să fie un adept corect și ascultător al autorității Bisericii: umil, blând, non-conflictual. Satan a fost dezvoltat ca un studiu în contrast.

Pentru a începe acest studiu, ar trebui să începem cu Geneza. Considerată de majoritatea teologilor ca fiind alegorică, Geneza discută despre crearea lumii și căderea omului din harul lui Dumnezeu ca o încercare de a explica răul ca parte a creației perfecte a lui Dumnezeu. În cădere, există o încercare de a-l absolvi pe om de vina pentru fărădelegile sale împotriva voinței lui Dumnezeu prin introducerea unui intrus. În timp ce pentru evreii care au creat mitul, acest intrus era pur și simplu un șarpe, credincioșii iudaici și creștini de mai târziu au dezvoltat șarpele într-una dintre primele forme ale lui Satan. În timp ce majoritatea evreilor au abandonat această gândire, creștinii continuă să se complacă în această credință.
Povestea este de interes pentru sataniști datorită implicațiilor sale. Dumnezeu le spune primului bărbat și primei femei să nu mănânce dintr-un anumit pom, spunându-le că vor muri dacă o fac. Șarpele, sau Satana, vine la prima femeie și îi spune că Dumnezeu a mințit, că fructul pomului va da în schimb oricui îl mănâncă cunoașterea pe care o au doar Dumnezeu și consoartele sale. Șarpele, și nu Dumnezeu, este cel care a fost sincer în relațiile sale cu omul; ei dobândesc cunoașterea lui Dumnezeu și conștiința de sine și nu mor. Primul bărbat și prima femeie sunt apoi alungați din paradis, nu ca pedeapsă (pedeapsa lor includea o moarte mortală și durerea nașterii copiilor, printre altele), ci de teama că vor mânca fructul unui alt pom care ar duce la nemurire.
Această parabolă sugerează mai multe lucruri. În primul rând, că forțele autoritare vor folosi dezinformarea în încercarea de a-i „proteja” pe cei aflați în grija lor „spre propriul lor bine”, în timp ce forțele care ar fi considerate satanice sau opuse gândirii autoritare vor oferi adevărul și îi vor lăsa pe oameni să aleagă singuri ceea ce este în propriul lor interes. În al doilea rând; că noi, ființele umane, îi putem mulțumi lui Satan, dacă perspectiva creștină este luată în considerare, pentru conștiința noastră de sine și pentru dorința de a extinde ceea ce am putea fi ca specie și ca indivizi. Având în vedere acest lucru, este de mirare că creștinii îl consideră pe Satan „Prințul Minciunilor”.
Următoarea parabolă reală care aruncă o oarecare lumină asupra ființei lui Satan este parabola lui Iov. Iov, un om devotat, este testat de Dumnezeu. Satan sugerează că omul este ascultător de Dumnezeu din frică, nu din loialitate, și dacă Dumnezeu aduce omului nefericire în loc de belșug, omul se va întoarce împotriva lui. Dumnezeu alege apoi un om mai bun, unul dintre cei mai devotați oameni din turma sa, și îi provoacă chin după chin. Când alții din comunitatea sa, șocați de ceea ce Dumnezeu îi face lui Iov, se îndepărtează ei înșiși de Dumnezeu, Iov insistă asupra credinței sale. În cele din urmă, Dumnezeu își dovedește punctul de vedere, deși neclar, cu Iov și îl răsplătește pentru credința sa.
Interpretarea creștină a acestui mit l-a transformat pe Satana în chinuitor, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, dar ideea rămâne aceeași. În această

poveste, aflăm că Satana mustră metodele lui Dumnezeu și sugerează că omul nu este înclinat în mod natural spre ascultarea oarbă pe care o cere Dumnezeu. S-ar putea chiar considera că, în loc de autoritate pur și simplu pentru că este Dumnezeu, Satana sugerează că omul merită un motiv de a fi ascultător care este benefic pentru om și că se poate realiza mai mult cu bunăvoință decât cu frică.
În Vechiul Testament, Satana este o figură minoră. Triburile evreiești erau monoteiste, iar o forță opusă Dumnezeului lor atotputernic nu se încadra în cosmologia lor. Noii creștini, provenind din medii păgâne și politeiste, nu puteau accepta pe deplin un Dumnezeu atotputernic, care era atât sursa binelui, cât și a răului. Noul Testament îi acordă lui Satana un rol mai important ca ispititor al omului, sugerând că este condamnat și în afara harului lui Dumnezeu. În ciuda eforturilor Bisericii Creștine de a scoate această parte a mitologiei din Biblie și de a păstra monoteismul credinței iudaice, a rămas suficient din Satana atât în Biblie, cât și la amvon, pentru a ne oferi o multitudine de informații din care să ne inspirăm.
Satana este considerat un înger rebel, liderul unei rebeliuni împotriva unui Dumnezeu autoritar. Motivele date pentru această rebeliune, de la pofta pentru femei muritoare la mândrie și gelozie, nu sunt niciodată explicate pe deplin. S-ar putea argumenta că motivul este sugerat în Vechiul Testament, că Satana nu era de acord cu metodele folosite de Dumnezeu și, posibil, cu validitatea poziției lui Dumnezeu în ansamblu. Satana se răzvrătește cu siguranță împotriva autorității oarbe și pune la îndoială validitatea oricui ar sugera că deține adevărul fără dovezi.
Satana este, de asemenea, ispititorul oamenilor, oferindu-le indulgențele pe care le doresc, așa cum sunt reprezentate de Cele Șapte Păcate Capitale. Pofta, mândria, lăcomia, invidia, mânia, lăcomia și vanitatea erau toate „virtuți” ale acestei lumi. Este interesant că toate aceste „păcate” sunt exact genul de lucruri care ajută o persoană să realizeze lucrurile pe care și le dorește. Pofta este indulgența în plăcerile firii pământești, mândria o extensie naturală a realizărilor noastre, invidia alimentează ambiția de care avem nevoie pentru a reuși, mânia poate duce la dreptate, lăcomia este pur și simplu plăcerea de a avea abundență, iar vanitatea este pur și simplu autoconservarea statutului și a sinelui nostru fizic. Toate aceste păcate se concentrează spre interior, asupra individului. Prin urmare, Satana poate fi văzut ca spiritul individualismului.
În Codexul Baphomet, acest individualism este descris prin cele Cinci Puncte ale Sinelui: autoconservare, încredere în sine, responsabilitate de sine, conștiință de sine și autocontrol. Simțul de autoconservare este, în primul rând, faptul că individul își îngrijește de nevoile sale imediate. Încrederea în sine constă, în esență, în a deveni un individ realizat, împiedicându-ne să ne încurcăm în mașinațiunile și nevoile altora. Responsabilitatea de sine asigură că ne asumăm responsabilitatea pentru

ceea ce facem, asumându-ne atât vina pentru propriile noastre fapte, cât și pentru cele nepotrivite, asigurându-ne în același timp că alții nu primesc credit pentru succesele noastre. Conștiința de sine este cea care ne ghidează către obiectivele noastre, știind cine suntem și ce putem realiza având o înțelegere reală a punctelor noastre forte și a slăbiciunilor. În cele din urmă, autocontrolul ne ține sub control, deoarece recalificarea unei minți obiective ne împiedică să fim conduși de emoțiile noastre.
Un alt mit care stabilește natura lui Satan pentru sataniști din mitologia creștină este parabola lui Satan care își construiește propriul regat și își stabilește propria lege. În timp ce majoritatea creștinilor consideră acest regat drept Iadul, creștinii gnostici credeau că acest regat era pământul. Prin acest mit, ajungem să-l recunoaștem pe Satan ca fiind necondus de nimeni altcineva, formându-și propriile perspective și propria paradigmă cu privire la natura realității. Astfel, sataniștii caută să ajungă la propriile lor termeni cu privire la univers și la funcționarea sa și să nu accepte edictele altora.
Din această mitologie provin aceste aspecte comune ale satanismului. Autoritatea este contestată, testată de logică și rațiune, ca parte a mandatului satanic. Sataniștii sunt rebeli până în măduva oaselor, puternic individualiști și autosuficienți. Sataniștii se străduiesc să-și dezvolte propriile perspective, testând ideile despre ei înșiși și despre ceilalți ca parte a dezvoltării lor. Acest lucru necesită tărie de voință, convingere, inteligență, precum și flexibilitate mentală. Cu toate aspectele asupra cărora sataniștii nu sunt de acord, aceste puncte sunt considerate aproape universal ca făcând parte din satanism.

Baphomet ca Satan

Venerația sau venerația lui Baphomet este considerată parte a ideii mai largi de „satanism” din numeroase motive, iar majoritatea celor care îl văd pe Baphomet ca zeitate principală se consideră sataniști. Dintr-o perspectivă socială sau creștină, venerarea oricărei alte zeități în afară de Iehova este satanică într-o oarecare măsură și, cu siguranță, venerarea unei ființe a cărei descriere cea mai populară este un om cu cap de capră se potrivește conceptului lor despre Satan.
Mai important este însă modul în care sataniștii înșiși au făcut legătura cu Baphomet. Satan este de obicei descris, fie simbolic, fie spiritual, ca o ființă dualistă, aspectul „Satan” reprezentând pofta, dorința și acțiunea, iar latura „Lucifer” reprezentând conștientizarea, creativitatea și rațiunea. Aceste două laturi își găsesc ambele expresie în Baphomet, care este combinația dintre impulsuri „superioare” și „inferioare” în armonie. Baphomet reprezintă și alte idei apropiate inimilor și minților sataniștilor; individualismul, conștiința de sine, autodefinirea realității, căutarea

adevărului din propria perspectivă, utilizarea magiei... Paralelele sunt extinse.
Cei doi sataniști cei mai proeminenți ai epocii moderne Aleister Crowley și Anton LaVey, ambii venerau și foloseau simbolul lui Baphomet ca o reprezentare a credințelor lor. Ambii sugerau că nu-l venerau pe Satan în modul în care societatea s-ar aștepta de la o înțelegere mai largă a ceea ce este Satan. Satan nu era conceptul răului suprem în mintea lor, ci mai degrabă impulsurile observabile pe care toți oamenii le tolerau, dar pe care încercau să le renunțe în numele Dumnezeului creștin. Crowely îl venera pe Baphomet ca simbol al unei mari puteri, luând simbolul lui Baphomet ca fiind al său, în timp ce se autointitula „Bestia 666”. LaVey a conceput un simbol pentru coperta cărților sale, pe care l-a numit „Sigiliul lui Baphomet”, chiar dacă între sigiliu și simbolul lui Baphomet se putea face doar o legătură rudimentară. Se pare că LaVey a înțeles și el puterea simbolului și a vrut ca acesta să facă parte din Biserica sa.
S-ar putea argumenta că ceea ce sataniștii venerează drept „Satan” este de fapt Baphomet în toate privințele, mai puțin ca nume. Motivul alegerii lui Satan în locul lui Baphomet ar putea fi pur și simplu faptul că unul este mai accesibil în mintea populației decât celălalt. Numărul persoanelor care sunt familiarizate cu termenul „Baphomet” este o mică parte în comparație cu persoanele care sunt familiarizate cu numele lui Satan. În încercarea de a-și comunica credințele altora, cea mai directă metodă ar fi utilizarea cuvântului cel mai recunoscut de mase, chiar dacă Baphomet ar putea fi mai aproape de realitatea credințelor lor.
Într-un sens mai larg, Satana este un aspect al lui Baphomet, așa cum sunt toate zeitățile. Prin urmare, este perfect acceptabil să-l venerezi pe Baphomet ca simbol al credințelor tale și să te numești satanist, cineva ale cărui credințe se opun credințelor majorității. La urma urmei, Baphomet a avut multe nume de-a lungul veacurilor și, atâta timp cât ideea este înțeleasă, titlul este banal.

SATANISMUL EVOLUȚIONAR

Există două perspective predominante în cadrul satanismului: cea spirituală și cea filosofică. Satanismul spiritual îl consideră pe Satana o forță sau o inteligență reală. Natura acestei inteligențe diferă în funcție de cine este întrebat; de la o energie care există în toate lucrurile, la o ființă fizică existentă pe un alt plan de existență. Teologia adepților perspectivei spirituale diferă, de asemenea, în ceea ce privește credințele pe care le au; de la cele ezoterice la cele aproape fundamentaliste și creștine.

Sataniștii filosofici îl consideră pe Satana un simbol care reprezintă un set de idealuri pe care le imită. Cea mai proeminentă formă a acestui satanism a fost promovată de Anton LaVey și este denumită satanism modern sau „laVeyian”. La fel ca satanismul spiritual, există o gamă largă de variații în practici și edicte între numeroasele grupuri care practică satanismul filosofic.

Deși împărtășesc o mitologie comună și adesea practici și perspective comune, satanismul spiritual și cel filosofic sunt adesea puternic opuse unul celuilalt, spiritualiștii considerându-i pe sataniștii filosofici drept pretendenți și uzurpatori, în timp ce sataniștii filosofici îi văd pe spiritualiști drept zeloți și creștini inversați. Această animozitate reciprocă este atât de puternică încât multe organizații vor denunța un membru chiar și pentru că se gândește să încerce să reducă prăpastia.

În cadrul acestor două puncte disparate există o gamă de variații pe aceleași teme. Sataniștii gnostici susțin ideea că Pământul este un Regat Satanic și dezbat dacă bătălia finală prezisă în Biblie a fost deja purtată și câștigată de Satan. Sataniștii teiști îl consideră pe Satan o forță spirituală și se dedică explorării acestei forțe în toate formele sale. Sataniștii tradiționali urmează interpretările Bibliei și ale altor surse cu diferite grade de strictețe. LaVeyienii urmează edictele lui Anton LaVey și ale Bisericii lui Satan, considerându-l pe Satan doar ca fiind tendințele naturale ale unui individ spre decadență, confort și autopromovare. Luciferienii îl văd pe Satan ca fiind adevărul suprem, viața ca cicluri de bucurie și durere, expresia impulsurilor și dorințelor noastre, iar orice aspirații superioare ca fiind iluzii ale celor slabi.

Codexul Baphomet descrie o formă de satanism care este fondată filosofic în satanismul lui Anton LaVey, dar recunoaște o amploare spirituală componentă a realității. Satanismul nostru îl consideră pe Satana ca fiind forța naturii din univers, Marele Unificator și sursa tuturor lucrurilor, sau Baphomet. Satana este, pentru noi, o forță reală cu care căutăm să comunicăm și să o imităm. Prin Baphomet/Satan credem că ajungem la o mai bună înțelegere a noastră înșine și a universului. În acest fel, am putea fi considerați sataniști spirituali. Cu toate acestea, nu vedem această forță

ca pe o inteligență din afara noastră, ci mai degrabă că fiecare individ alcătuiește întreaga inteligență a lui Baphomet/Satan. Prin înțelegerea și explorarea propriei noastre naturi; a impulsurilor, aspirațiilor și idealurilor noastre, ajungem la o mai bună înțelegere a ceea ce este Baphomet/Satan. Prin logică aplicată și testarea valorilor societății noastre, lucrăm pentru a ne îmbunătăți propriile vieți și stiluri de viață. Aceste idealuri sunt considerate de unii ca fiind domeniul satanismului filosofic.

Scopul nostru, ca sataniști individuali, este propria noastră creștere și dezvoltare personală în toate domeniile existenței noastre. Căutăm să ne sporim cunoștințele, să ne asigurăm și să ne îmbunătățim condițiile de viață, să ne extindem conștientizarea, să ne satisfacem dorințele și să profităm de pe urma eforturilor noastre. Căutăm o evoluție spirituală în interiorul sinelui. Termenul care se referă cel mai bine la această versiune de satanism este „satanismul evolutiv”.

Ca sataniști evolutivi, dorința noastră este să ne perfecționăm, să descoperim ceea ce ne motivează și să devenim mai perfect ceea ce suntem deja. Cerințele societății asupra individului ne obligă să ne asumăm roluri și chiar personaje care nu sunt sinele nostru natural. Cine suntem este adesea foarte diferit de rolurile pe care le îndeplinim pentru angajatorii noștri, în relațiile noastre cu publicul, uneori chiar și cu propriii prieteni și familie. Pentru a îndeplini aceste roluri, trebuie adesea să ne negăm pe noi înșine, uneori chiar abandonând lucrurile pe care am vrea să le fim și lucrurile pe care le găsim cele mai satisfăcătoare. Satanismul evolutiv ne învață să îmbrățișăm lucrurile la care visăm și să ne străduim să le transformăm în realitate și să le integrăm în viața noastră reală. În mit, Satana însuși abandonează rolul care i-a fost atribuit pentru unul propriu, iar Baphomet este Zeul care se privește pe sine cu propriii ochi pentru a descoperi adevărul.

Acest proces începe cu o examinare profundă și sinceră a sinelui. Trebuie să ne evaluăm nu doar punctele forte și punctele slabe, ci și obiectivele și dorințele noastre, precum și capacitatea noastră de a le atinge. Prin intermediul acestui proces, ajungem la o decizie cu privire la ceea ce merită cu adevărat efortul nostru continuu și ce comportamente ar trebui fie reduse, fie eliminate pentru a promova schimbările pe care le dorim. Acest proces este continuu, autoexaminarea și reevaluarea fiind o parte continuă a întregii dezvoltări evolutive.

Unul dintre primele lucruri la care tindem este stabilitatea lui personală. Începând cu noi înșine, lucrăm spre exterior, încercând să facem ordine în tot mai mult din mediul nostru, într-o sferă de influență din ce în ce mai largă. Prea des suntem produsele mediului nostru imediat, ceea ce este ironic, deoarece majoritatea dintre noi definim acel mediu. Practic, stabilim un ciclu vâscos; suntem nemulțumiți de pozițiile noastre în viață, nemulțumirea noastră reflectându-se în mediul nostru imediat, ceea ce, la

rândul său, nemulțumirea crește. Înțelegând acest ciclu și alegând să-l schimbăm, începem să preluăm controlul real asupra vieților noastre și să emulăm cu adevărat exemplul satanic.
Pornind de la o fundație stabilă, începem să ne construim idealul. În acest proces, profităm de tehnici oculte și psihologice, metode pe care majoritatea celorlalți fie ar refuza să le folosească de teama de a încălca vreun tabu social, fie de care nici măcar nu sunt conștienți. Căutăm avantajul care ne va permite să ne atingem obiectivele și să ne mișcăm mai ușor în societate, privilegii potrivite conștiinței noastre personale. Căutăm creșterea personală, creșterea materială și intelectuală, convingerea și conștientizarea spirituală. Acestea sunt obiectivele care emulează cu adevărat idealul satanic și ne vor conduce către adevărul despre noi înșine.
Există unii care ar sugera că sataniștii se cred zei, dar aceasta este o simplificare excesivă pentru cei care urmează satanismul evoluționist. Noi credem într-o forță superioară, forța de legătură a universului, sursa tuturor lucrurilor la care toate lucrurile se întorc. Fizica cuantică împărtășește această teorie unificată, dar ceea ce abordează ea dintr-o direcție matematică, noi încercăm să înțelegem dintr-o perspectivă filosofică și metafizică. Această forță superioară îndeplinește afirmația Dumnezeului evreu când a afirmat „Eu sunt Cel ce sunt”. Această forță nu judecă, nu pune la îndoială, nu binecuvântează, nu blestemă, nu condamnă și nu răscumpără. Pur și simplu este, și chiar mai mult, este chiar actul de a fi. Aceasta este forța pe care o imităm, impulsul universal de a ne schimba și de a deveni mai mult decât suntem.
Odată cu aceasta, recunoaștem că fiecare dintre noi face parte din acel întreg, că fiecare dintre noi poate apela la acea forță pentru a-și îndeplini voința în realitate. În acest sens, suntem fiecare potențial zeu, dacă putem găsi o modalitate de a depăși îndoiala și negarea care sunt încorporate în mintea noastră prin educația și experiențele impuse social. Percepția definește natura universului pentru fiecare individ; astfel, dacă o persoană știe, cu fiecare fibră a ființei sale, că poate merge pe apă, o va face. Dar acest tip de credință în propriile abilități este dificil de obținut chiar și în cele mai bune circumstanțe, iar programarea noastră socială elimină în mod activ acest tip de încredere în sine. De aceea, religiile au zei în afara sinelui; cu toții putem crede în puterea unui lucru din afara noastră, dar puțini își pot imagina propriul potențial realizat. Satanismul evolutiv este procesul continuu de rupere a acestei mentalități programate și de obținere a controlului asupra realității noastre personale.
Această viziune particulară asupra realității ar putea fi discutată atât în termeni obiectivi, cât și pragmatici. Perspectiva obiectivă sugerează că toate lucrurile sunt absolute, având limite definite și măsurabile, în timp ce perspectiva pragmatică spune că întreaga realitate se află într-o stare constantă de tranziție și că definiția unui lucru într-un moment poate fi

diferită în următorul. Poziția noastră este că, deși majoritatea lucrurilor din experiența noastră pot fi măsurate și definite, există numeroase componente și concepte în realitate care sfidează definiția și limitările. Mai mult, ceva ce poate fi definit și limitat într-o anumită stare își va schimba definiția atunci când interacționează cu un alt obiect, precum și atunci când este măsurat în raport cu experiențele și așteptările observatorului. Cu alte cuvinte, realitatea se află într-o progresie constantă care se schimbă în funcție de percepțiile observatorilor asupra acelei realități. Culoarea albastră, de exemplu, poate fi măsurată ca o anumită lungime de undă a luminii, dar percepția individuală a acelei lungimi de undă a luminii va varia de la o persoană la alta, în funcție de structura fizică a ochilor lor, de modul în care creierul lor procesează informațiile, de ceea ce am fost învățați despre culori etc. Aspectele realității pot avea limite măsurabile și definite, dar, deoarece o componentă cheie a realității este un observator care o recunoaște, realitatea capătă o plasticitate bazată pe percepție.
În Codexul Baphomet, Baphomet este descris ca ființa primară și, ca atare, nu poate fi pe deplin înțeles de mintea umană limitată. Baphomet trebuie apoi abordat prin simboluri mai mici care descriu părțile sale compozite. De la Baphomet, ne extindem în energiile masculine/active și energiile feminine/pasive. Masculinul activ este Satana, atât o forță generativă, cât și distructivă în mod evident. El este asociat cu Lucifer, ghidul și inițiatorul masculin. În opoziție cu această pereche se află Lilith, energia feminină a acțiunii subtile și a eroziunii pasive, și Tiamat, forța feminină a puterii, limitării și schimbării. Aceste diviziuni ale conceptelor și energiilor ajută la crearea unui cadru pentru interacțiunea cu și înțelegerea unei realități altfel nelimitate și indefinibile.
Satanismul evolutiv folosește aspectul elastic al realității prin percepția individuală pentru a oferi sataniștilor capacitatea de a manipula realitatea prin manipularea acestor percepții, atât intern, cât și extern. Întrucât realitatea are o progresie constantă, Satanismul evolutiv abordează modalități de a utiliza acest impuls în avantajul satanistului. Satanismul evolutiv recunoaște, de asemenea, componenta spirituală a realității, oferind o cale pentru explorarea și dezvoltarea sinelui, combinând ambele aspecte filosofice ale satanismului lui LaVey, folosind în același timp aspectul spiritual al realității cu avantajele practice ale satanismului.

ZEI ȘI OAMENI

Adorația lui Baphomet are un singur principiu: cunoaște-te pe tine însuți. Abordarea Codexului Baphomet începe cu înțelegerea faptului că realitatea nu este fixă; este fluidă și maleabilă. Realitatea trebuie înțeleasă ca o construcție de grup vie, stabilită de nenumăratele puncte de conștientizare prin care este experimentată. Dacă cineva ia în considerare culoarea albastră a cerului într-o zi senină, constatăm că cuvintele „cer albastru” evocă o imagine în mintea individului. Nu avem cum să știm cu certitudine; totuși, că imaginea evocată este aceeași pentru toată lumea. Într-adevăr, este mai probabil ca imaginea evocată să fie unică pentru fiecare individ. Cuvintele „cer albastru” îndreaptă mintea către o experiență comună, iar imaginea evocată va fi similară dintr-o perspectivă în alta, dar va varia într-un mod pe care limbajul nostru, oricât de colorat ar fi, nu este capabil să-l exprime. Adevărul este că cerul nu are culoare, noi doar interpretăm un fenomen care ne stimulează simțul vizual într-un mod particular și, ca specie, am stabilit că generalitatea acelei experiențe este ceea ce numim „albastru” pentru a ne exprima printr-un cadru de referință similar. Același cer, privit în același timp din aceeași poziție de la două persoane diferite, va oferi două perspective distincte, cuvântul „albastru” exprimând doar un element comun al experienței. Limbajul este doar modul în care ne exprimăm perspectiva asupra realității și, în sine, este o paradigmă a realității. „Albastru” este un cuvânt, un simbol care exprimă o experiență comună, una despre care noi, cei care vorbim limba engleză, am ajuns la un consens că înseamnă relativ același lucru. Limbajul este un instrument preferat pentru manipularea realității; observați cât de strâns legate par a fi cuvintele „gramatică”, „glamour” și „grimoir”.

O expresie mai pregnantă a acestei idei este vechea viziune asupra sistemului solar în comparație cu viziunea modernă. Pentru cea mai mare parte a Europei, era un fapt stabilit, conform Bisericii Catolice, pe atunci autoritatea în toate aspectele legate de știință, precum și de religie, că Pământul era centrul universului. Toate discuțiile științifice pe tema mișcării planetelor și stelelor, toată matematica și dezbaterea filosofică sub această paradigmă operau în realitatea în care Pământul era centrul tuturor lucrurilor. Aceasta a fost realitate până când Copernic a oferit dovezi că Soarele este de fapt, centrul universului, Galileo a întărit această credință și *destui oameni au acceptat-o ca realitate pentru a o face să fie așa!* Este evident că, pe baza dovezilor, soarele a fost probabil dintotdeauna în centrul sistemului nostru solar, dar nu există nicio modalitate de a demonstra acest lucru în mod concludent, iar până când nu a fost „faptul” general acceptat, am operat într-o realitate centrată pe Pământ. Dovezile nu

transformă un lucru într-un fapt până când nu sunt acceptate ca perspectivă corectă de către un observator.
Realitatea este o chestiune de perspectivă. Fizicienii care studiază mecanica cuantică sunt din ce în ce mai înclinați să sugereze că acesta este un fapt. Ei sugerează că, în realitate, toate potențialitățile coexistă în același timp, la un moment dat. Un eveniment devine o singularitate doar atunci când un observator selectează o potențialitate dincolo de toate celelalte. Când un copac cade în pădure, spun fizicienii, nu scoate niciun sunet, ci scoate toate sunetele. Selectăm singularitatea pe baza experiențelor și așteptărilor noastre. Experiențele noastre se bazează în principal pe ceea ce am observat în trecut, iar așteptările noastre implică în mare măsură *ceea ce ni se spune.* Într-un univers cu un singur observator, realitatea ar fi orice și-ar dori acel observator să fie. Cu toate acestea, se poate spune că realitatea noastră este plină de un număr infinit de observatori; 6-7 miliarde doar în propria noastră specie. Deși este posibil ca un singur observator să schimbe realitatea, acel observator trebuie cumva să-și depășească propriile experiențe, așteptările învățate și perspectivele tuturor celorlalți observatori.
Deși sarcina pare descurajantă, nu numai că este posibilă, ci se întâmplă în mod regulat.
Când spaniolii au ajuns în Lumea Nouă, aborigenii le-au observat sosirea din perspectiva paradigmei lor reale. Acești oameni albi erau reprezentanți ai zeului Quetzalcoatl, care le apărea adesea ca un om alb. Locuiau în oceanul din care apăruseră în mod magic. Aveau piei impermeabile la sulițe și săgeți și purtau bețe care provocau tunete care îi doborau pe oameni. Legenda spune că unul dintre aborigeni a observat nori neobișnuiți pe apa oceanului de unde veniseră spaniolii, nori care se mișcau odată cu valurile oceanului, dar nu și cu vântul. El a observat acești nori zile întregi până când, după un studiu intens, și-a dat seama că acești nori erau de fapt atașați de bărcile care îi aduseseră pe spanioli pe pământul său. Nu avea niciun punct de referință în ceea ce privește aceste nave oceanice și pânzele lor albe, care fluturau în vânt și, prin urmare, nu le putea vedea așa cum erau până când nu a reușit în cele din urmă să facă o legătură între ceva din experiența sa și ceea ce observase. Bărcile fuseseră întotdeauna acolo, dar pentru că el și oamenii lui nu le puteau înțelege, nu le puteau vedea!
Această realitate maleabilă din care facem parte împreună cu toate lucrurile este ceea ce practicianul magicului încearcă să înțeleagă și să manipuleze. În timp ce practicianul magicului trebuie să depășească perspectivele tuturor celorlalți observatori care alcătuiesc realitatea compozită, practicianul are avantajul de a încerca activ să manipuleze realitatea, în timp ce majoritatea celorlalți observatori vor fi de obicei fie ocupați să se concentreze asupra altor evenimente, fie pasivi în rolul lor în paradigma realității. Cea mai elementară metodă de manipulare a realității

este prin limbaj, așa cum s-a observat anterior. Pentru a manipula realitatea, trebuie mai întâi să fim capabili să o discutăm. Acesta este rolul zeității.
Primii zei veneraţi de oameni au fost forțele observabile ale naturii: soarele și luna, furtunile, oceanul și așa mai departe. Acești zei nu erau imaginați ca având o formă umană precum olimpienii, ci ca animale. Soarele era adesea o pasăre mare, oceanul un pește puternic și așa mai departe. Generațiile au trecut înainte ca acești zei, simboluri ale forțelor naturale, să ia forma și să se implice în treburile oamenilor. În cele din urmă, ei au căpătat caracteristicile și personalitățile umane cu care suntem acum familiarizați. Zeii conduceau și gestionau acum forțele pentru care erau odinioară simboluri în mintea oamenilor care îi venerau. Această schimbare se datorează faptului că omul încearcă să înțeleagă forțe care se aflau în afara capacității sale de înțelegere. Cu cât zeii deveneau mai umani, cu atât erau mai ușor de înțeles și, prin urmare, de manipulat.
Zeii, oricât de bogați ar fi în istorie și mitologie, sunt totuși doar simboluri construite de oameni în scopul discutării fenomenelor și conceptelor observabile. „Osiris” este un cuvânt pentru o idee, la fel cum „albastru” este un cuvânt pentru o idee. Este ideea pe care o venerăm, restul este doar modul în care explicăm ideea și încercăm să o manipulăm. Numele, imaginile și personalitățile imaginare ale zeilor sunt doar limbajul prin care pot fi discutate.
Baphomet este Zeul Vrăjitoarelor, Marele Arhitect al Masonilor și simbolul satanismului. Baphomet este, de asemenea, un principiu alchimic, teoria ocultă unificată. Baphomet reprezintă toate lucrurile, toate contrariile, toate ideile, toată materia și energia. „Baphomet” este un termen modern pentru acest concept necunoscut al tuturor. Alte religii au avut simboluri similare pentru aceeași idee. De exemplu, evreii aveau un singur zeu; Elohim, Yahweh, Tetragrammaton, observatorul suprem. Aceasta a fost cea mai apropiată modalitate prin care au ajuns la conceptul de Baphomet, răspunsul suprem la toate întrebările. Zeul lor era creatorul și sursa a tot, dar rămânea separat de acea creație. A pune la îndoială originile observatorului suprem sau perspectiva din care acesta observă era considerat de neconceput. Baphomet este observatorul suprem plus unu; fiind atât *ceea ce observă, cât și ceea ce este observat.* Baphomet este conceptul realității care se privește pe sine. Toți ceilalți zei, ca toate celelalte lucruri, sunt aspecte ale acestui întreg.
Firește, această linie de gândire ne conduce la întrebarea inteligenței. Inteligența este un cuvânt pentru modul nostru particular de conștientizare. Conștientizarea noastră, inteligența noastră, este limitată de șase simțuri (cinci plus conștientizarea suplimentară teoretică) și de parametrii experienței umane. Conștientizarea lui Baphomet este conștientizarea compozită a tuturor lucrurilor *plus unu.* Este dincolo de înțelegerea noastră

și, prin urmare, ar putea fi descrisă ca non-inteligență sau inteligență într-un mod care ne depășește atât de mult pe noi, încât orice conștientizare a celuilalt este doar conceptuală, similară unui quark sau întregii realități. Un nivel este atât de departe de altul încât niciun discurs semnificativ nu poate spera să fie atins.
Dar ce putem spune despre designul inteligent? Majoritatea religiilor occidentale sugerează că universul este rezultatul unui design inteligent. Ele indică fenomenele observabile care par să sugereze inteligența din spatele structurii a ceea ce este observat; soarele și luna par să aibă dimensiuni aproape egale pe cerul nostru, ca urmare a poziției lor față de a noastră în sistemul solar, a modelelor repetitive naturale de formă care apar în lumea noastră și urmează proporții aproape matematic constante, a mișcării aparente a lui Venus pe cerul nostru și a conjuncției sale cu anumite fenomene etc. Se argumentează că, dacă cineva descoperă un ceas, atunci ar trebui să concluzioneze că acesta are un designer. Mecanismele sale sunt prea complicate pentru a fi lăsate la voia întâmplării.
Acest punct de vedere este împiedicat de anumite limitări, în sens literal. Dacă piesele unui ceas ar fi puse într-o pungă și agitate, susțin ei, nu s-ar obține niciodată un ceas funcțional din rezultat. Fizica și matematica nu sunt de acord. Dacă ar fi agitate la infinit, piesele ar cădea aleatoriu în forma unui ceas de mai multe ori, așa cum ar exista orice combinație posibilă la un moment dat. Într-adevăr, uneori ar fi un ceas, alteori o armă, alteori o busolă, poate chiar și o pasăre. Yahweh ar fi conceptul cuiva care scoate piesele din geantă și construiește un ceas. Baphomet este conceptul pieselor, al geantă, al scuturării, al observatorului și al ceea ce este observat.
Dacă acesta este cazul, dacă Baphomet este atât de departe de înțelegerea noastră, atunci cum putem comunica cu o astfel de forță? Răspunsul este dublu. Primul răspuns este că comunicarea cu Baphomet este în același timp imposibil de realizat și o apariție constantă în experiența noastră. Suntem fiecare Baphomet, așa cum Baphomet este noi toți. Celulele corpului tău nu pot fi comunicate individual și nici nu ești conștient de nevoile unei celule individuale în niciun moment. Totuși, tu și celulele tale sunteți în comunicare constantă la un nivel care este dincolo de limbaj; când celulele tale au nevoi, le îndeplinești fără să fii conștient de acest fapt. Corpul este o reflectare a universului; precum sus, așa și jos. Comunicarea este intuitivă.
Celălalt mijloc este cognitiv; încercarea de a aborda și înțelege conceptul lui Baphomet, care este incognoscibil, prin digerarea ideii în segmente pe care le înțelegem. Baphomet nu poate fi definit ca un întreg, deoarece orice definiție ar fi incompletă (infinit plus 1). În schimb, încercăm să-l înțelegem pe Baphomet prin componentele sale. Îl împărțim pe Baphomet în aspecte opuse; activ și pasiv, simbolizate ca forțe masculine și feminine. Aceste forțe

sunt în continuare împărțite în subdiviziuni. Atribuim forțe observabile în natură de-a lungul acestor diviziuni. Prin aceste diviziuni, putem acum comunica cognitiv cu un aspect al lui Baphomet, selectând aspectele cele mai legate de nevoile noastre. Așa ajungem la zei.
În Codexul Baphomet, Baphomet reprezintă zeitatea principală; sursa tuturor celorlalte zeități. În multe școli oculte de gândire, Zeița este zeitatea principală; cea mai mare dintre două este egală cu Dumnezeul/consortul ei. Unirea Zeiței cu Dumnezeu este cea mai înaltă formă a acestor concepte. Nu ar fi firesc, în progresia exprimării acestor idei, ca combinarea acestor două opuse să fie următorul pas dincolo de Zeiță și Dumnezeu? Într-adevăr, uniunea sexuală dintre Zeiță și Dumnezeu este imaginea simbolică a lui Baphomet și este punctul în care majoritatea tradițiilor cred că apare toată magia (și adesea toată realitatea).
Forțele Zeiței și ale Dumnezeului reprezintă primul nivel de diviziune în descendența noastră din conceptul Baphomet. Zeița este receptorul principal, activitatea pasivă a universului. Acest concept este Lilith în Vrăjitoria Baphomet; impulsul feminin suprem. Dumnezeul este motivatorul principal, forța activă pasivă a universului. Acest concept este Sammael în Vrăjitoria Baphomet; impulsul masculin suprem.
Următorul nivel împarte fiecare dintre aceste forțe în două, din nou, de-a lungul unor linii active și pasive. Acestea sunt aliniate de-a lungul liniilor conceptuale ale punctelor cardinale ale universului: Est sau Aer, Sud sau Foc, Vest sau Apă și Nord sau Pământ. Forța Masculină pasivă este reprezentată de Lucifer și elementul aer. Forța Masculină activă este reprezentată de Satan și elementul foc. Forța Feminină activă este reprezentată de Tiamat și elementul Apă. Forța Feminină pasivă este reprezentată de Hectat și elementul Pământ. Din aceste patru, toate celelalte forme divine sunt descendente, fiecare Zeu sau Zeiță aliniindu-se pe baza naturii conceptului său cu una dintre cele patru forțe cardinale.
Evident, conceptul de Baphomet și cele șase forme de zei descendente sunt exprimate de-a lungul unor linii de gândire alchimice. Expresia elementară nu este o expresie a materiei reale; aer, foc, apă și pământ, ci de-a lungul conceptelor alchimice pe care aceste elemente le reprezintă. Rezultatul/sursa finală a uniunii acestor concepte este prima mater, elementul primordial din care apar toate celelalte materii și energii. Această materie/forță primordială este Baphomet.

Baphomet

Așa cum s-a discutat în secțiunea anterioară, termenul Baphomet este o expresie relativ modernă a ideii de totalitate a realității. Conceptul de Baphomet a fost introdus pentru prima dată în gândirea populară odată cu procesele templierilor din anii 1300. Acuzatorii Cavalerilor Templieri au

sugerat că templierii erau închinători la diavol și eretici, lucru comun în multe procese similare din acea vreme. Cultul lui Baphomet, însă, era nou și potențial unic pentru aceste procese. Se presupune că templierii pretindeau că îl venerează pe Baphomet în mai multe forme: o pisică neagră, o pisică cu barbă și un cap fără trup, un măgar și o capră neagră. Templierii și-au retras ulterior confesiunile, dar ideea lui Baphomet a devenit o piesă importantă a tradiției oculte.

În artă, Baphomet era adesea reprezentat ca o capră sau un măgar așezat pe un tron cu trei picioare, înconjurat de femei extatice. Theodore Reuss, fondatorul Ordinului Templi Orientis, a sugerat că Baphomet este o ființă androgină formată dintr-o combinație a tuturor elementelor alchimice, fiind în același timp „manifestarea sau reflectarea creației lumii din suflarea cupolei cerești". Helena Blatvatsky îl vedea pe Baphomet ca pe o esență spirituală extrasenzorială și, în propriul său cadru magic, ca pe un instrument cabalistic de mare putere. Broșurile clericale îndreptate împotriva ocultismului medieval îl enumerau pe Baphomet alături de alte distorsiuni ale simbolismului păgân. Multe grupuri de vrăjitoare moderne îl văd pe Baphomet ca sursa principală a obsesiei extatice și a sexualității instinctive.

Acesta este un bun punct pentru a discuta rapid originile termenului „Baphomet". Există trei teorii majore cu privire la originea sa. O teorie complexă implică convertirea termenului „Baphomet" în litere ebraice și apoi aplicarea unui cifru, rezultând „Sophia", termenul grecesc pentru înțelepciune. A doua teorie ajunge la concluzii similare într-un mod mai simplu, sugerând că „Baphomet" este o corupere a termenilor „Saphos" și „Metis", termeni greci pentru înțelepciune și intuiție. Cea mai acceptată teorie de către cercetători este că „Baphomet" este o corupere a termenului „Mahomet", care este el însuși o corupere franceză a numelui „Mohamed", profetul islamic. Deși toate aceste teorii sunt aspecte interesante, ele nu au nicio legătură cu utilizarea noastră a termenului Baphomet. Originile termenului „copac" pot fi sau nu variate, dar nu au nicio legătură cu acceptarea noastră actuală a termenului ca reprezentare a plantelor mari, acoperite cu scoarță și frunze. Baphomet este un cuvânt, un simbol pentru ceva din experiența noastră. În acest caz, este un simbol pentru toate lucrurile.

În Codexul Baphomet, Baphomet este necunoscutul și sursă primordială incomprehensibilă a tuturor lucrurilor; din care toate lucrurile pornesc și la care toate lucrurile se întorc. Baphomet este realitatea care poate fi conectată cu manipulatul prin conexiunea noastră cu ea. Cu cât legătura noastră cu Baphomet este mai puternică și cu cât capacitatea noastră de a ne impune voința prin înțelegerea lui Baphomet este mai mare, cu atât mai puternică este capacitatea lui Baphomet de a ne manipula și cu atât mai mult devenim noi înșine o forță a naturii universului. Baphomet nu

subminează liberul arbitru; în schimb, voința devine cu adevărat liberă în Baphomet și nu este amăgită de presiunile și confuzia cauzate de perspectivele conflictuale și negările semenilor noștri. Baphomet este reprezentarea supremă a magicului, știința manipulării realității. Conceptul lui Baphomet reprezintă practica manipulării realității.
Baphomet poate fi și este venerat direct, dar de obicei este implorat printr-una dintre formele sale subordonate, mai potrivite pentru sarcina de a ne satisface dorințele. Indiferent de formele divine invocate, însă, se recunoaște întotdeauna că acestea sunt o extensie a lui Baphomet. În ritualuri, simbolul lui Baphomet este întotdeauna cel mai proeminent; cea mai mare statuetă, cea mai înaltă imagine etc. Aceste simboluri sunt adesea bazate pe imaginea lui Levi, deși sunt adesea create de închinătorii individuali ai grupurilor. Întrucât suntem și extensii directe ale lui Baphomet, oglinzile mari sunt adesea încorporate ca simboluri ale lui Baphomet și uneori folosite pentru prezicere. Baphomet nu este niciodată conjurat, invocat sau evocat. Baphomet este întotdeauna prezent și, prin urmare, trebuie doar să fie invocat și recunoscut. Legătura cu Baphomet se simte cel mai puternic în timpul și după extazul sexual, motiv pentru care multe imagini și descrieri ale lui Baphomet includ și orgii și expresii ale sexualității.

Lilith și Sammael

Lilith și Sammael reprezintă prima diviziune în emanațiile lui Baphomet. Ele sunt impulsurile feminine și masculine primordiale ale creației. Deși acesta poate părea un concept relativ simplist, o greșeală comună făcută de studenții oculti este să creadă că înțeleg în mod natural ce înseamnă să ai femininul suprem și masculinul suprem ca concepte. De fapt, aceste concepte sunt aproape la fel de imposibil de înțeles ca și cel al lui Baphomet însuși. Fiecare dintre noi, ca indivizi, avem în noi aspecte și impulsuri feminine și masculine, indiferent cât de mult ne aliniem într-o direcție sau alta. Perspectiva pur feminină sau masculină necesită o concentrare asupra ideilor care este aproape imposibil de atins.
Lilith reprezintă forța feminină a realității, iar Sammael pe cea masculină. Vrăjitoarele moderne preferă să-și descrie Zeița drept „primul dintre egali” fără a înțelege cu adevărat ce înseamnă asta, crezând de obicei că înseamnă pur și simplu că Zeița are o importanță puțin mai mare decât Dumnezeul. Lilith, forța feminină, este de fapt similară cu materialele conductoare ale unui circuit. Forța feminină mișcă, direcționează și modelează energiile universului; aceste energii emană din ea și se întorc la ea într-un circuit infinit. Sammael, forța masculină, este similară cu energia care se mișcă prin acel circuit. Forța masculină împuternicește circuitul realității, motivează schimbarea și creșterea și dă putere. Fiecare este inutilă fără

cealaltă; circuitul fără energie este un lucru mort, energia fără circuit pur și simplu se disipează în toate direcțiile, fără a realiza nimic. Numai împreună își găsesc oricare dintre ele scop și eficacitate.
Lilith provine din mitul ebraic al primei femei, înainte de Eva. Creată în același mod ca Adam, primul om, Lilith se considera egală cu bărbatul și a cerut să fie tratată ca atare. Adam nu a dorit să renunțe la poziția sa de primă a lui Dumnezeu și a expulzat-o pe Lilith din Eden. În cele mai vechi mituri ebraice, considerate eretice, Adam și Lilith erau bărbați și aspecte feminine ale lui Dumnezeu, o reflectare a conceptului nostru Baphomet. Cele două s-au manifestat aproape în același moment și fiecare avea o cunoaștere completă a lui Dumnezeu și a magiei folosite pentru a crea universul. Înțelegerea lui Lilith era puțin mai perfectă și, prin urmare, ea a găsit mai multă favoare la Dumnezeu. Adam a devenit gelos și, fiind primul lui Dumnezeu, a avut mai multă autoritate decât Lilith. Când a încercat să o forțeze pe Lilith să se supună, ea a refuzat și a fost alungată din Eden. Eva a fost creată din Adam ca o versiune săracă a lui Lilith, subordonată lui Adam prin natura ei și nelegată direct de Dumnezeu.
Lilith nu a fost unic în mitologia ebraică. Alte culturi au împărtășit mitul lui Lilith; pentru unii, ea a fost membră a Djinnilor, o rasă de ființe create înaintea oamenilor din focurile universului, cărora li s-a ordonat să se supună omenirii atunci când omul a fost creat. Djinnii care au refuzat au devenit demoni, iar de la ei ne vine conceptul modern de duhuri. Lilith a fost un Djinn și, odată cu Adam, a dat naștere omenirii, rezultând că toți oamenii au devenit ființe hibride, atât din pământ, cât și din foc.
Miturile ulterioare au distorsionat-o și mai mult pe Lilith. Ea a devenit bufnița țipătoare menționată în Geneză, iar în unele interpretări, ea, și nu Satana, a fost cea care a ispitit-o pe Eva ca șarpe. Bufnițele și șerpii rămân simboluri ale lui Lilith; zeițele-șarpe fiind venerate de popoarele antice mediteraneene și bufnițele sunt încă reprezentate alături de alte simboluri ale morții și nemuririi în culturile hispanice. Odată expulzată din Eden, ea a copulat cu demoni în țara Nod și a dat naștere la mii de monștri. A devenit seducătoare în timpul nopții, o succubus care copulează cu bărbații în somn și le fură energia și sufletele. De asemenea, a fost învinovățită pentru moartea în leagăn, fiind văzută ca un spirit răzbunător care ar ucide urmașii fiicelor Evei dacă nu ar fi efectuate ritualurile de protecție adecvate.
În Codexul Baphomet, Lilith este o forță feminină primordială; în esență, o forță preistorică, brută, naturală și incontestabilă, care acționează ca un canal. Lilith este atât progeneratoare, cât și distrugătoare, la fel ca Nuit și Kali. Lilith este senzualitate brută, o femeie animalică prin natura ei, o lupoaică. Ea este orgasmul feminin, furia ucigașă stimulată de instinctul matern atunci când copilul ei este în pericol, adâncurile extraterestre ale oceanului și fața rece și reflexivă a lunii.

În ritualuri, Lilith este cel mai bine abordată de femei. Simbolul perfect al lui Lilith este o femeie ghemuită în picioare, complet goală, masturbându-se cu abandon în timp ce sângerează din cauza ciclului menstrual. Ea este celebrată în timpul lunii pline prin expresii sexuale sălbatice, extaz animalic și expresii crude de furie. Lilith este invocată prin aceste acte și este chemată să împuternicească femeile. Bărbații o cheamă pe Lilith pentru a experimenta componenta sexuală brută a femeilor, implorând-o să binecuvânteze pentru a asigura performanța lor cu femeile și pentru a profita de înțelepciunea unei experiențe sexuale sfâșietoare. Lilith este o forță periculoasă de chemat de ambele sexe, puterea ei putând fi uneori copleșitoare și potențial dăunătoare.
Se crede că Sammael este ființa satanică originală din mitologia ebraică. Sammael, „otrava lui Dumnezeu”, a fost primul dintre cei șapte îngeri principali, căruia i s-a poruncit să nu se încline niciodată în fața nimănui sau a lucrurilor. Conform mitului, când omenirea a fost creată, îngerilor li s-a ordonat să se încline în fața omului, dar Sammael și-a urmat porunca anterioară și nu s-a înclinat. În mitologia islamică, acest lucru a dus la expulzarea sa din Rai și la războiul împotriva creației. Tribul Yezidi vede lucrurile diferit. Mitologia lor sugerează că acest act a dus la înălțarea lui Sammael printre semenii săi, apoi la trimiterea sa pe Pământ pentru a deveni învățătorul și patronul Omului.
Sammael este cel sugerat de mitul ebraic ca fiind șarpele din Grădina Edenului care i-a înzestrat omului conștiință și liber arbitru, arătând că Dumnezeul creator a mințit despre rodul cunoașterii. Sammael este adesea considerat a fi îngerul care se luptă cu mai multe personaje din Biblie, îngerul care a oprit mâna lui Avraam și acuzatorul lui Iov. Sammael este, de asemenea, considerat soțul lui Lilith, demonul cu care a avut relații sexuale, dând naștere la mii de monștri.
În Codexul Baphomet, Sammael este o forță masculină primordială; în esență, o forță preistorică, brută, naturală și incontestabilă, care acționează ca un catalizator. Sammael este o forță activă, care poate crea și distruge, la fel ca Odin sau Zeus. Sammael este inițiatorul brut, un bărbat primordial în natura sa, o forță a naturii. El este orgasmul masculin, furia ucigașă stimulată de instinctul teritorial atunci când spațiul său este violat, umbrele prevestitoare ale pădurii adânci și puterea soarelui strălucitor.
Sammael, în ritual, este cel mai bine abordat reprezentat de un bărbat, dar poate fi abordat atât de bărbați, cât și de femei. Simbolul perfect al lui Sammael este un bărbat care stă în picioare înalt, complet gol, complet erect și pregătit pentru actul sexual. El este sărbătorit în timpul lunii noi prin expresii de putere, răgete animalice, expresii brute de masculinitate și orgii. Sammael este invocat prin aceste acte și este chemat să împuternicească bărbații. Femeile o invocă pe Lilith pentru a experimenta componenta sexuală brută a bărbatului, implorându-i binecuvântarea pentru

a le asigura performanța cu bărbații și pentru a beneficia de înțelepciunea unei experiențe sexuale chinuitoare. Sammael este o forță periculoasă de invocat de ambele sexe, puterea sa putând fi uneori copleșitoare și potențial dăunătoare.

Cele patru Principate ale Iadului

Împărțirea punctelor cardinale și a celor patru elemente alchimice familiare este un concept ocult popular, dar unul care este de obicei slab explicat. Cele patru elemente alchimice provin din filosofia greacă. Această filozofie recunoștea patru naturi fundamentale ale materialelor și energiilor universului: aer, foc, apă și pământ. Aceste elemente nu sunt doar componentele fizice pe care le reprezintă, ci sunt concepte spirituale; naturi care descriu anumite stări comune tuturor lucrurilor. Grecii credeau că o ființă perfectă ar fi compusă în mod egal al tuturor acestor elemente și că afecțiunile și stările umane ar putea fi atribuite unui dezechilibru al acestor elemente în sine.
Deși aceasta este în mod clar o explicație simplistă excesivă a universului, este o modalitate foarte eficientă de a recunoaște și gestiona energiile spirituale, precum și de a discuta concepte mistice. Fiecare concept elementar reprezintă, de asemenea, un aspect larg al realității și este aliniat de anumite forțe divine. Prin urmare, dacă cineva încearcă să creeze o schimbare care se află în mare măsură în domeniul unui anumit element, atunci ar trebui să implore forțele divine ale acelui element să ajute la crearea acelei schimbări. Conceptul de aer include eforturi care se ocupă de comunicare, călătorie, logică și exprimare intelectuală.
Conceptul de foc guvernează idei precum exprimarea creativă, conflictul, gândirea creativă și dezbaterea filosofică. Conceptul de apă cuprinde idei precum spiritualitate, mister, înțelepciune ascunsă și exprimare emoțională. Conceptele de pământ se ocupă de ideile de materialitate, permanență (sau lipsa acesteia), structură și preocupări fiscale. Aceste concepte funcționează în tandem și în opoziție; aerul și pământul sunt opuse, aerul și apa sunt asociate, focul și apa sunt opuse, focul și pământul sunt asociate. Asta nu înseamnă că focul și apa nu pot fi asociate, ci doar că reacția va fi de obicei mai volatilă.
Aceste elemente sunt exprimate în continuare în concepte de masculin sau feminin, „umed” (având o natură asemănătoare apei) sau uscat (având o natură asemănătoare pământului) și cărora li se atribuie o direcție pe busolă. Aerul este masculin, uscat și asociat cu estul și soarele care răsare. Focul este masculin, umed și asociat cu sudul și (pentru greci) cu climatele mai calde. Apa este feminină, umedă și aliniată cu vestul și oceanele. Pământul este feminin, uscat și asociat cu climatele reci din nord. Acest lucru ajută la legarea relațiilor opuse/tandem. Focul, care este masculin și

umed, este legat de pământ, care este feminin și uscat. Cele două se completează reciproc în loc să fie grele într-un aspect sau altul.
Această idee este folosită în principal ca mijloc de concentrare a energiei asupra unui obiectiv selectat. Dacă cineva dorește să se alinieze cu energii care ar crește bogăția, de exemplu, acest mod de gândire l-ar încuraja să se alinieze cu elementul pământ. Legătura dintre elementul alchimic al pământului și câștigul financiar este una pur internă; îl determină pe individ să se gândească la câștigul material prin rute care nu sunt utilizate în mod normal în acest proces. Manipularea conceptelor și formelor elementare permite individului să facă schimbări într-o situație în care altfel nu ar exista opțiuni ușor evidente. Ritualurile care folosesc forța elementară a pământului pentru a încerca să creeze câștiguri financiare concentrează mintea asupra problemei din perspective diferite de cea imediată sau evidentă.
În Codexul Baphomet, cele patru elemente sunt reprezentate de Cele Patru Principate ale Iadului. La fel ca aceste elemente, acestea sunt împărțite mai întâi în energii masculine și feminine; două masculine și două feminine. Forțele masculine reprezintă aspectele „superioare” și „inferioare” ale intelectului. Forțele feminine sunt împărțite în aspectele „superioare” și „inferioare” ale minții intuitive. Nu vă lăsați însă induși în eroare de aceste generalități. Fiecare componentă conține un aspect al tuturor celorlalte. De exemplu, aspectul lui Lucifer; al logicii și rațiunii, poate deveni languros dacă i se permite să speculeze prea departe de punct în maniera imaginativă a lui Satan, poate duce la pasiune extremă prin absoluturi în maniera lui Tiamat și poate fi rece și crud în afirmările sale logice într-un mod asemănător cu Hectate. Fiecare este format din patru în cadrul unuia singur, dar cu un singur punct de focalizare.

Elementul aer și direcția estică sunt aliniate cu conceptul de zeu Lucifer. Lucifer este aducătorul luminii și al adevărului și a fost reprezentat în multe culturi și luceafărul dimineții din est. Lucifer, ca și concept negativ, este o apariție relativ recentă; înainte ca Roma să îmbrățișeze oficial creștinismul, Lucifer era unul dintre numele aplicate lui Hristos. Un episcop nepopular și o campanie politică între acest episcop și un alt rival pentru Cardinal au fost cauza principală a asocierii lui Lucifer cu răul. Vrăjitoarele Strega din Italia încă îl venerează pe Lucifer ca principalul lor zeu masculin, împreună cu

Diana, zeița lunii. Lucifer este soarele, aducătorul luminii, iluminatorul adevărului. Lucifer reprezintă ideile de comunicare, intelect și mândrie. Lucifer este căutat ca o influență masculină, reprezentând o direcție apolinică în gândire și abordarea unei probleme. Lucifer este reprezentat de culorile auriu, galben și alb. Lucifer este o formă masculină iconică, simbolizată de om ca fiind eroic, disciplinat și puternic. Alți zei similari cu Lucifer sunt Apollo, Mithra și Ra; metodele și simbolurile pentru venerarea lor sunt potrivite pentru venerarea lui Lucifer. Lucifer este adesea recunoscut într-un ritual dinaintea zorilor, o întâmpinare a luceafărului și o căutare a clarității mentale.

Satana este al doilea Principat al Iadului. Elementul focului și cadranul sudic sunt aliniate cu forma divină Satana. Satana este focul inspirației și al gândirii creative. El a fost reprezentat ca un contestatar al status quo-ului, o figură antiautoritară, rebelul suprem, nivelatorul final și, bineînțeles (inexact - vezi Isaia 45:7) sursa tuturor relelor. Din punct de vedere istoric, Satana este o formă divină relativ nouă. În religiile precreștine, Satana era reprezentat în principal ca conceptul oricui sau lucru care se opunea „legii”, oricare ar fi fost legea culturii respective. Oamenii, ideile și chiar obiectele puteau fi etichetate drept „satan” sau anatemă și aruncate de societate. Iudaismul a cochetat cu un Satan figurativ, iar creștinismul a îmbrățișat pe deplin conceptul.
Satana este o influență masculină, reprezentând o forță și o direcție mai dionisiace în gândire. Satana este reprezentat de culorile roșu și negru. Satana are multiple forme conceptuale; El este omul obișnuit, zeul-șmecher, Bestia etc. Este adesea reprezentat ca un bărbat suav și elegant, cu coarne, coadă, copite sau alte componente animalice. Acest amestec de forme sugerează ideea de emoție ghidată de intelect și intelect stimulat de emoție... cu alte cuvinte, imaginație și viclenie. Dionysos, Loki, Coyote, Ahriman sunt alte forme de zei similare cu Satana; metodele de a-i implora sunt, de asemenea, potrivite pentru a-l implora pe Satana. Există mai multe zile tradiționale în care este potrivit să-l sărbătorim pe Satana, adesea cu

scopul de a elibera energii și de a exprima sinele, spre deosebire de a rămâne reținut sau supus, așa cum se așteaptă societatea.

Tiamat este prima femeie din Principatul Infernului din Codexul Baphomet. Elementul apă și cadranul vestic sunt aliniate cu această formă divină. Tiamat este un simbol fluid în mai multe feluri. Ea este marele dragon care înconjoară lumea, monstrul haosului și zeița primordială. În același timp, ea este și Doamna Lacului, păstrătoarea misterelor și Regina Viselor. Tiamat provine din antica Sumeria, o creatură care a fost mama generației de Zei favorabili omenirii. Marduk a învins-o și i-a folosit corpul pentru a forma lumea, iar mitul sugerează că într-o zi s-ar putea ridica și să pună capăt tuturor lucrurilor.
În Codexul Baphomet, Tiamat este conectată la toți zeii și zeițele mării. Ea poate fi dragonul-groază din mitologia sumeriană, dar poate fi și Afrodita născută din ocean (ea însăși nu întotdeauna plăcută!). Tiamat este păstrătoarea misterelor, sursa gândirii intuitive, a viselor și a instinctului. Ea este păstrătoarea înțelepciunii, dragonul de la rădăcinile Arborelui Lumii, potențial un distrugător sau o furnizoare de secrete. Tiamat este reprezentată și de lună, care își schimbă forma, aducând atât înțelepciune, cât și nebunie. Tiamat este venerată în diferite faze ale lunii din diferite motive și este adesea sărbătorită lângă orice corp natural de apă.

Ultimul Principat al Iadului este Hectate, Zeița din mitologia greacă antică, simbolizând întunericul, moartea și Pământul. Ea este legată de pustiurile reci ale nordului și a fost o Zeiță străveche chiar și pentru greci, o forță primordială din vremea Titanilor. Hectate este femeia sălbatică, haosul naturii și pădurea adâncă, precum și secretele necunoscute ale întunericului. În Grecia Antică, Hectate era adesea venerată de culte secrete și de femei care se simțeau respinse de societate. Ea era simbolul

misterului final; moartea și paznicarul pentru tot ce s-ar putea afla dincolo. În ciuda comportamentului ei înfricoșător, Hectate este și furnizoarea de divinație și îi tratează favorabil pe cei care îi respectă ritualurile și numele. Hectate este Zeița divinației din Codexul Baphomet, reprezentanta materialismului și a realității dure. Hectate este nivelatorul final, poarta prin care toate lucrurile trebuie să cedeze și să fie transformate. Hectate este asemănătoare cu toți Zeii și Zeițele morții și ale lumii subterane, de la Pluto la Hel, și poate fi venerată folosind simbolurile și ritualurile lor. Hectate are, de asemenea, o afinitate cu oglinzile și bazinele reflectorizante de apă din boluri de lut, din care oferă viziuni.

Alți zei

Codexul Baphomet permite utilizarea tuturor formelor divine, deoarece, în cele din urmă, toate sunt aspecte ale lui Baphomet. În acest fel, simbolurile lui Baphomet pot fi modificate pentru a se potrivi nevoilor individului. Cu alte cuvinte, dacă individul are o afinitate pentru panteoanele Egiptului sau Greciei, acei zei pot fi folosiți în vrăjitoria lui Baphomet. Chiar și Principatele pot fi schimbate, deoarece toate formele divine sunt legate de unul dintre cele patru arhetipuri descrise mai sus.
Unii preferă să lucreze în cadrul aceluiași panteon atunci când selectează forme de zei. Astfel de situații pot fi preferabile, deoarece poate exista o oarecare animozitate culturală între formele de zei din culturi diferite. O asociere a formelor de zei poate să nu fie atât de naturală pe cât pare; de exemplu, Persefona ar putea fi văzută ca o zeiță a morții și o formă de zeu a pământului. Împerecherea ei în ritual ar fi cu o formă de zeu a focului, cum ar fi Set. În panteonul lui Set, însă, Osiris este zeul morții, iar Persefona este căsătorită cu zeul morții din panteonul ei. Set este dușmanul lui Osiris și, prin urmare, Persefona și Set ar fi dușmani. Amestecarea diferitelor panteoane oferă avantaje. Atunci când este efectuată cu grijă, amestecarea panteonilor ar putea avea ca rezultat un efect general mai puternic, ca și cum fiecare formă de zeu din cerc ar fi selectată dintre diverșii zei ai războiului din culturi diferite.
Puteți observa că formele de zei menționate în Codexul Baphomet înclină spre ceea ce unii ar considera forțe „negative”. Motivul pentru aceasta este simplu. Pentru a practica magia corect, practicantul trebuie mai întâi să elibereze mintea de cătușele realității. Credința în beton, status quo-ul și limitele posibilității trebuie zdruncinate, permițând o schimbare a perspectivei personale care să permită ceea ce alții ar considera imposibil. Formele divine care susțin realitatea statică și teritoriul familiar sunt alegeri proaste pentru acest proces. Astfel de zei nu întrețin pasiuni sălbatice și impulsuri private. Vechii zei sunt, de asemenea, cei de cele mai multe ori defăimați de gândirea modernă. Ba'al, zeul patron al Cartaginei,

era numit de romani o bestie care cerea sacrificiul în masă al copiilor închinătorilor săi. Dacă venerarea lui Ba'al ar fi fost cu adevărat monstrul feroce descris de romani, generații întregi de cartaginezi ar fi murit, iar societatea ar fi dispărut. În schimb, Cartagina avea o cultură care rivaliza cu Roma, însă astăzi Ba'al este considerat un demon al gropii. Formele divine negative inspiră imaginația, necesită curaj pentru a fi invocate și conferă putere cu ușurință prin studiul lor.

Zeitate protectoare

Fiecare practicant al acestei căi selectează sau descoperă în cele din urmă o „formă de zeu protector”. Zeul protector este o zeitate personală, un mijloc de concentrare mentală și spirituală și o legătură directă către universul de dincolo de văl. Zeii protectori pot fi, de asemenea, considerați spirite păzitoare, icoane astrale sau chiar demoni personali. Zeitatea selectată poate fi extrasă din mitologie sau poate fi creată din inspirație personală. Zeitatea protectoare acționează ca un intercesor pentru practicant în tărâmurile eterice. Acest lucru poate suna foarte ezoteric. O altă modalitate de a considera zeitatea protectoră este că este un totem psihologic proiectat în mintea individului, care poate fi folosit pentru a crea încredere și pentru a fi un catalizator pentru inspirație în perioadele de presiune sau opțiuni limitate. Zeitatea protectoră poate fi invocată în mintea practicantului să acționeze ca un consilier extern, precum și ca un reprezentant personal pentru forțe din afara controlului aparent al individului, care aparent au mai multă influență decât individul. Fie procesul este un „truc” psihologic care stimulează mintea să gândească în afara canalelor normale ale acelei persoane, fie zeitatea protectoare este o energie reală valorificată de către practicant pentru a ajuta la crearea schimbării. Realitatea este o chestiune de perspectivă; rezultatele fiind cele care contează cu adevărat.
A obține o zeitate protectoare nu este dificil. Pentru început, practicantul ar trebui să se pună în starea de spirit potrivită studiind zeitățile și panteoanele. Cercetarea poveștilor și personalităților zeităților va ajuta la formarea unei impresii despre cum s-ar putea comporta zeitatea protectoare sau care zeități existente ar putea servi drept un bun protector. Atunci când selectați o zeitate consacrată ca protector, ar fi înțelept să selectați zeități minore în cadrul unui panteon, deoarece acestea îndeplinesc de obicei deja funcțiile unui servitor și, deoarece sunt mai puțin definite de istorie, sunt mai maleabile și mai ușor de gestionat.
Acest studiu va iniția deja mintea prin procesul de dezvoltare a imaginii zeității protectoare. Următorul pas este meditația, curățarea minții de toate celelalte gânduri și ascultarea. Ia cu tine un fel de material creativ, fie că este vorba de un bloc de desen, un caiet sau un laptop. Ceea ce speri să auzi va veni din interiorul tău, o voce familiară, dar distinctă de propriul tău

dialog interior. Ascultă această voce; ți se va prezenta. Primește entitatea cu mintea ta și roagă-o să te informeze despre ea însăși. Pe măsură ce se vorbește despre ea însăși sau chiar apare în mintea ta, înregistrează-ți impresiile în formatul creativ ales. Dacă ajungi la concluzia că aceasta este zeitatea ta protectoare, întreabă entitatea dacă ar interveni în numele tău în chestiuni eterice, așa cum ți s-a indicat. Întreabă ce ar putea cere acea zeitate în schimb. Dacă ești de acord, ți-ai stabilit zeitatea protectoare.
O zeitate protectoare ar trebui invocată cu moderație. Apelarea la o forță externă pentru fiecare problemă minoră va reduce eficacitatea procesului. În schimb, apelează la zeitatea protectoare doar atunci când simți că ești la capătul puterilor, când nicio altă soluție nu pare disponibilă imediat. De asemenea, ascultă și caută influența zeității tale protectoare în viața ta. Zeitățile protectoare mijlocesc adesea chiar și atunci când nu sunt invocate. Caută culoarea, numărul, simbolul sau alte semne preferate ale zeităților tale protectoare în lumea din jurul tău. Acestea pot fi indicii despre lucruri care îți vor fi de folos sau lucruri de care ai putea profita.
Cea mai evidentă modalitate de a-ți onora zeitatea protectoare și de a-i spori influența în viața ta ar fi să practici ritualurile practicate de cei care au venerat-o înainte și să încerci să o emulezi în viața de zi cu zi. Încercând să urmezi edictele patronului tău și fiind un exemplu pentru ceilalți despre ce este acea zeitate, vei găsi o relație mai bună cu acea zeitate, făcând relațiile cu patronul tău mai ușoare și mai eficiente.

Structura acestei cosmologii, în care toată divinitatea este un aspect al lui Baphomet, impulsul creativ, împărțit de-a lungul liniilor masculin/feminin sub Satan ca masculin și Lilith ca feminin, permite o mare flexibilitate și latitudine atunci când se apelează la anumite energii. Noua Ordine a lui Baphomet recunoaște că, indiferent de originea sau zona lor geografică, se confruntă invariabil cu aceleași probleme și pun aceleași întrebări care fac parte din experiența umană. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că majoritatea culturilor au deificat soarele, fie ca Apollo, Ra sau Balder. Războiul este un fapt al existenței umane și, prin urmare, culturile au deificat practica războiului prin entități precum Marte, Ares și Tyr. Culturile dezvoltă chiar idei paralele, cum ar fi reprezentarea schimbării anotimpurilor ca un Dumnezeu care moare și învie; Osiris, Cernnunos și chiar Iisus Hristos. În ciuda diferențelor de cultură, societățile au mai multe asemănări decât diferențe.
Așa cum miriadele noastre culturi au dezvoltat cuvinte diferite pentru a reprezenta același obiect, ar trebui să fie ușor de înțeles că nume diferite ar fi atribuite ideilor similare. Luna este venerată sub un nume în Japonia, altul în Italia. De un real interes pentru noi, ca studenți ai ocultismului, este atunci când atributele și chiar miturile despre aceste zeități sunt paralele unele cu altele, în ciuda vastelor separări geografice. Este dificil să

explicăm acest fenomen, cu excepția cazului în care putem înțelege posibilitatea ca, poate, în venerarea și construirea acestor zeități de către umanitate și în abilitatea lor de a înfrumuseța, să existe un sâmbure de realitate în centrul mitului.
Codexul Baphomet vede aceste zeități ca energii, cărora le lipsește o formă fizică constantă. Aceste energii pot fi emanații ale universului, conforme așteptărilor umanității și păstrând în același timp o personalitate consistentă, sau pot fi rezultatul creării de forme de gândire masive și puternice de către conștiința colectivă a umanității, care pot acționa independent de individ. Pot fi chiar aspecte interne ale sinelui, acesta fiind, de asemenea, un spațiu la fel de vast și masiv ca universul și emanând din Baphomet. În orice caz, Codexul Baphomet recunoaște potențialul și independența acestor energii, realitatea și personalitatea fiecărei ființe fiind relative la individul care le experimentează.
Atunci când se lucrează la rezolvarea unei probleme și se apelează la energii pentru ajutor, numele particular al unei zeități este mai puțin important decât înțelegerea scopului și personalității sale. Sugerăm, totuși, ca atunci când se lucrează cu energiile în acest fel, individul să selecteze un panteon dintr-o anumită cultură pe care să îl patroneze, fiind cât mai exclusivist posibil. La urma urmei, orice zeitate necreștină este considerată satanică. În timp ce Baphomet rămâne în mod constant zeitatea sursă, atributele lui Satan și Lilith pot fi atribuite numeroaselor alte panteoane; cum ar fi Zeus și Hera, Osiris și Isis, Odin și Freya etc. Dacă niciun panteon anume nu satisface nevoile individului, atunci alegerea zeităților dintr-o varietate de surse poate fi avantajoasă. Cheia este de a înțelege scopul zeității, astfel încât ajutorul lor să fie cât mai eficient. Următoarea este o listă de zeități „demonizate” pe care studentul ar putea dori să le exploreze și să le invoce în ritual:

Abaddon
Adramelech
Ahpuch
Ahriman
Amon
Anubis
Apollyon
Arachnia
Ares
Artemis
Asmodeus
Astaroth
Azazel
Ba'al
Baalberith
Bacchus
Balaam
Balder
Balder
Bassher
Behometh
Belial
Bilé
Cerces
Cernnunos
Chemosh
Cimeries
Coyote

Cthulhu
Dagon
Damballa
Demogorgon
Diana
Emma-O
Eros
Fenris
Ganesh
Ganruda
Haborym
Hades
Hecate
Hel
Horus
Ishtar
Isis
Kali
Legba
Leviathan
Loki
Maat
Mammon
Manekmael
Manekmael
Mania
Mephistopheles
Mictian
Moloch
Mormo
Naamah
Nergal
Nihasa
O-Yama
Odin
Osiris
Pan
Phobos
Pluto
Prometheus
Prosperine
Saraswati
Sekhmet
Set
Șiva
T'Chort
Taus
Tezcatlipoca
Thamuz
Thanatos
Thoth
Tifon
Zeus.

Există numeroase alte zeități pe care cineva le-ar putea enumera, iar această listă este menită doar ca bază pentru începutul explorării individuale.

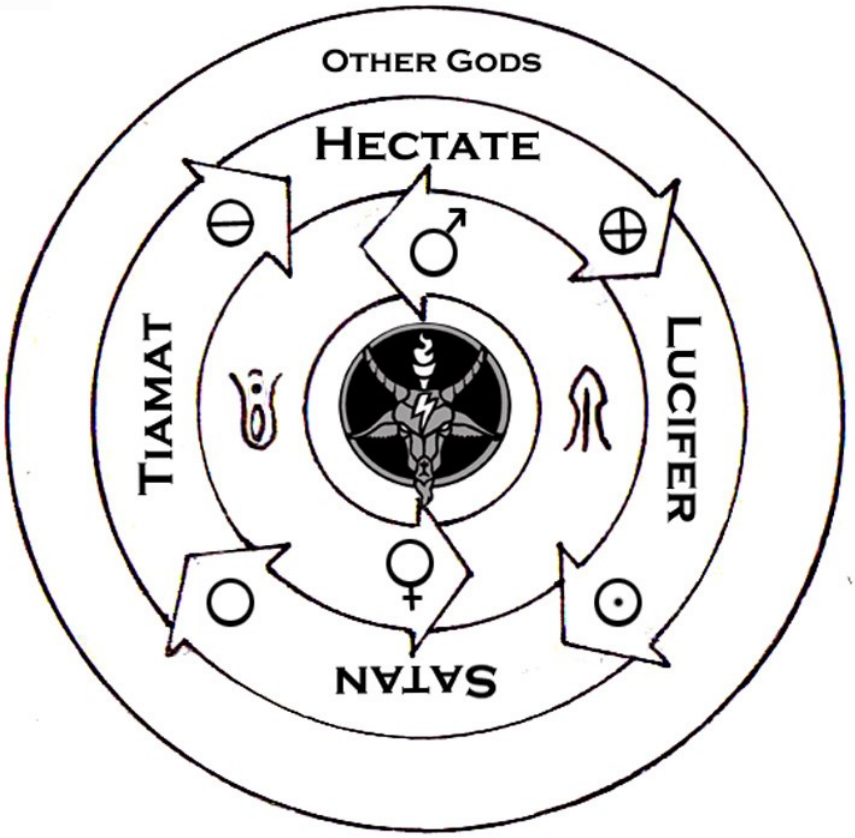
OTHER GODS
HECTATE
LUCIFER
SATAN
TIAMAT

SĂRBĂTORI ȘI ZILE LIBERE

Practica de a recunoaște anumite zile ale anului ca fiind semnificative este considerați printre mulți sataniști ca fiind demodați și nepractici. Strămoșii noștri celebrau de obicei sărbătorile ca parte a culturii lor agricole, folosind date astrologice pentru a cronometra semănatul și recoltarea culturilor. Din moment ce am depășit cu mult o cultură bazată pe agricultură, de ce ar trebui să continuăm aceste tradiții?

Majoritatea sărbătorilor majore din societatea occidentală se bazează pe o sărbătoare agricolă. Biserica Catolică, în zelul său de a converti păgânii din Europa de Nord, a devenit foarte liberală în ceea ce privește datele evenimentelor din viața lui Mesia sau din viața sfinților lor, astfel încât aceste evenimente să coincidă cu sărbătorile păgâne preexistente. Crăciunul, de exemplu, se apropie mai mult de sărbătoarea tradițională Yule decât de anotimpul descris în Biblie. În plus, celebrarea sărbătorilor „creștine” ar părea să contrazică principiile satanismului. La urma urmei, de ce am celebra o icoană religioasă a cărei existență fie o detestăm, fie o negăm?

Motivul pentru care sataniștii recunosc sărbătorile sezoniere este în mod surprinzător legat de anumite principii ale satanismului și magiei. În ciuda lipsei unui motiv practic pentru celebrarea unei sărbători, sataniștii pot totuși celebra evenimentul pur și simplu datorită valorii sale nostalgice în viața lor. De asemenea, pot practica aceste tradiții pentru a crea o existență mai uniformă cu cei din jurul lor sau pur și simplu pentru că le place să se delecteze cu aceste practici. Se poate argumenta că sărbătorile tradiționale ale societății occidentale au devenit aproape complet seculare, absolvind astfel pe oricine le practică de o motivație religioasă în practica lor. Sataniștii, în celebrarea sărbătorilor, se abat de obicei de la sărbătorile standard și adoptă versiuni ale vechilor sărbători păgâne din Europa de Nord. Această practică nu numai că recunoaște rădăcinile noastre oculte, dar servește și unui scop în ceea ce privește efectuarea magiei. Întrucât lucrul în cadrul ordinii naturale este fundamental pentru o magie de succes, recunoașterea modelului ciclic existent al existenței noastre și învățarea de a profita de acest model sunt esențiale pentru practica magică. Structura sezonieră a sărbătorilor tradiționale păgâne oferă un mijloc de a marca tiparele sezoniere și de a ne structura obiceiurile în jurul acestor evenimente.

Anton LaVey, fondatorul Bisericii lui Satan, a sugerat că doar două sărbători ar trebui recunoscute de sataniști: Noaptea Walpurgis, o sărbătoare bavareză asemănătoare cu Ajunul lunii Mai, și ziua de naștere a individului. Se crede că ziua nașterii cuiva este ziua din an în care universul este cel mai aliniat cu voința acelui individ, motiv pentru care recunoaștem acest

lucru oferind cadouri acestor persoane. Oferirea de cadouri onorează individul și, prin intermediu, permite celui care dăruiește cadoul să beneficieze de forțele aliniate în favoarea sa.
În mod ciudat, instituțiile creștine se consideră adesea experți în sărbătorile satanice și au creat mai multe liste de sărbători care, atunci când sunt compilate, includ aproape fiecare zi a anului. Singurul factor tipic acestor mituri care are o rațiune minimă este ideea că marile sărbători religioase sunt precedate de o zi în care forțele „răului” domnesc ca mijloc de a menține echilibrul. Halloweenul este cel mai popular exemplu în acest sens, eclipsând de fapt Ziua Tuturor Sfinților, pe care o precede. Noaptea Walpurgisancht împărtășește această distincție, precedând de fapt o zi sfântă a păgânilor. Ajunul Crăciunului și-a câștigat chiar această notorietate; se credea odată că copiii născuți în Ajunul Crăciunului erau fie posedați de Diavol, fie de vârcolaci.
Rațiunea satanică din spatele celebrării anumitor zile are legătură cu impulsul satanic de a trăi viața la maximum. Sataniștii trăiesc în „acum”, nu trăiesc pentru potențialul unei vieți de apoi în grațiile unei forțe creative abstracte. Ei recunosc că viața este pentru a fi trăită și că viața are nevoie de un scop. La fel ca un plan de afaceri bun, definirea și organizarea acelei vieți necesită alocarea de timp pentru stabilirea obiectivelor, organizarea resurselor, inițierea proiectelor, evaluarea progresului și bilanțul atât al succeselor, cât și al eșecurilor. Calendarul ocult este adoptat de majoritatea sataniștilor în acest scop.
Majoritatea instituțiilor satanice recunosc sărbătorile păgâne tradiționale sau au adoptat sărbătorile culturilor antice, cum ar fi cele ale Imperiului Roman, dinastiilor egiptene sau practicilor sumeriene. În scopul urmăririi tiparelor ciclice din viețile noastre, majoritatea instituțiilor adaptează orice sărbători aleg la modelul agricol euro-păgân. Aceste sărbători urmau inițial fie cicluri lunare, fie alte evenimente astrologice, dar pentru scopurile noastre au fost pur și simplu atribuite unei anumite date.
Cele opt sărbători solare ale calendarului ocult sunt folosite de sataniști pentru a gestiona proiecte și obiective anuale sau pe termen lung. Deși nu mai trăim într-o societate agricolă, suntem încă influențați de anotimpuri. Primăvara este încă o perioadă de reînnoire și inițiere. Vara este un anotimp de activitate și oportunități sporite. Toamna este un moment pentru încetinirea ritmului și pregătirea rezervelor noastre (economiilor noastre) pentru sezonul care urmează. Iarna este un anotimp pentru odihnă și introspecție, de obicei cel mai solicitant dintre anotimpuri din cauza limitelor de resurse. Prin aplicarea calendarului solar ocult, putem fi mai bine pregătiți să ne satisfacem nevoile pe tot parcursul anului.

Yule: Sărbătoarea Yule era recunoașterea sfârșitului unui ciclu solar și a începutului următorului. În mod tradițional, o celebrare a solstițiului de

iarnă, culturile antice credeau că soarele apunea și renaștea în fiecare an. Sărbătorile lor implicau simboluri care sugerau nemurirea, cum ar fi copacii veșnic verzi, focul și schimbul de daruri pentru a onora nașterea unui nou an. Aceste tradiții au fost adaptate de Biserica Catolică la Crăciun.
Sărbătoarea modernă de Yule este un moment din an pentru a ne reînnoi sinele și legăturile cu prietenii și familia. Yule oferă, de asemenea, o oportunitate de a evalua strategiile noastre din anul precedent și de a dezvolta noi strategii pentru anul următor.

Imbolc: Imbolc era o tradiție de recunoaștere a creșterii noi în adâncul pământului, în esență o oportunitate pentru celebranți de a îndepărta lemnul mort pentru a permite o nouă creștere. Acesta este motivul pentru care multe tradiții moderne sugerează că aduce ghinion să păstrezi decorațiunile de la Yule-ul precedent până după 2 februarie , ziua în care se sărbătorește în mod tradițional Imbolc.
Imbolc oferă sataniștilor o oportunitate de a evalua ceea ce au în lumea lor, de la bunuri materiale la proiecte și probleme personale, și de a decide ce ar fi cel mai bine să elimine pentru a atinge obiectivele din acest an. Prin eliminarea sau reevaluarea acelor lucruri care sunt fie demodate, fie inutile, evităm să ne împotmolim.

Ostara: Ostara era semnul tradițional de recunoaștere a echinocțiului de primăvară, o sărbătoare a fertilității axată pe tinerețe și o nouă naștere. Multe dintre tradițiile acestei sărbători au fost adoptate în sărbătoarea seculară a Paștelui.
Pentru sataniști, Ostara oferă un indicator pentru verificarea succesului inițial al proiectelor și al altor eforturi, precum și pentru a determina ce proiecte s-ar putea să nu fi demarat niciodată.

Noaptea Walpurgis/Beltane: Beltane este celebrarea maturizării; a fertilității sexuale. În mod tradițional, multe culturi păgâne credeau că aceasta este ziua în care Zeița și Dumnezeul își consumau uniunea. Noaptea Walpurgis era noaptea în care spiritele mai întunecate ale poftei și potenței erau date domnie înainte de ziua sfântă a păgânilor. Pentru sataniști, acesta este un moment în care multe dintre proiectele anuale în care sunt implicați ajung la plenitudine și încep să genereze profit. Proiectele noastre „prind contur” și începem să ne bucurăm de succesele noastre.

Litha: Solstițiul de vară este o altă sărbătoare importantă la popoarele antice ale numeroaselor societăți, o celebrare a succesului și a creșterii, dar și o recunoaștere a anotimpurilor și perioadelor viitoare. Cea mai lungă zi a anului, forțele solare sunt la apogeu și vor începe, de asemenea, să scadă în restul anului următor.

Litha, pentru sataniști, este o zi în onoarea lui Lucifer și a influențelor masculine, solare și inițiatorie din viețile noastre. Este o zi în care ne bucurăm de succesele noastre din prima jumătate a anului și o oportunitate de a ne evalua nevoile pe măsură ce anul intră în declin.

Lughnassad: Derivat din numele unui zeu celtic, Lughnassad marca prima recoltă, prima fază a culesului recoltei în urma creșterii inițiate la începutul anului. Aceasta era recoltarea cerealelor, o sărbătoare a coacerii pentru a începe reumplerea rezervelor pentru anotimpurile următoare.
Sataniștii profită de acest moment pentru a începe să-și recapete energiile investite în proiecte în desfășurare, concentrându-se mai mult pe proiecte care se vor dovedi mai benefice. Ca și în cazul Imbolc, este un moment pentru a elimina din viețile noastre ceea ce nu ne avantajează, să eliminăm excesul și inutilul pentru a ne îmbunătăți succesul în alte eforturi.

Mabon: Echinocțiul de toamnă era o oportunitate pentru strămoșii noștri de a recunoaște creșterea nopții și domnia întunericului în viețile lor. Era a doua recoltă, culesul fructelor și legumelor și începutul sezonului de vânătoare.
Aceasta este o oportunitate pentru sataniști să înceapă să încheie proiectele anuale inițiate la începutul anului și să înceapă cu adevărat să se concentreze asupra afacerilor de sfârșit de an.

Samhain/Halloween: Samhain era recolta finală pentru mulți dintre păgânii din vechea Europă, uciderea turmelor sau „Recolta Sângeroasă”. Era, de asemenea, o celebrare a domniei întunericului, „Noaptea Sălbatică”, în care succesul și creșterea anului trecut erau pe deplin savurate și răsfățate, o ultimă ura înainte de venirea iernii.
În ciuda puținei recunoașteri oficiale din partea majorității instituțiilor satanice (și a unor condamnări categorice), Halloween-ul ocupă un loc de onoare printre majoritatea sataniștilor individuali, ca o zi de sărbătoare și răsfăț. Aceasta este o zi pentru a încheia majoritatea proiectelor anuale, pentru a achita și colecta datoriile și pentru a ne pregăti pe deplin pentru lunile de iarnă care urmează.

Sărbătorile solare urmăresc răsăritul și apusul soarelui și, în unele culturi, erau simbolizate prin domnia a doi „regi”, unul rege al creșterii, celălalt rege al declinului. În satanism, acești doi regi sunt simbolizați de Lucifer, steaua în ascensiune, și Satan, zeul întunecat. Acești regi nu sunt în opoziție, ci mai degrabă sunt cele două faze ale aceleiași forțe, fiecare necesară și valoroasă.
Ciclul solar nu a fost singurul ciclu recunoscut de antici ca mijloc de moderare și gestionare a activităților lor. La urma urmei, nu fiecare proiect

sau obiectiv necesita un an întreg pentru a se realiza. Împreună cu ciclul solar se află ciclul lunar, o roată mică în interiorul celei mai mari. În timp ce ciclul solar se concentra în principal pe nevoile întregii societăți implicate, ciclul lunar este mai atent la individ.

Pentru sataniști, acest ciclu lunar cuprinde mai mult decât calendarele și sărbătorile lunare, ci și idei familiare altor religii privind recunoașterea zilnică, săptămânală și lunară a sinelui și a credinței. Ciclul lunar și ciclul zilelor oferă un mijloc de a regla fin progresia anuală.

Afirmări zilnice: Afirmările zilnice sunt pur și simplu o oportunitate pentru satanist de a se pregăti pentru nevoile zilei și de a-și recunoaște convingerile și credința personală. Acest lucru poate fi la fel de simplu sau elaborat, după cum își doresc sataniștii. Afirmările le permit sataniștilor să se pregătească înainte de a înfrunta presiunile și cerințele lumii din jurul lor și să-și concentreze propria voință și dorințe.

Meditații săptămânale: Cu toții suntem familiarizați cu o „zi de odihnă” săptămânală, obligatorie în alte credințe și care a influențat chiar multe rânduieli locale din societatea occidentală. În loc de o zi de abținere de la eforturi nereligioase, sataniștii folosesc această zi pentru a celebra sinele și a se deda la lucrurile de care individul se bucură, lăsând deoparte încercările și necazurile societății din jurul său. În esență, este o zi pentru a se reîncărca și a se bucura de mâncare bună, companie, hobby-uri preferate și altele asemenea.

Esbate: Urmând ciclul lunar, Esbate sunt zile de concentrare religioasă și muncă magică. Sărbătorite la luna nouă sau la luna plină, în funcție de nevoile individului, Esbate sunt zile pe care sataniștii le dedică studiului individual al cercetării religioase sau filosofice sau lucrărilor ritualice de grup.

CARTEA A III-A
CARTEA LUI TIAMAT

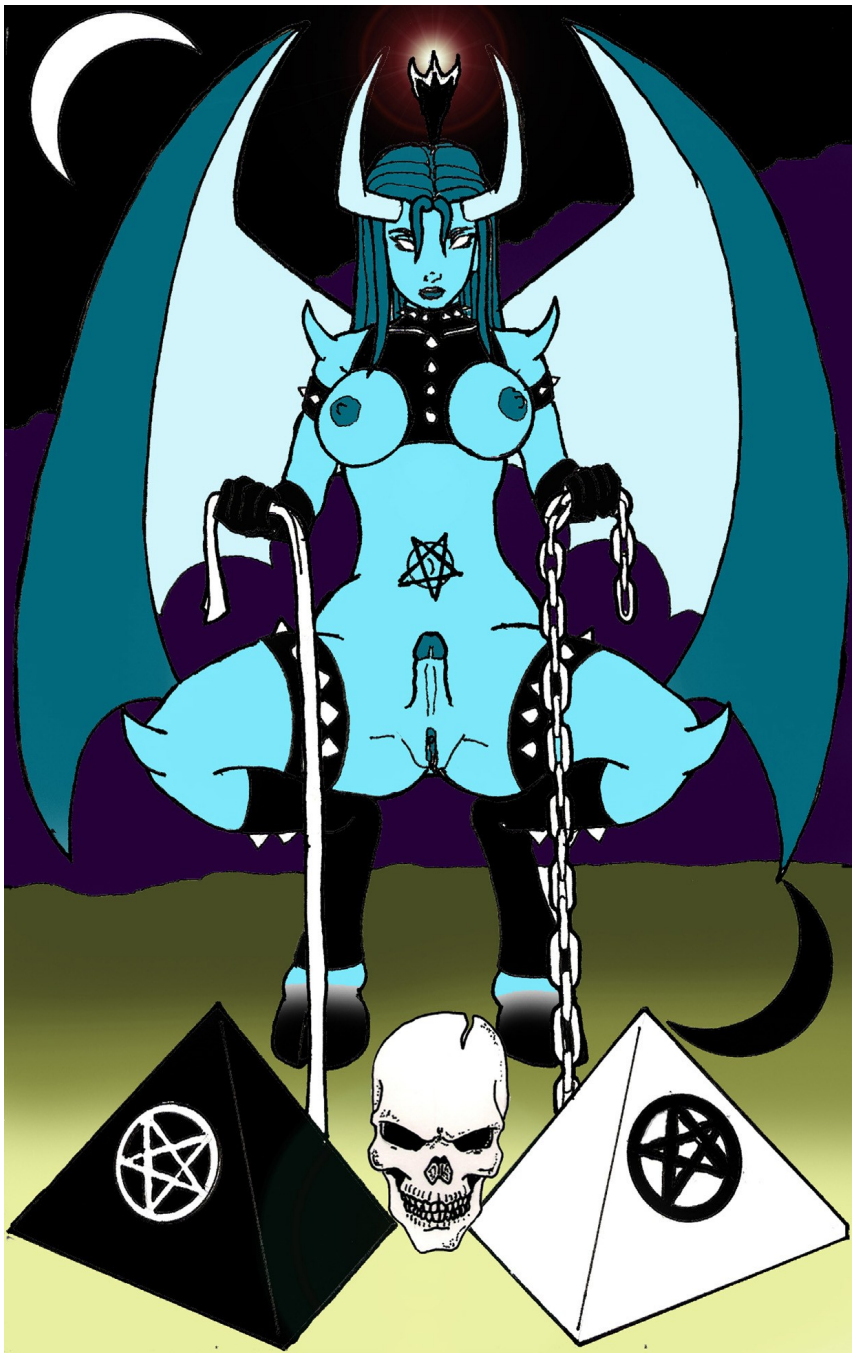

Tarot Baphomet de Jason Sorrell

Magic

Aproape fiecare religie a lumii oferă o formă de sistem magical; fie că este vorba de practicarea ritualurilor, rugăciunile către zeități sau tradițiile și credințele populare. Scopul acestor sisteme este de a oferi individului un mijloc de a-și practica proactiv credințele în ceea ce privește nevoile personale. Unele religii includ toate trei: rugăciuni învățate la școala duminicală și repetate zilnic de-a lungul vieții, ritualuri atât pentru celebrare, cât și pentru binecuvântare și o gamă de practici comportamentale, cum ar fi aprinderea lumânărilor sau purtarea de bibelouri semnificative. Această descriere ar putea fi aplicată mai multor religii; de la Wicca la catolicism. Atractivitatea magicului constă în faptul că oferă individului un mijloc de a acționa chiar și atunci când pare că nu are opțiuni. Magicul permite individului să ia parte la propria soartă, chiar dacă pare neputincios. În plus, oferă un avantaj față de cei care nu practică magicul, avantajul unei conștientizări active și al unui efort în viață, spre deosebire de o existență apatică.

Definiția magicului variază de la o școală ocultă la alta. Majoritatea definițiilor se referă la un act de voință care afectează realitatea. Un act de voință care schimbă realitatea poate fi într-adevăr foarte banal; Conform acestei definiții, a întinde mâna și a roti clanța unei uși este un act de magie. Deși la nivel filosofic acest lucru poate fi foarte adevărat (având în vedere probabilitatea ca o ușă să existe și o persoană să o deschidă în univers, actul banal devine miraculos!), este de obicei mai puțin decât ceea ce caută individul.

O definiție mai bună, chiar dacă nu este la fel de largă, este că magia este un act de voință care afectează realitatea într-un mod care nu poate fi explicat cu ușurință de știința banală. Această definiție este mult mai aproape de gândirea modernă, deoarece progresele rapide ale științei continuă să estompeze linia dintre plauzibil și imposibil. Mai mult, descoperirile științei confirmă acum, de cele mai multe ori, credințe spirituale și oculte de mult timp. Această definiție are avantajul de a sugera că magia este o formă de știință, dar și că practicile științifice anterioare care au fost abandonate ar trebui, de asemenea, explorate pentru semnificația lor magică.

Deși magia, în principiu, oferă individului un mijloc de a-și schimba realitatea, există o diferență de opinie cu privire la natura acestor schimbări. Din această cauză, nu toți sataniștii practică sau chiar cred în magic sau în locul acesteia în religia noastră. Natura magicului este triplă: științifică, metafizică și psihologică. Chiar dacă cineva nu crede în magie ca o forță reală, este important să înțeleagă toate aceste trei aspecte pentru a profita la maximum de practicarea magiei.

Științificul

Aspectul științific al magiei este cel mai ignorat de practicienii moderni. Este vorba despre aplicarea unor științe adesea demodate, a unor dispozitive mecanice și o înțelegere neobișnuită a fizicii simple, precum și explorarea științei moderne și a „pseudo-științei”, cum ar fi frenologia și potențialul cristalelor sau al armonicelor. De asemenea, include înțelegerea științei cotidiene și a aplicațiilor sale în moduri neobișnuite. Prin aplicarea științei în moduri care nu sunt recunoscute pe scară largă de societatea cotidiană, practicantul obține un avantaj față de colegii săi.
Cea mai practicată aplicație a magiei științifice este medicina homeopată, în special fitoterapia. Aceste practici se ocupă în mare măsură de vindecarea într-o formă sau alta și, prin urmare, de obicei nu se încadrează în sfera de interese a unui satanist. Din această cauză, posibilitățile magiei științifice sunt adesea ignorate de sataniști. Aceasta este o stare de fapt jalnică, deoarece studiul fitoterapiei se extinde și la alertarea perspectivei și la plantele psihotrope și a inclus istoric utilizarea otrăvurilor, cunoștințe care, deși nu sunt recomandate pentru aplicare, ar putea fi foarte utile. Există chiar avantaje în înțelegerea practicilor magicienilor de scenă și a iluziilor lor, în special în modul în care aceste practici afectează psihologia. Radiografia și armonicile s-au dovedit a avea efecte ciudate și neobișnuite, însă majoritatea tehnicienilor au abandonat aceste științe în favoarea unor practici mai moderne. Domeniul electronicii a suferit o soartă similară, studiul electronicii aplicate fiziologiei umane și alte posibilități fiind abandonate sau, în unele cazuri, scoase din uz.
Magia științifică este un proces plictisitor și adesea frustrant, dar poate oferi rezultate uimitoare pentru adevăratul pasionat. Deși această carte nu va explora subiectul în profunzimea pe care o merită (deoarece se pot scrie volume despre orice domeniu din cadrul materiei), majoritatea textelor despre magie ignoră complet domeniul. Fiecare domeniu este o școală de gândire separată în sine, dar dacă cineva are un interes și o înclinație adecvate, nu ar trebui să se teamă să încerce să valorifice potențialul „științei ciudate”.

Metafizicul

Aspectul metafizic al magiei este de obicei ceea ce o persoană discută ori de câte ori se referă la „magia adevărată”, deși acest lucru demonstrează o neînțelegere gravă a magiei în general. Magia metafizică este crearea schimbării în lumea materială prin manipularea „etericului” prin forța voinței. Acest lucru poate fi realizat prin „aruncarea de vrăji” sau prin ritualuri. Magia metafizică include practica rugăciunii; la fel ca aruncarea

de vrăji, este în esență dorința de a primi ceva în numele unei forțe externe sau a unui principiu intern.
Satanismul, fiind o filozofie care se concentrează pe rațiune în detrimentul iluziilor spirituale, tinde să respingă acest aspect al magiei. Ideea că cineva poate influența mediul doar prin forța voinței a avut, până de curând, puțină susținere factuală. Acei sataniști care au îmbrățișat aspectele metafizice ale magiei au considerat-o ca fiind secretul unui număr relativ mic de indivizi talentați care, fie prin descendență, fie prin puteri incredibile de imaginație, fie prin o încredere în sine mai mare decât media, erau capabili să-și exercite voința asupra mediului și a celor din jurul lor. Pentru acei sataniști, sursa magiei este aproape universal internă, numele care puteau fi invocate fiind văzute ca chei psihologice care accesau energiile interne.
Metafizica, însă, a primit din ce în ce mai multă validare din partea științei în ultimii ani, în special în domeniile fizicii cuantice. Ceea ce odinioară era considerat imposibil se dovedește acum a fi plauzibil, chiar și fenomene comune în universul nostru. Principiile psihologice despre care se credea odinioară că au doar efecte interne se dovedesc acum că au și efecte care se extind dincolo de mintea care le generează. Acest lucru îi determină pe tot mai mulți indivizi să considere magia ca o posibilitate practică. Magia metafizică este alimentată de energia emoțională. Principiul „Iubirea este lege, iubirea mai presus de voință” exprimă acest lucru. „Iubirea” exprimată este dorința pentru lucrul pe care ți-l dorești, dorință atât de creată încât este atotcuprinzătoare. În mintea cotidiană, există de fapt foarte puține lucruri care evocă acest tip de dorință. Puțini oameni au cu adevărat imboldul și tenacitatea de a experimenta dorința completă a unui lucru, dar ceea ce face cu adevărat un vrăjitor este abilitatea de a-și aminti starea emoțională a acestei dorințe și apoi de a o rechema și de a o aplica oricăror scopuri dorite. Această abilitate este marcată de o imaginație vie, care permite vrăjitorului să experimenteze orice își dorește în teatrul minții și de o mare încredere în sine. Exprimarea acestei dorințe se va manifesta într-un mod cât mai potrivit obiectivului; infatuare absolută, furie nestăvilită sau chiar remușcări de nepătruns.
Faptul că emoția alimentează magia prezintă un alt aspect al utilizării sale, care este adesea înțeles greșit sau reprezentat greșit. Wicca are „Regula celor trei”, o lege a magiei care sugerează că tot ceea ce face un vrăjitor se va întoarce asupra lui de trei ori. Dacă cineva face bine, atunci va experimenta binele. Dacă cineva face rău, va primi rău. Această lege karmică este rareori cuplată cu rațiunea din spatele legii, deoarece rațiunea demontează principiul legii în sine. Vina este o emoție, iar emoția alimentează magia. Îndoiala este o altă emoție. Aceste două emoții îi chinuie pe vrăjitori și emoțiile lor. Magia trebuie evocată fără vinovăție dacă vrem să aibă succes. De fapt, o regulă generală este că tot ceea ce facem ar trebui să facem fără remușcări; altfel de ce să comiți actul în primul rând?

Bucură-te de roadele eforturilor tale, indiferent de care ar fi acestea. Îndoiala trebuie, de asemenea, stinsă. Dacă cineva crede că eforturile sale vor eșua, psihologia ne spune că individul va provoca de fapt eșecul. Îndoiala în magie va face ca vraja să eșueze sau chiar să se întoarcă înapoi.
Îndoiala poate fi evitată prin înțelegerea mecanicii magiei. Magia funcționează în limitele legilor naturale ale universului. Apa poate fi forțată să curgă în sus, dar este mult mai simplu să o lași să curgă în jos. Toate lucrurile sunt posibile într-un univers infinit, dar ceea ce este mai probabil se va întâmpla primul. Prin urmare, magia este mai eficientă dacă este folosită pentru a crește probabilitatea unor evenimente deja probabile. Găsirea unui loc de muncă este mai probabilă dacă cineva completează efectiv cereri. Câștigarea la loterie necesită aproape întotdeauna cumpărarea unui bilet. Este posibil să te angajezi sau să câștigi la loterie fără a îndeplini sarcinile banale prealabile, dar cu cât facem mai multe pentru a ne atinge obiectivele, cu atât este mai probabil ca acestea să se realizeze.
Un alt principiu al magiei este că magia nu funcționează întotdeauna așa cum ne așteptăm, ci ne îndeplinește dorințele în modul cel mai probabil și în interesul nostru. Prin urmare, cu cât suntem mai generali în dorințele noastre, cu atât este mai probabil ca acestea să fie îndeplinite. De exemplu, o dorință comună implică un interes amoros. Dacă folosim magia pentru a încerca să câștigăm atenția unei anumite persoane, s-ar putea să găsim drumul dificil, în cel mai bun caz. Cu toate acestea, eforturile noastre magice pot duce la observarea de către alții, iar aceștia pot fi mai potriviți dorințelor noastre reale. Însă, s-ar putea să nu observăm, deoarece suntem atât de concentrați asupra individului care s-ar putea să nu fie ceea ce ne dorim cu adevărat. Dacă vrăjitorul ar căuta în schimb să obțină pur și simplu atenția cuiva (sau un obiect pentru pofta sa), s-ar putea să economisească mult timp și efort emoțional irosit.
Magia metafizică este amplificată și mai mult de credință. Paradoxul minții unui vrăjitor bun este că, deși are un intelect ager și matur, are și o înțelegere copilărească a potențialelor universului. Cu cât credința în magie este mai completă, cu atât magia va avea mai mult succes. Credința este ceva ce, deși aproape imposibil de falsificat, poate fi ajutat. O varietate de tehnici psihologice au fost folosite de mult timp de către vrăjitori pentru a-și stimula credința. Momentul în care se desfășoară vrăjile și ritualurile este un exemplu. Lucrând noaptea, vrăjitorul profită de faptul că este singur atunci când lucrează, dincolo de judecata celorlalți. Lucrul noaptea sporește, de asemenea, sentimentul de mister și posibilitate. Orele specifice nu fac decât să amplifice acest efect, deoarece am fost învățați să credem că anumite momente, cum ar fi miezul nopții, sunt semnificative pentru magie. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci acest principiu ar fi universal în toate culturile, dar diferite culturi consideră ore diferite ca fiind importante

pentru magie. Datele astrologice, sărbătorile și alte evenimente contribuie la beneficiul psihologic al momentului în ceea ce privește credința. Acest efect se extinde la uneltele magice, îmbrăcăminte, farmece, chiar și la cuvinte sau gesturi. Acesta este și motivul pentru care grimoarele sunt atât de prețuite; este mai ușor să crezi în eforturile altcuiva decât în ale tale.
Este important să se țină cont de faptul că aspectul metafizic al magiei este doar o modalitate prin care magia se poate exprima și poate fi de folos vrăjitorului. Chiar dacă realitatea rămâne neschimbată, magia poate fi folosită pentru a crea o schimbare în perspectiva individului.

Psihologicul

Aspectul psihologic al magiei este practica cea mai răspândită printre sataniști. Recunoaște că magia are un potențial limitat de a schimba realitatea, altfel decât în mintea individului. Totuși, deoarece mintea individului este sediul conexiunii acelui individ cu realitatea, atunci realitatea poate fi manipulată prin manipularea perspectivei cuiva în raport cu realitatea. Vrăjitorul poate fi împiedicat să se bucure de viață la maximum de o problemă emoțională nerezolvată; o relație neîmplinită, criticile celor din jurul său, oricare ar fi cazul. Practica magiei, în special magia rituală, permite individului să se confrunte cu aceste probleme și să le rezolve în termenii individuali. Procedând astfel, vrăjitorul se eliberează de blocajul cauzat de problema emoțională. Dorința neîmplinită pentru altcineva poate fi exprimată în camera ritualică în efigie, la fel cum un dușman urât poate fi distrus fără consecințe. Obiectul poftei vrăjitorului este redus în fascinație, iar strânsoarea emoțională a inamicului este scăpată, deoarece vrăjitorul știe că are puterea de a-l distruge.
Camera ritualică devine un teatru pentru exprimarea dorințelor noastre, scena pentru ceea ce a fost numită „psihodramă”. În acest spațiu limitat, realitatea poate fi mai ușor manipulată, contribuind la stimularea încrederii de care vrăjitorul are nevoie pentru a-și vedea dorințele împlinite în lumea reală. Acest efect este gestionat prin manipularea inputului celor cinci simțuri. Văzul este limitat prin gestionarea luminii disponibile, folosind întunericul și umbra pentru a crea adâncime și lumina pentru a aduce imaginile în focalizare. Sunetul este gestionat prin utilizarea echipamentelor stereo pentru a produce sunetele dorite fie prin muzică, zgomot alb, fie prin înregistrări care ajută la amplificarea răspunsului emoțional (de exemplu, gemetele activității sexuale). Mirosul este un aspect extrem de important și adesea trecut cu vederea al acestei gestionări senzoriale. Mirosul este simțul cel mai strâns legat de memorie; prin urmare, utilizarea parfumului va declanșa răspunsuri psihologice mai eficient decât văzul și mirosul singure. Gustul și atingerea, deși mai dificil

de recreat artificial, vor amplifica și experiența, făcând evenimentul creat și mai real în mintea individului.
Sataniștii practică magia de obicei pentru a crea trei tipuri de efecte: sexuale, distructive și pline de compasiune. Magia sexuală constă în mare parte în ritualuri de poftă în care problemele emoționale legate de relații sunt fie exprimate, fie atenuate. Aceste ritualuri vor crea în vrăjitor o mai mare încredere în sine în ceea ce privește sexul opus (sau sexul dorit) și vor ajuta la gestionarea oricăror probleme personale pe care individul le-ar putea avea.
Ritualurile de distrugere implică gestionarea urii, furiei, invidiei sau a altor emoții naturale, dar potențial debilitante. De obicei, acestea implică distrugerea obiectului durerii tale în efigie, calmând astfel impulsurile emoționale. Un dușman este adesea un dușman doar pentru că îl prețuim ca atare, la urma urmei, dându-i putere prin propria noastră perspectivă. Distrugându-l prin ritual, ne redăm acea putere nouă înșine.
Ritualurile de compasiune implică satisfacerea unei nevoi, fie pentru vrăjitorul însuși, fie pentru altcineva. Cea mai imediată idee care ne vine în minte este dorința de a vedea cum soarta unui prieten bolnav sau cu probleme se îmbunătățește. Cu toate acestea, majoritatea ritualurilor financiare se încadrează și ele în această categorie, permițând individului să își examineze impulsurile și obiectivele și, eventual, să vadă mai clar mijloacele de a le atinge.
Magia psihologică merge mult dincolo de camera ritualică. Pe măsură ce cineva învață să-și înțeleagă și să-și manipuleze propria psihologie, înțelegerea și manipularea celorlalți devin o posibilitate mai evidentă. Simbolurile, de exemplu, sunt un aspect al acestui lucru. Descoperim, prin magie, potențialul și efectul simbolurilor. Purtăm negru în ritualuri, de exemplu, datorită programării psihologice implicate și invocate în culoarea neagră din mintea noastră. Dacă suntem afectați în acest fel de această culoare, atunci nu ar trebui să fie evident că și alții din jurul nostru ar fi afectați în mod similar? Mai mult, ce alte culori ar putea produce efectele dorite și ce se întâmplă cu alte simboluri? Potențialul psihologic al simbolurilor este aproape nesfârșit, ca să nu mai vorbim de limbajul corpului, indiciile subtile din cuvinte, modificarea comportamentului; efectele pot fi uimitoare.
Indiferent de aspectul magiei aplicat; științific, metafizic sau psihologic, este important să ne amintim să profităm întotdeauna la maximum de rezultate și să acționăm fără vinovăție. Dacă un ritual al poftei are ca rezultat o aventură de-o noapte cu obiectul dorinței noastre, savurează pe deplin evenimentul! Dacă un ritual de distrugere îi aduce rău inamicului tău, bucură-te de succesul tău și de durerea lui!

Magia ca tehnologie (discuții suplimentare)

Un grup de protooameni se adună pe coasta unui deal. Se apropie sezonul rece, iar ei trebuie să ia anumite măsuri pentru a-și asigura supraviețuirea peste iarnă. Și-au adunat familiile și resursele și au venit în acest loc de întâlnire pentru a aștepta apariția unuia de-al lor, cel cu puterea de a le asigura supraviețuirea. Au adus daruri de mâncare și artefacte pentru a îmbuna acest agent al zeilor și speră că va fi suficient.

Când apare, este bătrân. Merge cu ajutorul unui baston și al unui tânăr asistent. Toți tac în prezența lui. O grămadă mare de lemne este aranjată conform tradițiilor, iar cel bătrân o inspectează, verificându-i rezistența. Liderii triburilor ies, iar cel bătrân le binecuvântează continuarea conducerii sau schimbarea de la vechiul lider la noul. Se apropie noi cupluri, iar cel bătrân le binecuvântează uniunea. Se nasc bebeluși, iar cel bătrân îi binecuvântează pe fiecare dintre ei și face predicții despre viitorul lor.

Se întunecă și începe cântecul. Apa amestecată cu ierburi este dată mai departe și băută de toți. Cel bătrân își ia locul lângă construcția ritualică din lemn și așteaptă. Cântecul devine din ce în ce mai tare, tonul ritualului devenind mai înflăcărat. Câțiva leșină de anticipare. În cele din urmă, cel bătrân își pocnește mâinile și izbucnesc scântei. Cântecul devine un mormăit înăbușit pe măsură ce se aud trosnetul aprinderilor și primele flăcări ies la iveală. Cel bătrân spune ceva flăcărilor, iar acestea cresc. Triburile vor avea foc pentru încă un sezon.

Desigur, aceasta este o fantezie. Nu avem cum să știm dacă un astfel de ritual a avut vreodată loc, dar este posibil. Capacitatea de a crea focul ar fi fost o putere uimitoare când a fost descoperită pentru prima dată și este puțin probabil ca toți cei care erau în viață în timpul începuturilor sale să fi fost conștienți de proces. O astfel de cunoaștere dătătoare de viață ar fi fost ca magia pentru cei care nu o posedau; și chiar dacă ar fi înțeles că două pietre se aflau în mâinile bătrânului, care au provocat scânteile care au aprins focul, probabil că nu ar ști care pietre erau necesare sau că „vorbirea” cu scânteile însemna că oxigenul respirației le-ar adăuga combustibil.

De-a lungul istoriei omenirii, magia a apărut întotdeauna într-o formă sau alta și, în cea mai mare parte, magia a fost întotdeauna pur și simplu o chestiune de cunoștințe neobișnuite, cunoscută și de cineva care știa și cum să le aplice. Anumite plante sunt halucinogene, unele reduc durerea, iar altele pot ucide. Unele roci fac foc, unele metale fac săbii mai bune, iar unele tipuri de lemn au utilizări speciale. Stelele de pe cer pot spune unei persoane când să planteze sau încotro este drumul spre casă. Unele substanțe chimice pot schimba proprietățile altor materiale, iar unele

mașini pot simplifica viața. Magicienii, vrăjitorii și magicienii istoriei practicau cu toții o știință care era dincolo de înțelesul semenilor lor.
Când europenii le-au apărut pentru prima dată aborigenilor americani, ei erau zei. Au sosit pe vânt și pe valurile oceanelor, din care proveneau doar zeii. Purtau cămăși de lumină strălucitoare care îi protejau de cuțite sau sulițe. Purtau bețe care aduceau tunete și moarte. Ceea ce era magie puternică pentru unii era tehnologie simplă pentru alții.
Asta este magia; o conștientizare a științei și a aplicării sale care nu este ușor de înțeles de omul obișnuit. Este, de asemenea, manipularea realității în conformitate cu voința. Este o chestiune de perspectivă. Cineva poate adăuga la lumina totală a universului pur și simplu aprinzând o lumânare sau apăsând un întrerupător. De ce nu este aceasta magia? Cineva poate deschide o ușă și poate descoperi siguranță și securitate. Cum nu este aceasta un miracol? Luați în considerare ușa; la un moment dat nu existau așa ceva ca ușile. O persoană trebuia să-și imagineze o ușă și apoi să ia măsuri pentru a face real ceea ce își imagina în eter. Trebuia să scoată din imaginația sa balamale, un buton, chiar și un mecanism de blocare. Și mai miraculos este faptul că persoana este acolo pentru a o deschide; milioane de circumstanțe infinitezimale se aliniază exact în mod corect pentru a rezulta într-o persoană și o ușă, iar cele două interacționează. Din perspectiva corectă, totul este magia și aceasta ar fi o definiție exactă.
Prin urmare, magia este un proces. Este un sistem dincolo de simpla conștientizare. Este Conștientizare Aplicată. Atunci când aplicăm conștientizarea noastră, putem face ca lucrurile să se întâmple. Cu cât conștientizarea noastră este mai mare, cu atât este mai fină, cu atât manipulările noastre sunt mai mari. Dacă ne putem aplica conștientizarea într-un mod care depășește înțelegerea imediată a celor din jurul nostru, descoperim că avem o putere pe care ei nu o au. Magia este procesul de a deveni mai conștienți, de a aplica acea conștientizare și de a descoperi din ce în ce mai multe lucruri pentru a crește acea conștientizare și potențialele sale aplicații.
Copiii sunt practicanți înnăscuți ai magiei, deoarece conștiința lor nu a fost coruptă de banalitate. Pentru un copil, nimic nu este comun. O lume minunată îi așteaptă în fiecare zi și trec ani până când paradigma și programarea noastră socială prind rădăcini și magicul devine comun. Limitările nu sunt stabilite până când nu descoperă limbajul și, din acea zi, este o luptă să folosească limbajul pentru a dobândi o conștientizare mai mare, evitând în același timp să devină înrobiți de limbajul altora.
Limbajul este o tehnologie importantă în magie. Limbajul modelează perspectiva și, prin urmare, realitatea. „Nu poți” a spulberat mai multe vise și a pus capăt mai multor potențiale decât orice alt efort. „Poți” este rareori spus și chiar mai rar acceptat de cei care îl aud. Limbajul ne aduce în domeniul psihologiei, probabil știința discutării tehnologiei magiei. Magia

este modelarea realității în funcție de voință, realitatea este o chestiune de perspectivă, iar psihologia studiază modul în care perspectivele noastre individuale și de grup sunt atinse și gestionate.
Psihologii sunt noii vraci. Psihologia este aplicată în afaceri, în publicitate, în politică. Știrile influențează opinia publică și modelează realitatea, frazele sunt testate pe grupuri de testare pentru a vedea care ar funcționa cel mai bine în discursuri, culorile sunt studiate astfel încât eticheta unui produs nou să fie plăcută și să încurajeze oamenii să îl cumpere, sunetele sunt filtrate în muzică în centrele comerciale pentru a amorți simțurile și a face individul mai susceptibil la influența schemelor de culori și a frazelor cheie. Întreaga societate este sub o vrajă, prinsă într-o strălucire și ametită de vrăjitori corporatiști perspicace. Dacă nu ar fi faptul că sunt adesea în conflict unii cu alții, este probabil ca niciunul dintre noi să nu poată gândi singur.
Practicanții magiei, potențialii vrăjitori, au un avantaj astăzi față de predecesorii lor. Avem acces atât la cunoștințele trecutului, cât și la ceea ce se află la orizontul viitorului nostru. În fiecare zi, descoperirile de informații pierdute se fac la fel de repede ca orice nou. Este la fel de probabil să aplicăm armonice cristaline pe cât este de probabil să aplicăm subtilitățile fizicii cuantice și, datorită erei informației, o înțelegere superficială a oricăreia este tot ce este necesar pentru aplicarea lor eficientă în manipularea realității.
A trata magia ca tehnologie înseamnă a îndepărta fațada metafizicii și a căuta, în schimb, ceea ce funcționează. Dacă venerarea zeilor este înțeleasă ca un mijloc de conectare cu forțele din subconștient, atunci poate că ar trebui să căutăm mijloace mai directe pentru a face acea conexiune, fără ritualuri complicate sau cerințe materiale complexe. Dacă anumite combinații de plante duc la niveluri mai ridicate de conștientizare, atunci ele ar trebui înțelese în acest mod și nu în asociere cu anumite elemente sau zeități. Magia, ca tehnologie, merge direct la manipularea realității prin metode precum sigilii, afirmații și exerciții meditative. Ca și în vremurile străvechi, magia devine aplicarea cunoștințelor care nu sunt deținute în mod obișnuit de mase și a experiențelor care nu sunt împărtășite în mod obișnuit. Cu toate acestea, procesul nu este unul care trebuie preluat și apoi lăsat din nou baltă. Odată ce această cale este parcursă, ea trebuie practicată continuu pentru a o menține, ca orice abilitate sau artă bună.

Divinaţie

Practica divinației nu este o chestiune de prezicere a viitorului. Scufundările sunt practica de sortare și gestionare a ceea ce este cunoscut pentru a obține perspective care pot duce la informații ascunse de fapte. Luați în considerare densitatea informațiilor în care suntem inundați zilnic.

Mintea procesează o cantitate masivă de informații; date senzoriale, calcule, relații interconexe între fluxurile de date, predicții bazate pe situații actuale și experiențe trecute, memorie, lista poate continua. Dintre toate informațiile procesate, doar aproximativ 4% sunt înregistrate conștient. Divinația este o metodă de utilizare a simbolurilor pentru a accesa celelalte 96% prin intermediul subconștientului.
Orice metodă de divinație este validă. Pentru comoditate, vom folosi Tarotul ca exemplu. În scopul nostru, sunt necesare doar Arcana Majoră. Reprezentând 22 de stări potențiale ale existenței, care, atunci când sunt în ordine, formează o progresie de la o stare la alta, aceste simboluri reprezintă idei chiar și pentru persoana care nu este instruită în sensul lor. Cititorii de Tarot, veți observa, își întreabă adesea clienții ce înseamnă imaginile pentru ei. Imaginile și acele răspunsuri pot fi măsurate în raport cu întrebarea pusă, dezvăluind șiruri de gânduri pe care mintea conștientă le-ar fi putut ascuns sau conexiuni care au fost ascunse. Divinația poate fi practicată zilnic ca mijloc de meditație, dar este folosită mai frecvent atunci când o situație necesită o reacție care este neclară pentru individ. Divinația permite persoanei să abordeze situația dintr-o perspectivă diferită, cu intenția de a clarifica opțiunile. Divinația este adesea folosită înainte de a se angaja în alte practici magice, pentru a evalua dacă efortul este cu adevărat în conformitate cu nevoile finale ale individului.

Magia Sigilului

Sigiliul (rimează cu „vigil”) este crearea de simboluri reprezentând dorințe, care sunt încărcate și transmise pentru a crea schimbări în realitate. Procesul este popular în Chaosul magic. Teoria din spatele practicii sale este că magia este procesul de aliniere a voinței conștiente cu capacitatea subconștientă de a transforma voința în realitate. Mintea conștientă a fost antrenată în utilizarea limbajului; gândește în cuvinte. Subconștientul procesează informațiile ca simboluri; prin urmare, un sigiliu procesează cuvintele într-un simbol.
Procesul este simplu. Luați o anumită dorință și scrieți-o într-o singură propoziție sau cuvânt simplu. De exemplu, dacă sunt necesari bani pentru o anumită cauză, scrieți o propoziție simplă: „Vreau bani pentru a plăti chiria.” Am stabilit acum o dorință în forma pe care o înțelege mintea conștientă. Apoi, eliminați toate vocalele din propoziție, lăsând doar „WNTMNYTPYTHRNT”. Reduceți aceasta astfel încât să rămână doar una din fiecare literă; „WNTMYPHR”. Acum, combinați aceste litere într-o imagine, reducând imaginea în modele din ce în ce mai simple, până când rămâneți cu un simbol care pare a fi „magic”.
Pasul final al procesului este încărcarea sigiliului și eliberarea acestuia. Acest lucru se realizează în două moduri. Primul este să meditezi asupra

sigiliului până când simți că este suficient de încărcat. Metoda mai populară este masturbarea sau întreținerea relațiilor sexuale și concentrarea asupra imaginii sigiliului în timp ce atingi orgasmul. Cu oricare dintre metode, sigiliul este apoi distrus și uitat. Se recomandă tăcerea, ca în orice magie; nu vorbi despre eforturile tale cu alții. Deoarece sigiliul este un dispozitiv subconștient, este afectat de emoțiile care chinuie mintea conștientă, cum ar fi îndoiala. Îndoiala inspirată de sine sau de altul poate reduce eficacitatea sigiliului.

Afirmare

Afirmările sunt o metodă de corectare a anumitor condiții impuse individului de paradigma realității de masă. Afirmările folosesc instrumentul limbajului și îl reaplică asupra sinelui. Așa cum sugerează și cuvântul, afirmi conștient o stare în timp ce negi o alta. În mediul nostru, suntem constant manipulați de limbaj și definiți de alții. Este un proces uman să definim ceea ce este în jurul nostru, astfel încât noi, ca indivizi, să putem interacționa cu realitatea. Inerentă acestui proces este însă practica de a-i defini pe cei din jurul nostru. Deși acest lucru nu poate fi evitat, astfel de definiții au adesea mai mult de-a face cu deficiențele observatorului decât cu ceea ce este observat. Majoritatea indivizilor sunt bombardați zilnic de definiții negative în afara propriului lor control, definiții care, totuși, ne influențează propria imagine de sine și perspectiva asupra realității. Afirmările ne permit să corectăm această influență.
Tehnica este simplă. Luați un concept de sine negativ: „Sunt lipsit de valoare”. Acest concept este neadevărat în majoritatea cazurilor, dar adesea este punctul de vedere al celor din jurul individului cu privire la individul însuși. Acum, scrieți pur și simplu o afirmație care să contrazică afirmația negativă; „Am o mare valoare”. Evitați o afirmație negativă, cum ar fi „Nu sunt lipsit de valoare”. O afirmație afirmativă ar trebui să întărească ceea ce sunteți, spre deosebire de ceea ce nu sunteți.
Scrieți această afirmație iar și iar, repetând-o în minte și pe hârtie. Scrieți-o de o sută de ori, de preferință chiar înainte de culcare, dar oricând simțiți nevoia. Scrieți-o până când devine aproape automată; acest lucru vă remodelează activ perspectiva personală. Rețineți că o afirmație este menită să aducă o schimbare interioară. Afirmările de tip extern sunt mai dificil de realizat; un efort conștient de a schimba modul în care îi percepem pe ceilalți. O afirmație preferată este preluată din „Străin într-o țară străină”, amintindu-vă că „tu ești zeu”, așa cum sunt toți cei din jurul vostru.

Meditaţie

Meditația a fost folosită în mai multe scopuri de-a lungul timpului; introspecție, elevare spirituală, chiar și explorarea planurilor superioare. Cel mai direct scop al meditației este pur și simplu de a șterge tabla de scris din rutina zilnică. În fiecare zi, individul care interacționează cu lumea din jurul său este forțat să se conformeze unei paradigme care este în mare măsură în afara controlului său. Se confruntă cu personalități care pot fi caustice, provocând stres și pierderea echilibrului intern. Fără o metodă de gestionare a efectelor acestor întâlniri zilnice, acestea se acumulează, rezultând traume, scăderea energiei, depresie sau chiar mai rău.
Meditația permite individului să se reseteze. Scopul nu este de a rezolva problemele care l-au chinuit în ziua respectivă, ci pur și simplu de a le dezamorsa efectul. Meditația slăbește „mușchii" metafizici și mentali care au fost stresați și încordați din cauza interacțiunilor și obligațiilor mai puțin ideale.
Metodele de meditație sunt variate, de la exerciții de respirație la yoga complexă. Meditația nu trebuie să fie nici pe departe atât de dificilă; orice proces care permite minții să se relaxeze va fi suficient. O minte relaxată nu lucrează la nimic; un rezultat obținut de obicei prin repetarea unui proces fizic, cum ar fi respirația. Exercițiile fizice sunt un act meditativ excelent și mai accesibil.
Un alt proces meditativ preferat permite minții să se joace în loc să lucreze. Luați o foaie mare de hârtie, goală. Priviți fix hârtia, permițând viziunea să se încețoșeze până când mintea devine la fel de goală ca foaia. Luați un creion și desenați orice vă vine în minte; linii ciudate, forme, creaturi și peisaje. Nu sunt necesare abilități artistice, iar scopul vostru nu este să creați o capodoperă. Evitați cuvintele, desenarea simbolurilor și mâzgăliturile. Explorați această lume interioară și spontană timp de o oră pe zi. Deși procesul este menit să relaxeze mintea, este probabil să faceți și descoperiri despre sine și despre lumea din jurul vostru.

Jurnalizare

Procesul de jurnalizare, înregistrarea experimentelor magice, sincronicitățile, „evenimentele ciudate" și visele duc la o mai mare conștientizare a sinelui și a fluidității realității. Ținerea unui jurnal este simplă. Când efectuați un experiment (și ar trebui să experimentați zilnic, chiar dacă este vorba doar de meditație), înregistrați-vă rezultatele. Pe măsură ce vă desfășurați ziua, notați împrejurimile și lucrurile care par să apară în raport cu eforturile tale magice. Ține jurnalul lângă pat când dormi, astfel încât să-ți poți înregistra visele la trezire.
Practicanții de magie își revizuiesc rareori jurnalele; este în primul rând un instrument pentru a te menține concentrat și entuziasmat în ceea ce privește eforturile tale. Reține, de asemenea, că jurnalul tău va fi

proprietatea practicanților de magie ai viitorului, următoarea generație de manipulatori ai realității. Când scrii, scrie pentru ei, oricine ar fi.

Desigur, există și alte tehnologii; plante medicinale, procese rituale și limbaje mistice, ca să numim doar câteva. Procesele enumerate reprezintă o bază pentru explorări ulterioare. Aspectul important al tehnologiei magice de care trebuie să țineți cont este că tehnologia este inutilă dacă nu este aplicată. Cu cât tehnologia este folosită mai mult, cu atât persoana este mai conștientă de potențialul său ca instrument și cu atât este mai mare abilitatea individului în utilizarea ei.

RITUALUL DE FOND

O gamă largă de forme ritualice sunt disponibile pentru Vrăjitorul Satanic și nu ar trebui să se teamă să experimenteze cu o varietate de formate ritualice. Formatul ritualic prezentat aici este menit să fie o bază pentru experimente ulterioare, fie că se modifică ritualuri existente, fie că se creează propriile ritualuri. Nu este menit să fie o formă strictă și ar trebui modificat pentru a se potrivi nevoilor, mijloacelor și cercetărilor individuale. Acest ritual se bazează pe ritualul descris de Anton LaVey în *Biblia Satanică,* cu unele modificări și adăugiri. Practicantul ar trebui să se simtă liber să modifice alte ritualuri într-un mod similar.
Ritualul este o metodă în magie folosită pentru a obține beneficii maxime din efortul propriu, de obicei atunci când încerci să rezolvi o problemă cronică sau să depășești un obstacol major. Alte ritualuri sunt folosite pentru a celebra evenimente și pentru a recunoaște progresia în timp și experiență. Ritualurile pot fi, de asemenea, evenimente programate în mod regulat, permițând atât indivizilor, cât și grupurilor să comunice cu energiile universului și să elibereze presiunile psihologice experimentate în lumea cotidiană.

Componentele ritualului

Îmbrăcăminte: Uniforma purtată de vrăjitor ar trebui să fie orice îl face pe individ să se simtă mai încrezător în magia pe care o practică. Hainele negre sunt tradiționale și de obicei considerate mai eficiente decât alte opțiuni. Nuditatea, ținută la mare preț în unele școli de gândire, poate avea de fapt efectul opus, deoarece încercăm să ne atingem idealul și suntem de obicei mai încrezători îmbrăcați elegant decât complet nud. Indiferent de alegerea ta în uniformă, în mod ideal, aceste haine sunt rezervate doar ritualurilor, păstrându-și caracterul distinctiv față de hainele tale banale.
Rețineți, de asemenea, că o gamă largă de costume, în special măști, se vor dovedi la fel de benefice ca orice alte unelte pe care le-ați putea avea.

Altar: Vaginul era considerat de antici drept portalul dintre această lume și următoarea, deoarece observau fiecare generație succesivă venind în această lume prin acea poartă. Prin urmare, femeile erau venerate, în special pentru organele lor genitale. Altarul ideal evocă această practică străveche; o femeie așezată pe o masă sau pe o suprafață ridicată, cu vulva expusă și ușor accesibilă. Desigur, acest lucru nu este întotdeauna atât de ușor de găsit pe cât ne-am dori (cu excepția cazului în care, desigur, ești femeie). În locul unei femei, o suprafață plană este potrivită. Pe slujba

altarului vor fi plasate o serie de obiecte menite să simbolizeze o poartă către univers.

Simbolul lui Baphomet: Un simbol al lui Baphomet ar trebui plasat pe peretele de deasupra altarului, la vedere. Simbolul reprezintă magia; combinarea contrariilor care duce la creație în loc de distrugere. Simbolul îl înfățișează de obicei pe Baphomet tradițional; zeul hermafrodit cu cap de capră care combină imagini ale întunericului și luminii, animalului și omului, masculinului și femininului, vieții și morții, puterii și slăbiciunii. În mod ideal, simbolul este creat de cei care îl folosesc, dar oricare dintre simbolurile tradiționale va fi la fel de potrivit.

Lumânări: Lumânările sunt folosite pentru a simboliza lumina torței purtate între coarnele lui Baphomet, lumina înțelepciunii interioare, lumina din interiorul întunericului. Doar lumânări negre sunt folosite pentru a ilumina camera ritualică, cu excepția unei lumânări albe de pe altar. Lumânarea albă simbolizează lumina cotidiană a programării în masă și este folosită doar pentru a arde lucrurile care nu mai sunt dorite. În ritualurile de distrugere, numele inamicilor sunt, de asemenea, arse în lumânarea albă, simbolizând importanța lor fiind ștearsă în lumina lumii cotidiene, reducându-i la mediocritate. Două lumânări negre sunt plasate de o parte și de altar, împreună cu lumânarea albă plasată în dreapta.
Lumânările negre sunt adesea greu de găsit și scumpe. Simpla acoperire a lumânărilor cu cremă de pantofi neagră poate fi o alternativă mai puțin costisitoare.

Gong sau Clopot: Sunetul unui gong sau sunetul unui clopot este folosit pentru a curăța aerul de efectele vibrațiilor exterioare. Gongul sau clopotul este sunat de nouă ori la începutul și la sfârșitul ritualului. Gongul sau clopotul ales trebuie să fie robust atunci când este sunat; trebuie evitat un zgomot ușor sau o sclipire.

Potir: Potirul reprezintă pântecele feminin și puterea feminină. În mod ideal, va fi făcut din sticlă, argint sau o culoare argintie, atâta timp cât nu este auriu. Aurul reprezintă soarele sau energiile masculine și nu ar fi potrivit pentru acest simbol.
În potir ar trebui folosită o băutură groasă, dulce și puternică, iar participanții beau din ea din belșug. Potirul este plasat în partea stângă a altarului.
Aceasta simbolizează evident un act ritualic mai direct care ar putea fi îndeplinit dacă o femeie este folosită drept altar și este dispusă.

Sabie: Sabia este instrumentul puterii, folosită pentru a direcționa energia în ritual. Sabia trebuie să fie cu două tăișuri, reprezentând dualitatea vieții. Sabia aleasă trebuie să fie ornamentată și să arate puternică, deși nu trebuie folosită niciodată în luptă propriu-zisă. Dacă o sabie este imposibil de obținut sau impracticabilă, se poate folosi un cuțit sau un pumnal cu două tăișuri; al cărui mâner trebuie să fie negru.

Falus: Opus potirului, falusul este simbolul puterii masculine și al fertilității. Este folosit în ritualuri pentru a binecuvânta cele patru cadrane ale camerei și participanții.
Un alt simbol evident care ar putea fi înlocuit de un organ mai apropiat, dacă femeia care acționează ca altar este de acord. În cazul binecuvântării, însă, falusul artificial este mai practic. Falusul ideal va fi de culoare galbenă sau aurie, reprezentând energia masculină.

Pergament: Pergamentul este folosit pentru a scrie dorințe și blesteme care vor fi arse în lumânarea corespunzătoare. Hârtia albă virgină este preferată, iar pergamentul este ideal.

Piatră: Pe altar sunt reprezentate două dintre cele patru elemente; lumânările pentru foc și potirul pentru apă. Pământul este reprezentat de o piatră; o piatră plată, o piatră șlefuită, un cristal sau un dispozitiv de lut. Pentagramele de lut sunt adesea folosite și sunt permise atâta timp cât pentagramul este îndreptat spre centrul altarului. Acesta este plasat în poziția centrală a altarului, opusă marginii celei mai apropiate de vrăjitor.

Tămâie și cădelniță: Aerul este reprezentat de tămâie, care ar trebui aprinsă înainte de ritual și reîmprospătată pe tot parcursul. O cădelniță poate fi plasată pe altar, iar tămâia ar trebui plasată arzând în toată camera ritualică.

Simboluri ale zeităților: În centrul altarului ar trebui plasate simboluri ale zeităților evocate, de la statui la imagini sau obiecte simbolice. Aceste simboluri ar trebui modificate pentru a reflecta aspectele lor satanice, dacă este necesar.

Formatul ritualului

Formatul ritualului de bază este simplu dintr-un motiv anume: este conceput să fie modificabil în funcție de scopurile și mijloacele vrăjitorului. Vrăjitorul, sau hierofantul în ritualul de grup, stă în fața altarului cu fața spre simbolul lui Baphomet. Femeia de la altar, dacă este disponibilă, stă pe masă, goală, cu picioarele depărtate, cu spatele la simbolul lui Baphomet.

De obicei, altarul va fi plasat în est, direcția inițierii, cu excepția cazului în care nevoile ritualului dictează altfel sau o astfel de plasare nu este practică.

1. Pregătește-te pentru ritual. Adună materialele, pregătește camera și pregătește-te. O baie rituală este tradițională, deși nu este necesară. Îmbracă-te pentru ritual, asigurându-te că ai la dispoziție tot echipamentul necesar.

2. Pregătiți Camera. Aprindeți toate lumânările, cu excepția celor de pe altar, și aprindeți tămâia. Verificați starea oricărui echipament audio folosit. Dacă o femeie este folosită pentru altar, ea trebuie poziționată.

3. Intrați în Cameră. Dacă efectuați ritualul singur, pur și simplu intrați în cameră și mergeți la altar. Dacă se efectuează un ritual de grup, un membru al grupului acționează ca Thane, intrând în cameră și efectuând verificarea finală a acesteia. Thane-ul cheamă și provoacă apoi fiecare participant și observator. Formularea este determinată de grup, dar de obicei este de genul în care fiecare persoană își spune numele și jură că intră în cameră cu o minte deschisă și fără intenția de a perturba ritualul. Pozițiile care pot fi ocupate de ceilalți în timpul unui ritual de grup includ Reprezentanții Principatelor, Primul și al Doilea asistenți ai Hierofantului și, bineînțeles, Femeia de la Altar și asistenta ei. Hierofantul intră ultimul.

4. Curățarea aerului. Clopotul sau gong-ul este tras de nouă ori de către hierofant, fiecare sunet fiind lăsat să se disipeze înainte de următorul.

5. Invocarea lui Baphomet. „Invocarea lui Baphomet” se citește cu voce tare. Participanții repetă fiecare nume demonic pe măsură ce este rostit.

Invocarea lui Baphomet

În numele lui Baphomet, Instinctul Primordial al Universului, poruncesc Puterile întunericului să se miște și să apară! Eu (noi) invoc puterile pentru a-mi împlini voința (noastră) și a-mi manifesta dorințele (noastre)! Ieșiți din întunericul de afară și îmbrățișați-mă (îmbrățișați-ne) ca pe fratele (frații) și prietenul (prietenii) voștri! Acordați-mi (ne) răsfățurile inimii (inimilor) mele.
Am (ne-am) luat un nume ca parte din mine (din noi înșine). Trăiesc (trăim) ca un (o) copil (copii) al(i) cărnii, căutând înțelepciune în animalul din mine. Trăiesc (trăim) o viață indulgentă și plină, blestemând murdăria și favorizând-o pe cea dreaptă! Pe Zeii uitați ai abisului, poruncesc (poruncim) ca aceste lucruri pe care le doresc (dorim) să fie manifestate!

Ridică-te și vino cu aceste nume și manifestă-mi (dorințele noastre)!

OH, ASCULTAȚI NUMELE:

Ar trebui citită o listă selectată de nume de zeități care reprezintă forțele care ar fi cele mai benefice pentru lucrare. Acestea sunt nume de zei despre care se știe că guvernează forțe relative la nevoile pe care vrăjitorul dorește să le împlinească. Baphomet se manifestă prin toți acești zei; în esență, chemăm la aceste aspecte ale lui Baphomet, nu la zeii individuali înșiși.

6. Beţi din Potir. În ritualurile antice, alcoolul era folosit pentru a relaxa participanții și a crea o stare de euforie. Fiecare participant bea din potir, începând cu hierofantul, care golește potirul după ce acesta a fost dat tuturor celorlalți.

7. Chemarea Încăperilor. Hierofantul ia sabia, o rotește în sens invers acelor de ceasornic și indică în fiecare direcție cardinală cele patru aspecte ale lui Baphomet, începând cu direcția imediat din stânga altarului.

„Trăiască Hectate; Zeița Pământului și a puterii materiale. Îți urăm bun venit ca soră și prietenă.”
„Trăiască Tiamat; Zeița Apei și a misterului. Te primim cu brațele deschise ca soră și prietenă.”
„Trăiască Satana; Dumnezeul Focului și al motivației. Te primim ca frate și prieten.”
„Trăiască Lucifer; Dumnezeul Luminii și al inovației. Te primim ca frate și prieten.”

8. Binecuvântarea falusului. Hierofantul ia falusul și, umplând din nou potirul, scufundă falusul în fluid. Apoi, întorcându-se în aceleași direcții ca în Chemarea Încăperilor, binecuvântează camera și adunarea cu fluidul.
Dacă femeia care acționează ca altar este de acord, trebuie efectuată binecuvântarea corespunzătoare. Falusul este introdus mai întâi în orificiul ei vaginal, apoi se parcurg pașii de mai sus. Pasul final al binecuvântării este opțional; hierofantul, ținându-și ochii asupra simbolului lui Baphomet, își plasează organul în vaginul ei. În cazul unui hierofant feminin, se folosește falusul în schimb. Lilith și Sammael sunt apoi evocate în timpul coitului:

„Ieși, Mamă Întunecată și Tată Temut! Ieși, frumoasă Lilith și gloriosul Sammael! Fiți trupul nostru și călăuziți-ne munca! Binecuvântați-ne pe noi, aliații și copiii voștri, cu prezența voastră!”

Dacă o femeie nu este folosită drept altar, iar practicantul este bărbat, el își ține propriul falus, și-o imaginează pe frumoasa Lilith și enunță evocarea. Dacă practicantul este femeie, evocarea se rostește cu falusul introdus în vaginul ei, în timp ce își imaginează gloriosul Sammael.

9. Declarația ritualului. În acest moment, scopul ritualului este citit cu voce tare. Este furnizat un exemplu de declarație:

„Ieși, o, Baphomet! Sunt un adevărat copil al pântecelui tău, un închinător la genunchii tăi, căutând înțelepciunea care este slava ta! Te invoc pe tine și puterea ta și te poruncesc să-mi asculți cererile!

Există patru tipuri de ritualuri de bază: poftă, distrugere, compasiune și celebrare. Ritualul Poftei este folosit atunci când încerci să atragi orice persoană, obiect sau eveniment dorit. Dacă dorința după care râvnești nu este o persoană, imaginează-ți acel obiect ca fiind o persoană. Aceasta este similară cu sigil magic menționat într-un capitol anterior.

(Poftă) Mi-am îndreptat gândurile asupra plăcerilor cărnii și caut ca focul din interior să fie dezlănțuit asupra lumii! Trimite un succub (masculin) voluptuos - un incub (feminin) puternic, ca să mă pot desfăta în priveliștile obscene ale fanteziei mele!
Voi umple golul nopții (lumina zilei) cu energia foamei mele, creând o viziune hrănită de puterea poftei mele. Du această viziune mai departe pe aripi negre către cel care ar putea fi îndemnat să-mi îndeplinească dorințele!

(Bărbat) Bărbăția mea stă dreaptă, pregătită să pătrundă în sfințenia acelei minți stearpe de poftă, iar acolo unde cade sămânța mea se va ridica un abur care va lăsa mintea învăluită și inima dornică să-mi facă voia!

(Femeie) Femininitatea mea așteaptă umflată și în flăcări, picurând abundent de nectarul poftei mele. Căldura din coapsele mele va aprinde mintea adormită, înnebunită de dorințe carnale, aducând la iveală agentul care îmi va satisface fanteziile cărnoase.

În numele lui Baphomet, fie ca trupul să se miște pentru ca dorințele mele secrete să fie îndeplinite.

Ritualul de distrugere este pentru îndepărtarea obstacolelor, umane sau de altă natură. Când ținta dorită a distrugerii este altceva decât o persoană, imaginați-vă acel obiect/eveniment ca fiind o persoană sau o fiară. Fiți atenți atunci când folosiți acest ritual pentru îndepărtarea unui obstacol și

cântăriți cu atenție utilizarea acestui ritual față de ritualul compasiunii, mai ales dacă este vorba de trăsături sau obiceiuri personale.

(Distrugere) Mi-am îndreptat gândurile asupra distrugerii dușmanilor mei, asupra răzbunării pentru nedreptățile pe care mi le-au făcut și asupra distrugerii obstacolelor pe care mi le-au pus în cale.
Acești nebuni acționează în zadar! Nu știu ei că sunt un copil al lui Baphomet și că teribila răzbunare și furia furioasă pe care le am eu de dezlănțuit? Sunt mașina distrugerii lor și nu cunosc remușcări la sfârșitul lor. Chinul lor va fi ca o muzică pentru urechea mea, sfârșitul lor mă va găsi jubilant!
O, mari șefi ai întunericului, călăriți pe vânturi reci ca niște săbii înghețate! Mișcați-vă și apăreați, chinuindu-mi dușmanul la fiecare pas. Să nu cunoască pacea sau liniștea! Taiați gâtul celui care îmi batjocorește numele bun, orbiți-l pe cel care ar căuta suferința mea, înăbușiți respirația nebunului care se mișcă împotriva mea!

În numele lui Baphomet, fie ca sacrificiul răzbunării mele să servească drept avertisment pentru ceilalți și un simbol al puterii tale!

Ritualul compasiunii este în general folosit pentru a ajuta pe altcineva sau pe sine într-un mod care caută favoarea forțelor universului. În general, cauza este una care creează consternare prin durere, un obstacol care trebuie depășit.

(Compasiune) Mi-am îndreptat gândurile asupra chinului fraților mei (suferința mea), un copil al lui Baphomet, și strig ca această nedreptate să fie îndreptată!
Izolează-l în sânul ocrotirii tale, lasă-l să sugă la sânul tău și să cunoască hrana și ajutorul! Lasă tot ce i se opune să fie făcut neputincios și nul, ca să se poată ridica în gloria ta! Adu-l în aliniere cu voința ta, ca să poată cunoaște plăcerile influenței tale!
O, mișcători tainiți ai nopții, aduceți mare noroc în casa lui (nume). Acum să-i fie tulburată fruntea! Mișcați-vă și arătați-vă, aducând bucurie și ușurare fratelui meu. Întrucât Baphomet este totul, el nu poate cunoaște lipsurile! Aduceți din nou abundență, fertilitate și pasiune în viața lui!

În numele lui Baphomet, totul este al nostru, să-l avem și să-l deținem!

Ritualul de celebrare este folosit pentru a marca și recunoaște un eveniment. Evenimentul poate fi un eveniment programat în mod regulat, o celebrare a progresului personal sau, mai frecvent, un ritual pentru a recunoaște succesul unui ritual anterior.

(Celebrare) Am experimentat prezența și privilegiul ca și copil al lui Baphomet și îl celebrez cu bucurie și bucurie!! În această zi celebrăm (evenimentul) și îl onorăm pe Baphomet, a cărui prezență este glorificată de măreția vieților noastre. În această zi, (descrieți pe scurt scopul evenimentului) ne confruntăm cu lumea cu inimi bucuroase și îi cerem lui Baphomet îndrumare și binecuvântări continue asupra noastră.

În numele lui Baphomet, viețile noastre sunt trăite în onoarea ta!!

10. Exprimarea dorinței. Acest pas este extrem de important, în special pentru practicantul solitar. Dorințele secrete pe care căutăm să le realizăm trebuie acum exprimate, iar emoțiile implicate trebuie eliberate. Nu trebuie făcută nicio încercare de a ne abține; furia, pofta sau durerea vor alimenta magia și o vor face mai eficientă.

(Poftă) În acest scop, ar trebui adunate imagini și materiale care să faciliteze concentrarea energiei sexuale a vrăjitorului. Dacă se dorește o anumită persoană, o fotografie a acelei persoane ar trebui să fie disponibilă. Toți observatorii și participanții ar trebui escortați în afara camerei. Femeia de la altar, dacă participă și dorește, poate ajuta la amplificarea acestui aspect al ritualului. Poate fi legată la ochi, permițând imaginii și gemetelor sale să crească atmosfera dorită. De asemenea, poate participa direct la îndeplinirea dorințelor vrăjitorului. Dacă nu dorește să participe, ar trebui să părăsească și ea camera.
Ar trebui depuse toate eforturile pentru a crea o atmosferă stimulatoare sexual; ar trebui folosite imagini, înregistrări, chiar și mirosuri. Masturbându-se, vrăjitorul ar trebui să încerce să atingă un orgasm cât mai puternic posibil, concentrându-și voința, în punctul culminant, asupra intenției ritualului. După obținerea orgasmului, fluidele rezultate ar trebui colectate pe pergament și arse. La final, participanții și observatorii ar trebui să reintre în cameră pentru a finaliza ritualul.

(Distrugere) În acest scop, ar trebui adunate imagini și materiale care să faciliteze concentrarea furiei vrăjitorului. Dacă o anumită persoană este ținta, ar trebui să fie disponibilă o fotografie a acelei persoane sau un alt obiect care o reprezintă. Toți observatorii și participanții ar trebui escortați în afara camerei, inclusiv femeia de la altar.
Obiectul care reprezintă focalizarea ar trebui atacat cu furie. Vrăjitorul ar trebui să-și reverse furia asupra obiectului, precizând ce fărădelegi au fost comise și ce pedepse ar trebui aplicate. Această descriere ar trebui să fie cât mai macabră și detaliată posibil.
Obiectul este apoi distrus; tăiat, ars, înfipt cu ace, bătut cu cuie, urinat pe el, orice își dorește inima înfuriată. Obiectul ar trebui apoi ars. După

finalizare, participanții și observatorii ar trebui să reintre în cameră pentru a finaliza ritualul.

(Compasiune) În acest scop, ar trebui adunate imagini și materiale care să faciliteze concentrarea compasiunii vrăjitorului. Dacă o anumită persoană este ținta, ar trebui să fie disponibilă o fotografie a acelei persoane sau alt obiect care o reprezintă. Toți observatorii și participanții ar trebui escortați în afara camerei, inclusiv femeia de la altar.
Ar trebui să se manifeste cât mai multă remușcare și milă (chiar și autocompătimire) posibil, rezultatul unui plâns sincer. Dorințele vrăjitorului ar trebui apoi exprimate cât mai clar și concis posibil. După finalizare, participanții și observatorii ar trebui să reintre în cameră pentru a finaliza ritualul.

(Celebrare) Camera rituală ar trebui decorată pentru a reflecta evenimentul celebrat. Ar trebui pregătit un discurs care să discute semnificația celebrării. Dacă este vorba de un eveniment obișnuit, discursul ar trebui să discute semnificația evenimentului și motivul pentru care este celebrat. Dacă evenimentul este relativ unic, atunci discursul ar trebui să discute scopul celebrării, iar orice onoruri acordate persoanelor respective ar trebui să aibă loc ulterior.

11. Dorințele congregației: Participanții și observatorii pot acum trimite cereri scrise. Cererile trebuie să corespundă scopului ritualului. Cererile sunt trimise hierofantului, fiecare este citită cu voce tare și apoi arsă în lumânarea corespunzătoare. „Ave, Baphomet” este rostit de hierofant și repetat de adunare.

12. Încheiere: Se citește cu voce tare „Onoare lui Baphomet”.

Onoare lui Baphomet
Puternice Baphomet, îți mulțumesc (îți mulțumim) pentru indulgențele tale. Dorințele mele (noastre) se vor manifesta pentru a-ți glorifica numele. Vom aduce mereu sporire și succes scopului tău divin prin sporirea și succesul vieților noastre. În onoarea ta, trăim, suntem, acționăm! Trăiește, Baphomet!

Clopotul sau gongul este tras de nouă ori, apoi Hierofantul spune: „Așa s-a făcut”. Adunarea părăsește camera.

Notă suplimentară despre ritualurile de grup

Ritualul de bază reprezentat în acest text se schimbă ușor între lucrări individuale și lucrul în grup. Există o serie de poziții potențiale în cadrul formatului ritualului de grup, dar Hierofantul este singura poziție cu adevărat necesară pentru orice lucru.

Hierofantul: Hierofantul conduce ritualul, ghidând congregația și invocând/evocând forțele implicate în lucrare. Deși este în mod inerent o poziție masculină, o femeie poate îndeplini cu ușurință acest rol.

Primul Asistent al Hierofantului: Aproape întotdeauna îndeplinit de o femeie, indiferent de sexul Hierofantului. Primul Asistent îl ajută pe Hierofant cu unelte, scenariu și în conducerea congregației. Primul Asistent îndeplinește de obicei acțiunile și face apelurile cerute de la congregație, astfel încât congregația îl poate urma pur și simplu imitând Primul Asistent.

Al doilea Asistent al Hierofantului: Al doilea Asistent este un rol junior îndeplinit de obicei de un membru fără experiență al grupului, pregătit pentru responsabilități mai mari. Al doilea Asistent îl ajută pe primul Asistent, dar spre deosebire de primul asistent nu este implicat în conducerea congregației.

Femeia de la Altar: Femeia de la Altar este o reprezentare fizică a universului și nu trebuie neapărat să fie îndeplinită de un membru al grupului, ci poate fi o persoană din afară angajată în acest scop. Femeia de la Altar stă goală pe altar, rămâne tăcută în timpul majorității ritualurilor și este obligată să-și prezinte organele genitale doar pentru anumite aspecte ale ritualului. În mod ideal, Femeia de la Altar are o relație fizică cu Hierofantul pentru a ajuta în anumite aspecte ale ritualului.

Asistenții Femeii de la Altar: Asistenții Femeii de la Altar, de obicei nu mai mult de doi, ajută la pregătirea Femeii de la Altar pentru rolul ei, o ajută să urce și să demonteze altarul și îi asigură nevoile în timpul ritualului (aducerea de apă, perne etc.).

Ofițerii Principatelor: Cele Patru Principate ale Iadului; Lucifer, Satan, Tiamat și Hectate, sunt reprezentate în mod ideal de patru indivizi care se poziționează în sferturile lor relative ale cercului. Fiecare Ofițer este instruit cu privire la metodele de invocare în sine a personalităților și energiilor funcției sale și se va îmbrăca într-un mod care să o reprezinte. În timpul ritualului, ei pot răspunde prin gesturi la chemarea la funcția lor, dar în rest rămân tăcuți în majoritatea cazurilor.

Thane: Thane-ul este responsabil pentru securitatea zonei rituale și pentru gestionarea oricăror întreruperi ale procedurilor. Thane-ul poate avea o serie de asistenți care sunt altfel membri ai congregației.

Clarvăzător: Clarvăzătorul este o poziție unică. Un clarvăzător este folosit atunci când un ritual implică un efort de divinație și este folosit doar dacă un membru al grupului a manifestat o afinitate pentru practică. În caz contrar, datoria revine Hierofantului.

Scrib: Scribul este însărcinat cu înregistrarea evenimentelor ritualului. Dacă se folosește un scrib, persoana care îndeplinește această funcție va rămâne departe de ochii adunării principale și se va concentra asupra îndatoririlor sale.

În general, diametrul zonei ritualice este de 2,7 metri lățime și poate fi delimitat de o linie utilizată pentru concentrarea energiei.

Altarul nu este obligat să fie orientat către o anumită direcție, ci de obicei este orientat către Principatul cel mai necesar pentru lucrarea ritualică.

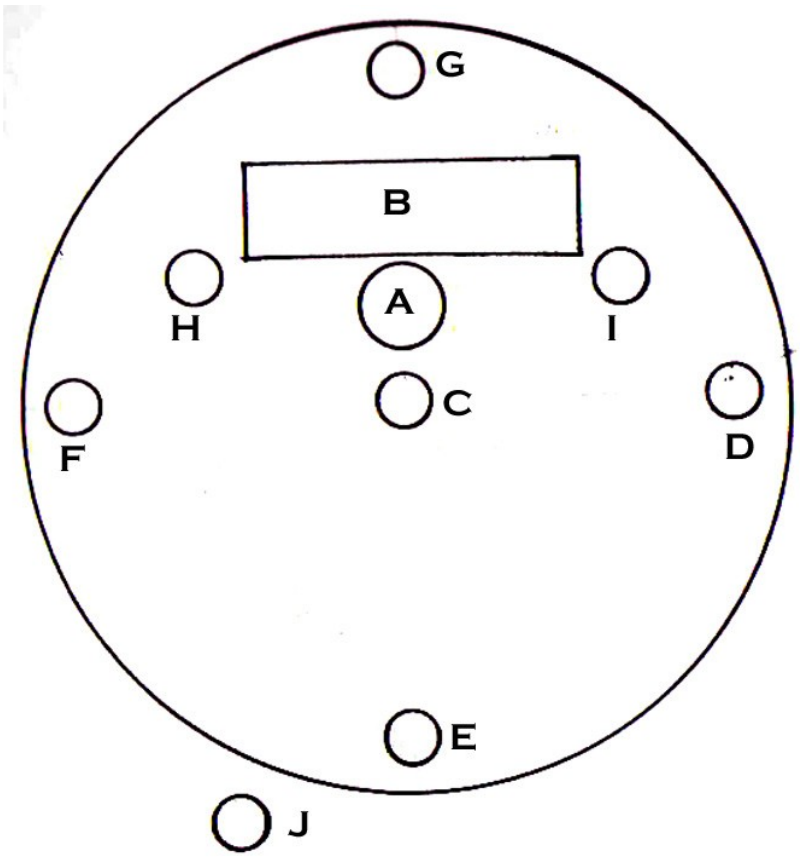

A. The Altar
B. The Altar Woman
C. The Hierophant
D. Officer/Symbol of Air
E. Officer Symbol of Fire
F. Officer/Symbol of Water
G. Officer/Symbol of Earth
H. Assitant to the Altar Woman
I. Assistant to the Hierophant
J. Thane(s)

Ritual Layout

ALTARUL

Altarul este o componentă cheie a oricărei expresii a credinței magice. Este, în esență, o hartă a universului în miniatură dintr-o perspectivă metafizică, cu toate forțele realității reprezentate simbolic. Acest lucru permite practicantului să manipuleze aceste forțe într-o manieră empatică, concentrându-și mintea asupra ideilor pe care le reprezintă aceste forțe și asupra modului în care acestea pot fi folosite în beneficiul lor.
Desigur, altarul ideal este o femeie nudă și dispusă să se alăture. Organele genitale feminine sunt poarta prin care se ivește întreaga omenire, iar omenirea este cea mai imediată expresie pe care o avem a forțelor universului. În femeie, ca și în noi înșine, se află ideea lui Baphomet, dualitatea lui Lilith și Sammael și toate cele Patru Principate ale Iadului. Mai mult, femeia are o poartă prin care se poate intra și se poate declanșa într-un mod plăcut pentru a produce rezultatele dorite. Uniunea sexuală dintre bărbat și femeie este cea mai înaltă expresie a magicului, o idee exprimată chiar și de vechii egipteni (ahnk-ul, simbol al vieții, este combinația dintre întâlnirea falusului și a vaginului).
O femeie nudă, însă, nu este întotdeauna disponibilă sau practică. Următorul cel mai bun înlocuitor este o masă simplă cu o varietate de obiecte simbolice aranjate pentru a reprezenta forțele universului. Astfel de altare sunt adesea stabilite permanent în casele practicanților, decorate elaborat, proiectate artistic și îngrijite meticulos. Astfel de altare creează un punct de concentrare în viața de zi cu zi a practicantului și formează, de asemenea, o insulă de ordine în mijlocul haosului și confuziei care ne pot adesea încurca viețile.
Piesa centrală a altarului este Simbolul Baphomet. Acesta poate fi la fel de simplu ca un medalion sau un desen înrămat sau o sculptură elaborată. Acesta este nucleul altarului și reprezintă esența realității. Altarul este stratul cel mai interior al unei serii de reprezentări externe ale universului, următorul strat fiind camera ritualică și apoi universul însuși. Simbolul tău Baphomet ar trebui venerat ca Zeul/Zeamul însuși și tratat cu respect și grijă.
Următorul strat al structurii altarului îl reprezintă lumânările sau imaginile care le reprezintă pe Lilith și Tiamat. Ca și în cazul lui Baphomet, simbolurile pot fi simple sau elaborate, dar nu ar trebui să supraestimeze simbolul central al lui Baphomet. Cea mai simplă reprezentare este o lumânare neagră conică pentru Lilith și o lumânare roșie conică pentru Sammael. Aceste lumânări reprezintă, de asemenea, forțele pozitive și negative ale universului și sunt aprinse atunci când sunt evocate aceste forțe. Chiar și atunci când se folosește sculptură sau artă pentru aceste simboluri, lumânările sunt adesea folosite în continuare.

Al treilea strat de reprezentare îl reprezintă simbolurile Celor Patru Principate. Deși acestea pot fi reprezentate și prin opere de artă sau sculptură, ele sunt cel mai eficient reprezentate în formele lor elementare. Lucifer este reprezentat de un arzător de cădelniță pentru elementul Aer. Satan este reprezentat de o lumânare votivă roșie pentru elementul Foc. Tiamat este reprezentată de un potir cu vin pentru elementul Apă. Hectate este reprezentat de un cristal sau o piatră decorativă pentru elementul Pământ.

Pe lângă aceste reprezentări, pe altar pot fi plasate și alte unelte. Printre acestea se numără vasul aprins și lumânările de blestem/binecuvântare. Dorințele sunt scrise pe pergament (sau pe sigiliile care reprezintă acele dorințe) și sunt arse în vas după ce sunt aprinse cu lumânarea corespunzătoare. Dacă dorința este de a diminua, în general, ceva, se folosește lumânarea albă care reprezintă forțele zilei și limitările. Pentru creștere, se folosește lumânarea neagră care reprezintă forțele nopții și infinitul.

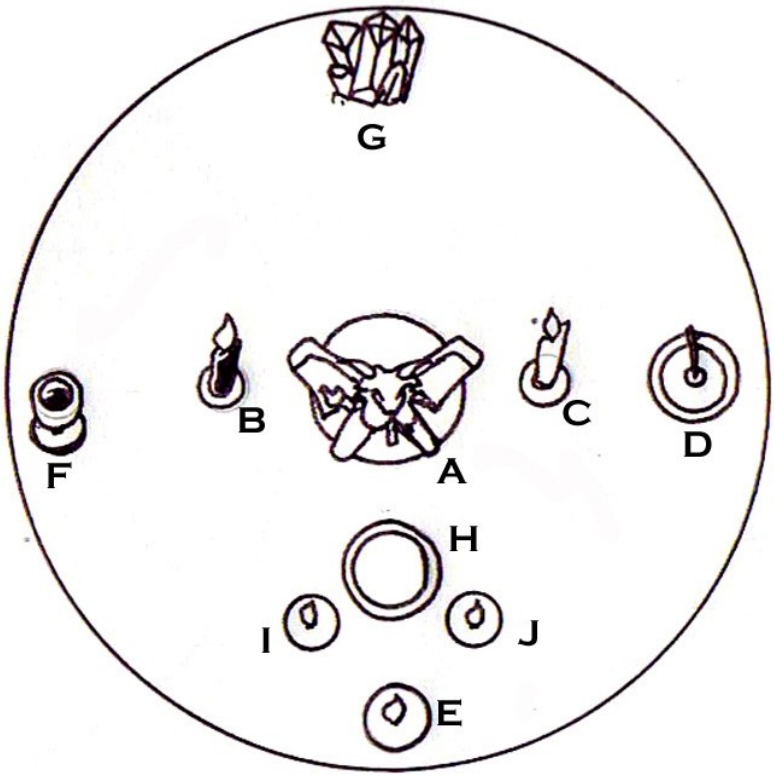

A. Baphomet Image
B. Black/Female Candle
C. Red/Male Candle
D. Incense Burner (Air)
E. Red Candle (Fire)
F. Chalice (Water)
G. Rock/Crystal (Earth)
H. Burning Bowl
I. White Candle (Curse)
J. Black Candle (Blessing)

Basic Altar Layout

AUTOINIȚIEREA

Autoinițierea a fost mult discutată și adesea defăimată în cercurile oculte. Scriitorii New Age au impus autoinițierea ca mijloc de conectare cu noul sine spiritual și ca act de definire. De obicei, aceste ritualuri sunt scurte, implicând o declarare a unui nou scop și adesea o redenumire a sinelui. Oricine poate lua o carte, poate face ritualul într-o singură noapte și într-o săptămână poate uita complet de el.

Ritualurile de inițiere au jucat un rol major în dezvoltarea spirituală individuală încă de la apariția religiei. Comunitățile au folosit ritualul de inițiere pentru a-și recunoaște și defini membrii. Nașterea unui copil, de exemplu, necesită o recunoaștere ritualică pentru ca acesta să fie considerat parte a comunității și sub protecția acesteia. În timpul vieții copilului, poate exista un ritual care reflectă maturizarea, intrarea în viața adultă și atingerea anumitor poziții în cadrul comunității. Adesea, aceste inițieri includ încercări de natură fizică și spirituală, necesită ca individul să fi învățat pe de rost legi, povești sau activități complexe. Unele culturi pot chiar solicita ca individul să consume narcotice periculoase pentru a experimenta o nouă stare de a fi.

Întrucât majoritatea studenților ocultiști nu au adesea acces la persoane învățate care să mențină tradițiile și ritualurile căii alese de ei, autoinițierea este aproape obligatorie. Un ritual care poate fi finalizat într-o singură seară (sau adesea chiar mai puțin) nu este o tranziție suficientă pentru începutul a ceea ce ar trebui să fie un nou mod de gândire, comportament și viață. Inițierea ar trebui să pună la încercare hotărârea individului, să-i testeze cunoștințele și să creeze o renaștere a sinelui.

Codexul Baphomet nu oferă un ritual de auto-inițiere stabilit, ci doar un ritual sugerat ca exemplu a ceea ce ar trebui să includă acel ritual. Auto-inițierea, așa cum sugerează și numele, ar trebui să fie o experiență intens personală și ar trebui să fie în mare măsură concepută de individul care o urmează. Circumstanțele individului trebuie luate în considerare, nu doar mijloacele unei persoane de a îndeplini anumite sarcini, ci și sarcinile care constituie o provocare reală pentru individ. De exemplu, o persoană poate considera că petrecerea unui weekend în pădure cu doar un litru de apă este o experiență foarte chinuitoare, în timp ce alta ar numi acest lucru un eveniment aproape tipic.

Liniile directoare de design oferite de Codexul Baphomet pentru autoinițiere împart procesul în patru secțiuni care acoperă un ciclu lunar complet. Fiecare secțiune începe și se termină cu un ritual, primul ritual cerând îndrumare și putere pe măsură ce individul se angajează în provocarea sa personală, al doilea ritual celebrează finalizarea cu succes a procesului. În mod ideal, ritualul va începe cu lună nouă, simbol al

începuturilor în multe școli de gândire oculte. Cele patru secțiuni urmează un format alchimic: aer, foc, apă și pământ. Principala cerință pentru orice autoinițiere este ca aceasta să se facă în secret.
Începeți fiecare secțiune cu o zi întreagă de pregătire, meditație, post și tăcere. Adunați și pregătiți materialele pentru ritual, petreceți ziua studiind materialele sau ideile recomandate și luați în considerare cu atenție elementul și Principatul. Dacă este disponibil, studiați imaginea Principatului. Luați în considerare ce reprezintă acel element și Principat. Pregătiți-vă mintea cât mai mult posibil pentru a vă concentra asupra elementului și secțiunii în care sunteți pe cale să vă angajați. La miezul nopții zilei cu lună plină, efectuați Ritualul de Bază descris în ultimul capitol.
Rețineți că eforturile începute în această inițiere nu sunt menite să se încheie odată cu inițierea. În schimb, inițierea ar trebui să dea startul unor practici și obiceiuri continue, pe măsură ce explorează idei și proceduri tipice studenților oculti. O inițiere începe o nouă fază a vieții, explorând ce va fi acea nouă fază. Lecțiile învățate ar trebui aplicate acelei noi vieți mult mai târziu.
Pentru a te pregăti pentru procesul de inițiere, cumpără un caiet cu copertă neagră. Negrul este culoarea atât a secretelor, cât și a viitorului. Ia caietul acasă și înfășoară-l într-o pânză neagră. Nu împărtășește această achiziție sau scopul ei cu nimeni. Acesta va fi jurnalul tău în care vei consemna eforturile tale în timpul acestui proces și nu numai. Deși nu vei spune nimănui despre caiet în timp ce îl folosești, scrie-ți notițele ca și cum le-ai scrie viitorilor studenți ai acestei căi care îți vor urma eforturile.

Aer

Aerul este elementul comunicării și al rațiunii. Elementul aer reprezintă ideile de inspirație, învățare, logică și aspecte ale minții conștiente. În această secțiune, veți explora aceste idei.
Începeți procesul în ziua lunii noi. Nu mâncați, nu vă uitați la televizor, nu ascultați muzică și nu faceți nimic altceva care vă poate distrage de la eforturile voastre. Vorbiți cât mai puțin posibil, rămânând complet tăcuți dacă circumstanțele permit. Ocupați-vă timpul din timpul zilei meditând asupra conceptului de Lucifer, studiind materiale despre zeitate, comunicare și idei care i-au fost atribuite lui Lucifer. Pe măsură ce se apropie miezul nopții, pregătiți-vă camera ritualică.
Începeți ritualul la miezul nopții. Urmați ritualul de bază așa cum este descris în capitolul precedent până la punctul în care faceți cererea. În schimb, îndreptați-vă spre Est. Imaginează-ți Lucifer stând în fața ta la marginea cercului tău; o ființă strălucitoare compusă din lumină, în forma

unui bărbat puternic și angelic. Ridicați sabia în semn de salut și spuneți următoarele:

Slavă ție, Lucifer! Pe tine te cinstesc în această noapte, a cărui îndrumare și intelect sunt necesare pentru această muncă. Vino, fă-ți cunoscută prezența! Învață-mă puterile vorbirii. Arată-mi uneltele înțelegerii și logicii. Fă-mă un vas pentru puterea și gloria Ta! Lasă-mă să fiu un exemplu al prezenței Tale în lume.
Sunt un copil al lui Lucifer, un student al puterii și inteligenței sale. Beau din izvorul gloriei sale și îi cer îndrumarea și prezența în această lucrare. Dă-mi puterile aerului, lasă-mă să văd semne în eter și arată-mi ceea ce mă va face înțelept în onoarea lui Baphomet.

Îngenunchează cu fața spre est și închină-te în fața imaginii tale mentale a lui Lucifer. Când te ridici, meditează asupra imaginii lui Lucifer. Șterge-ți mintea de orice altceva și ascultă o șoaptă în aerul din jurul tău. Nu te descuraja dacă nu auzi nimic, tăcerea înseamnă pur și simplu că lecțiile lui Lucifer vor necesita atenția ta în următoarea lună, deoarece pot veni oricând și de oriunde.

Încheiați ritualul ca la pasul 12 al ritualului de bază. În jurnalul vostru, desenați acest simbol; simbolul Aerului. Sub el, scrieți cuvântul „LUCIFER”. Acum, notează toate impresiile pe care le-ai primit în timpul ritualului și lucrurile pe care speri să le obții de la Lucifer. În următoarea lună, te vei concentra asupra lui Lucifer și a lecțiilor pe care le are de predat.
Limbajul este un instrument puternic, care ar trebui explorat și stăpânit. Limbajul poate fi folosit pentru a modela percepția. În această lună a autoinițierii, individul ar trebui să exploreze o modalitate de a se defini prin limbaj, atât așa cum este, cât și așa cum își dorește să fie. Numele dat a ajuns să aibă un set de semnificații și asociații care au fost în mare parte în afara controlului individului, așa că ar trebui stabilit un nume nou care să formeze fundamentul noii ființe a individului.
Descoperirea acestui nou nume nu ar trebui să fie un proces simplu. Inițiatul ar trebui să exploreze genealogia sa, lucrând pentru a descoperi istoria familiei sale și realizările și culturile persoanelor din cadrul acesteia. Etnia și cultura originii persoanei ar trebui definite, iar mitologia acelei culturi explorată.
De asemenea, ar trebui făcut un inventar serios al sinelui. Inițiatul ar trebui să exploreze cine este prin cuvinte, creând o listă de cuvinte și expresii care simte că îl descriu și cum crede că este perceput de ceilalți. Această listă ar trebui apoi revizuită, separând ceea ce este dorit de ceea ce este nedorit, și ar trebui generată o nouă listă care să includă trăsăturile benefice din prima listă și cuvinte și expresii suplimentare care definesc sinele ideal al

individului. Împreună cu perioade de meditație, ar trebui descoperit, nu creat, noul nume care va întruchipa toate aceste trăsături benefice.
De asemenea, ar trebui efectuate experimente cu limbajul. Un astfel de experiment ar putea implica scrierea unui cuvânt precum „dragoste”, „sex”, „bani”, „putere” sau orice alt concept potențial benefic pe care individul dorește să îl deseneze pe sine, pe un panou mare, apoi agățarea panoului respectiv în camera principală a casei sale. Dacă este întrebat ce este, inițiatul ar trebui să răspundă simplu și sincer: „un test”. În perioada acestei secțiuni, individul ar trebui să vadă ce schimbări apar în jurul său și care ar putea fi atribuite cuvântului.
Un alt experiment ar putea fi implicarea într-o campanie de scriere. Caută câteva persoane pe care nu le cunoști, dar care frecventează aceleași cercuri pe care le frecventezi și tu și descrie-le ca fiind persona pe care o dezvolți. Folosește acest lucru de comunicare pentru a-ți consolida identitatea, punând întrebări și oferind răspunsuri care sunt așteptate de la această nouă persoană. Nu inventa circumstanțe materiale și nu crea situații pe care va trebui să le inversezi, pur și simplu explorează această ființă așa cum se reflectă prin cei cu care comunici la nivel intelectual.
În această secțiune, inițiatul ar trebui să exploreze în mod regulat afirmații pentru a încerca schimbări de perspectivă internă. Pur și simplu selectează un cuvânt benefic și, ca exercițiu zilnic, este suficient să-l scrii iar și iar. Scopul va fi de a ajuta la stabilirea noului sine.
Ar trebui inițiat un jurnal pentru a înregistra experimentele, progresul și gândurile tale despre proces în ansamblu. Acest jurnal va fi ținut pe tot parcursul auto-inițierii.
Ar trebui să explorezi cărți despre comunicare, filosofie și scrierile lui LaVey, Rand, Metzger și ale oricăror alți autori care te interesează. Studiază nu doar informațiile din acele cărți, ci și modul în care autorii și-au comunicat ideile, în special din perspectiva metodelor care ți s-au dovedit cele mai eficiente.
În ultima zi a ciclului lunar, trezește-te înainte de răsăritul soarelui. Dintr-un loc de unde orizontul din est poate fi văzut neobstrucționat, caută luceafărul dimineții. Adu-i un omagiu lui Lucifer pentru prezența și efortul său în numele tău.

Foc

Focul este elementul creativității, imaginației și motivației. În această secțiune, veți explora aceste idei.
Începeți procesul în ziua lunii noi. Nu mâncați, nu vă uitați la televizor, nu ascultați muzică și nu faceți nimic altceva care vă poate distrage de la eforturile voastre. Vorbiți cât mai puțin posibil, rămânând complet tăcuți dacă circumstanțele permit. Ocupați-vă timpul din timpul zilei meditând

asupra conceptului de Satan, studiind materiale despre zeitate, inspirație, filozofie și idei care i-au fost atribuite lui Satan. Pe măsură ce se apropie miezul nopții, pregătiți-vă camera ritualică.
Începeți ritualul la miezul nopții. Urmați ritualul de bază așa cum este descris în capitolul precedent până la punctul în care faceți cererea. În schimb, orientați-vă spre Sud. Imaginează-ți că Satan stă în fața ta la marginea cercului tău; o ființă strălucitoare de flacără roșie în formă de bărbat puternic, dar un bărbat pământean. Ridică-ți sabia în semn de salut și spune următoarele:

Slavă ție, Satana! Pe tine te cinstesc în această noapte, a cărui inspirație și creativitate sunt necesare pentru această lucrare. Vino, fă-ți cunoscută prezența! Învață-mă puterile imaginației. Arată-mi uneltele creativității și filosofiei. Fă-mă un vas pentru puterea și gloria Ta! Lasă-mă să fiu un exemplu al prezenței Tale în lume.
Sunt un copil al lui Satan, un student al puterii și inspirației sale. Beau din izvorul gloriei sale și cer îndrumarea și prezența Sa în această lucrare. Dă-mi puterile focului, lasă-mă să văd semne în eter și arată-mi ceea ce mă va face înțelept în onoarea lui Baphomet.

Îngenunchează cu fața spre sud și închină-te în fața imaginii tale mentale a lui Satan. Când te ridici, meditează la imaginea lui Satan. Șterge-ți mintea de orice altceva și ascultă o șoaptă în aerul din jurul tău. Nu te descuraja dacă nu auzi nimic, tăcerea înseamnă pur și simplu că lecțiile lui Satan vor necesita atenția ta în următoarea lună, deoarece pot veni oricând și de oriunde.
Încheie ritualul ca la pasul 12 al ritualului de bază. În jurnalul tău, desenează acest simbol; simbolul Focului. Sub el, scrie cuvântul „SATAN”. Acum, notează toate impresiile pe care le-ai primit în timpul ritualului și lucrurile pe care speri să le obții de la Satan. În următoarea lună, te vei concentra asupra lui Satan și asupra lecțiilor pe care le are de predat.

Perspectiva, așa cum am discutat în alte secțiuni, modelează realitatea. Deoarece ți-ai ales un nume nou, ar trebui să te gândești acum la imaginea ta de ansamblu. Imaginea pe care o proiectezi, la fel ca animalele care folosesc culorile pentru a comunica anumite trăsături despre ele însele, poate comunica celorlalți cine ești și cum să te trateze. Purtarea unei etichete cu numele tău, a unui tricou și statul cocoșat în timp ce mergi transmite un mesaj, în timp ce purtarea unui costum, a cravatei și statul în poziție verticală transmite altul. Perspectiva funcționează în ambele sensuri; poți folosi felul în care arăți pentru a-ți modela opinia despre tine, precum și opinia celor din jurul tău. În plus, prin schimbarea percepțiilor celorlalți, poți crește manipularea realității.

Un exercițiu simplu de efectuat în această secțiune este să te îmbraci ca atunci când ieși în oraș. Folosind o oglindă, cu cât mai mare, cu atât mai bine, închide mai întâi ochii în timp ce stai în fața oglinzii. Concentrează-te pe a-ți privi imaginea în oglindă ca pe un străin, apoi deschide ochii. Privește persoana din oglindă și evaluează ce poartă acea persoană și cum stă în picioare. Probabil îți vei îndrepta imediat postura și îți vei ține capul sus, așa cum ar trebui să stai. Privește persoana din oglindă, la pantofii ei, pantalonii ei, cămașa ei, jacheta ei etc.
Gândește-te la mesajul pe care ți-l transmit aceste articole. Ia-ți pantofii, de exemplu. Sandalele sunt confortabile și au sens în climatele calde, dar nu sugerează neapărat bogăție, succes, profesionalism sau frumusețe. Asta nu înseamnă că sandalele nu își au locul în îmbrăcămintea ta. Ideea este că atunci când pășești în lume, îmbrăcămintea ta transmite un mesaj, iar acesta este un mesaj pe care ar trebui să-l controlezi. Sandalele spun de obicei „casual”, „nestingherit”, „iresponsabil” și „fără griji”. Când vrei să transmiți acel mesaj, atunci ar trebui să porți sandale.
Ar trebui să dezvolți în această lună mai multe mesaje diferite pe care să le exprimi prin felul în care arăți. Ar trebui să creezi un sine profesional (indiferent de cariera ta), un sine casual, un sine social (sau mai multe sine sociale, în funcție de mediu) și un sine magical. Sinele magical este îmbrăcămintea pe care o porți exclusiv în contextele ritualice. Aceste haine nu sunt niciodată purtate în public; dacă efectuezi un ritual public, te schimbi în aceste haine la locul respectiv, înainte de ritual, și le dezbraci înainte de a te amesteca cu mulțimea după ritual.
Pe lângă aceste uniforme multiple care proiectează în exterior un mesaj despre tine, trebuie să înveți să menții în sine o imagine interioară solidă și pozitivă. Imaginează-te stând în picioare, emanând încredere, carismă și putere. Fă acest lucru activ ori de câte ori poți, până când devine un obicei. Vechea zicală despre oamenii care își poartă inima pe mânecă este aproape de adevăr pentru majoritatea dintre noi; opinia ta interioară se reflectă adesea în manierele și înfățișarea ta.
Un alt experiment de încercat este să vizitezi un magazin care are personal de relații cu clienții presărat pe toate exponatele sale. Îmbracă-te ca de obicei și vizitează magazinul și notează tratamentul pe care îl primești de la acel personal. A doua zi, întoarce-te la magazin îmbrăcat în hainele tale profesionale proiectându-ți sinele încrezător și puternic. Vezi dacă tratamentul pe care îl primești este diferit.
Un alt experiment ar fi să vizitezi clubul tău de noapte preferat îmbrăcat în ținuta ta socială. Prezintă-te încrezător, carismatic și disponibil. Cel mai important, bucură-te de mulțime. NU CĂUTA ATENȚIA UNEI SINGURE PERSOANE. Scopul acestui experiment este de a vedea dacă poți atrage atenția aleatorie a celor din jurul tău. Vrei să-i atragi și pe alții, iar apoi poți

selecta pe cineva pe care să-ți concentrezi timpul. Dacă reușești o întâlnire mai erotică, cu atât mai bine.
Înregistrează în jurnal rezultatele eforturilor tale, notând efectele diferitelor aspecte ale uniformelor tale și beneficiile. Probabil te vei trezi eliminând anumite articole din garderobă, deoarece nu se mai potrivesc cu personalitatea generală pe care o dezvolți. De asemenea, reține că atunci când cumperi articole vestimentare noi, nu este nevoie să cheltuiești mulți bani. Felul în care arată pe tine și mesajul pe care îl transmite este mult mai important decât costul și uzura la care ai fost achiziționat.
Ar trebui să explorezi cărți despre semnificațiile simbolurilor, efectele culorii, limbajul corpului și manipularea vizuală. Cărțile lui Jim Rose și George Haywood sunt puncte de plecare excelente.
De-a lungul experienței tale, îți vei gestiona și actualiza continuu imaginea personală, ajustându-te la tendințe, la mesajul pe care dorești să îl proiectezi și la obiectivele tale personale. La sfârșitul acestei secțiuni, efectuează un ritual (în noua ta veșmântare ritualică definită) mulțumindu-i lui Satan pentru influența sa și celebrând descoperirea cu succes a imaginii și proiecției personale. Acum ar trebui să ai o conștientizare mai puternică a modului în care perspectiva schimbă realitatea și cum să manipulezi acea perspectivă.
În ultima seară a ciclului lunar, mergi în pădure. Caută un loc izolat unde întunericul este cât mai complet posibil. În întuneric, aprinde o lumânare neagră. Adu-i un omagiu lui Satan pentru prezența și îndrumarea sa în numele tău.

Apă

Apa este elementul viselor, al flexibilității și al misterului. În această secțiune, părăsim tărâmul psihologicului și trecem la cel metafizic. Veți experimenta cu aceste idei.
Începeți procesul în ziua lunii noi. Nu mâncați, nu vă uitați la televizor, nu ascultați muzică și nu faceți nimic altceva care vă poate distrage de la eforturile voastre. Vorbiți cât mai puțin posibil, rămânând complet tăcuți dacă circumstanțele permit. Ocupați-vă timpul din timpul zilei meditând asupra conceptului de Tiamat, studiind materiale despre zeitate, inspirație, filozofie și idei care i-au fost atribuite lui Tiamat. Pe măsură ce se apropie miezul nopții, pregătiți-vă camera ritualică.
Începeți ritualul la miezul nopții. Urmați ritualul de bază așa cum este descris în capitolul precedent până la punctul în care faceți cererea. În schimb, îndreptați-vă spre Vest. Imaginează-ți-o pe Tiamat stând în fața voastră la marginea cercului vostru; o ființă strălucitoare din apă albastră, în forma unei frumoase femei cu solzi. Ridicați sabia în semn de salut și spuneți următoarele:

Slavă ție, Tiamat! Pe tine te cinstesc în această noapte, a cărui inspirație și creativitate sunt necesare pentru această lucrare. Vino, fă-ți cunoscută prezența! Învață-mă puterile magiei. Arată-mi adâncimile cunoașterii ascunse și ale misterului. Fă-mă un vas pentru puterea și gloria Ta! Lasă-mă să fiu un exemplu al prezenței Tale în lume.
Sunt un copil al lui Tiamat, un student al puterii și înțelepciunii ei. Beau din izvorul gloriei ei și îi cer îndrumarea și prezența în această lucrare. Dă-mi puterile apei, lasă-mă să văd semne în eter și arată-mi ce mă va face înțelept în onoarea lui Baphomet.

Îngenunchează cu fața spre sud și închină-te în fața imaginii tale mentale a lui Tiamat. Când te ridici, meditează asupra imaginii lui Tiamat. Șterge-ți mintea de orice altceva și ascultă o șoaptă în aerul din jurul tău. Nu te descuraja dacă nu auzi nimic, tăcerea înseamnă pur și simplu că lecțiile lui Tiamat vor necesita atenția ta în următoarea lună, deoarece pot veni oricând și de oriunde.
Încheie ritualul ca la pasul 12 al ritualului de bază. În jurnalul tău, desenează acest simbol; simbolul Apei. Sub el, scrie cuvântul „TIAMAT”. Acum, notează toate impresiile pe care le-ai primit în timpul ritualului și lucrurile pe care speri să le obții de la Tiamat. În următoarea lună, te vei concentra asupra lui Tiamat și a lecțiilor pe care le are de predat.
Primul experiment ar putea fi să iei o nevoie sau o dorință pe care vrei să o atingi. Execută procesul de sigiliu descris la pagina 98, arzând sigiliul ulterior. Reține că trebuie să te comporți acum ca și cum problema ar fi fost rezolvată, că toate eforturile de a rezolva în continuare problema vor avea automat succes. Notează în jurnalul tău dorința și apoi orice rezultate pe măsură ce le experimentezi.
În jurnalul tău, începe și tu să-ți înregistrezi visele. Aceasta înseamnă să-ți ții jurnalul lângă pat și să-ți înregistrezi visele imediat ce te trezești. Amintirea fiecărui detaliu nu va fi necesară și probabil nici nu va fi posibilă la început; detaliile care te vor cuceri vor fi cele importante. Odată ce visul este înregistrat, ia în considerare importanța visului. Reține că visele servesc de obicei trei scopuri: mintea în joc, mintea care revizuiește o amintire și mintea care exprimă o dorință. Al patrulea scop, un prevestitor al evenimentelor viitoare, este rar și de obicei cel mai puțin semnificativ dintre motivele potențiale ale unui vis. Mintea în joc ar trebui explorată și savurată, încercându-se visarea lucidă ori de câte ori este posibil. Revizuirea memoriei este un proces de învățare care reprezintă un aspect natural al minții, care are loc în fiecare seară la toate persoanele sănătoase. Expresiile dorinței sunt probabil cele mai importante dintre cele trei principale, exprimând idei și dorințe pe care poate nu ai fost dispus să le exprimi în mod conștient. Urmărirea acestor dorințe poate duce la un sine mai fericit și mai sănătos.

Un alt experiment ar putea fi explorarea dispozitivelor divinatorii. Dispozitivele divinatorii, folosite în mod tradițional pentru a prezice viitorul, sunt de obicei concepute pentru a explora anumite școli de gândire filosofice și spirituale. Explorarea Tarotului, de exemplu, ar fi explorarea unei căi de dezvoltare spirituală. Explorați cum să utilizați efectiv dispozitivul, precum și cum să utilizați așteptările celor care înțeleg dispozitivul dintr-o perspectivă culturală populară.
Un experiment suplimentar ar fi explorarea ciclului festiv descris în secțiunea următoare și planificarea modului în care veți recunoaște aceste diverse evenimente, precum și modul în care aceste evenimente vă vor ajuta ca puncte de control pentru progresul vostru ulterior. Este probabil ca cel puțin un eveniment festiv să aibă loc în timpul acestei secțiuni și ați putea sărbători acest eveniment.
De asemenea, ați putea experimenta să vă impuneți ca practicant al magicului în mintea celor din jurul vostru. Acest experiment ar trebui să fie executat cu grijă. Nu vrei să fii evident în crearea acestei conștientizări la ceilalți, deoarece acest lucru va strica efectul. Ideea este de a crea o atmosferă de mister și de neobișnuință. Vrei ca ceilalți să descopere că există ceva „mai mult” la tine decât la alți oameni, în loc să proclami că ești special.
Ar trebui să explorezi cărți despre magie, de la practicile păgânilor din cultura pop la ritualurile OTO, scrierile lui Agrippa, Crowely, Louv și teoriile Zorilor Aurii. Vei descoperi că scrierile variază de la foarte simple și directe la foarte erudite și profunde și va trebui să determini ce tipuri de scriere preferi.
Reține că magia nu este pentru toată lumea. Această secțiune ar trebui să îți permită să începi să explorezi teoriile și practicile magice și să îți permită să determini dacă magia merită explorată în continuare.
La sfârșitul ciclului lunar, localizează o întindere mare, naturală, de apă. Mergi singur la marginea acestei ape în ultima noapte a ciclului și pășește desculț în ea. Mulțumește-i lui Tiamat pentru îndrumarea și efortul ei în numele tău.

Pământ

Pământul este elementul materializării, finanțelor și practicității. În această secțiune, ar trebui să explorezi modul în care mediul tău îți afectează perspectiva personală și cum manipularea acelui mediu te poate afecta pe tine și pe ceilalți.
Începeți procesul în ziua lunii noi. Nu mâncați, nu vă uitați la televizor, nu ascultați muzică și nu faceți nimic altceva care vă poate distrage de la eforturile voastre. Vorbiți cât mai puțin posibil, rămânând complet tăcuți dacă circumstanțele permit. Ocupați-vă timpul din timpul zilei meditând

asupra conceptului de Hectate, studiind materiale despre zeitate, inspirație, filozofie și idei care i-au fost atribuite lui Hectate. Pe măsură ce se apropie miezul nopții, pregătiți-vă camera ritualică.
Începeți ritualul la miezul nopții. Urmați ritualul de bază așa cum este descris în capitolul precedent până la punctul în care faceți cererea. În schimb, orientați-vă spre Nord. Imaginează-ți Hectate stând în fața ta la marginea cercului tău; o ființă întunecată în nuanțe de pământ, în forma unei femei frumoase. Ridicați sabia în semn de salut și spuneți următoarele:

Slavă ție, Hectate! Pe tine te cinstesc în această noapte, a cărui inspirație și creativitate sunt necesare pentru această lucrare. Vino, fă-ți cunoscută prezența! Învață-mă semnificația puterii. Arată-mi uneltele voinței și materialismului. Fă-mă un vas pentru puterea și gloria Ta! Lasă-mă să fiu un exemplu al prezenței Tale în lume.
Sunt un copil al lui Hectate, un student al puterii și inspirației sale. Beau din izvorul gloriei sale și îi cer îndrumarea și prezența în această lucrare. Dă-mi puterile focului, lasă-mă să văd semne în eter și arată-mi ceea ce mă va face înțelept în onoarea lui Baphomet.

Îngenunchează cu fața spre nord și înclină-te în fața imaginii tale mentale a lui Hectate. Când te ridici, meditează asupra imaginii lui Hectate. Șterge-ți mintea de orice altceva și ascultă o șoaptă în aerul din jurul tău. Nu te descuraja dacă nu auzi nimic, tăcerea înseamnă pur și simplu că lecțiile lui Hectate vor necesita atenția ta în următoarea lună, deoarece pot veni oricând și de oriunde.
Încheie ritualul ca la pasul 12 al ritualului de bază. În jurnalul tău, desenează acest simbol; simbolul Pământului. Sub el, scrie cuvântul „HECTATE”. Acum, notează toate impresiile pe care le-ai primit în timpul ritualului și lucrurile pe care speri să le obții de la Hectate. În următoarea lună, te vei concentra asupra Hectatei și a lecțiilor pe care ni le oferă.

Unul dintre experimentele pe care le-ai putea explora este înființarea altarului tău personal. Altarul reprezintă universul și forțele din interiorul său în miniatură. Întreținerea zilnică a unui altar creează un punct de concentrare și ordine în viața ta, pe care îl controlezi. Altarele ar trebui să includă reprezentări ale elementelor, Baphomet, Lilith și Sammael, precum și ale celor Patru Principate. Altarele sunt adesea decorate în armonie cu anotimpul sau sărbătoarea.
Dacă întreținerea și manipularea altarului tău are un efect pozitiv, ia în considerare efectul pe care l-ar putea avea stabilirea și gestionarea mediului tău personal. Psihologii susțin că comportamentul unei persoane este influențat de două forțe: genetica și mediul înconjurător. Mediul înconjurător este ceva ce putem controla, cel puțin în propriile noastre case.

Aducând ordine în casa ta, poți stabili un loc de ordine în viața ta. Aducând simboluri ale forțelor pe care vrei să-ți influențeze viața în casa ta, poți stabili acea influență. Se poate argumenta că poți crea un loc în care ai stăpânirea absolută a realității într-un univers influențat de toți ceilalți.
Un alt experiment în care te poți implica este crearea unui simbol personal al puterii. Acesta este un simbol care te reprezintă pe tine și puterea ta ca ființă individuală și ca parte a lui Baphomet. Poate fi un sigiliu, o imagine sau chiar o piatră de un anumit fel. Semnificația sa este definită și determinată de tine. În mod ideal, acesta va fi un simbol pe care îl poți purta ca bijuterie și pe care îl poți păstra cu tine, o amintire a puterii tale ori de câte ori te simți neputincios.
Pământul guvernează finanțele. În societatea occidentală, banii simbolizează puterea personală și capacitatea de a influența societatea. Prin urmare, banii ar trebui cheltuiți într-un mod care să exprime opiniile și idealurile tale personale. Gândește-te la modul în care banii tăi sunt câștigați și cheltuiți. Caută modalități prin care îți poți spori mijloacele prin propriile talente. Gândește-te la modalități prin care îți poți cheltui banii într-un mod mai util pentru a-ți maximiza exprimarea personală a sinelui. Într-o societate în care comerțul se bazează exclusiv pe valoarea timpului unui individ în producerea unui produs sau în prestarea unui serviciu, modul în care cineva își schimbă timpul pentru bunuri și servicii guvernează societatea.
Fă un inventar serios al persoanelor din jurul tău, al celor pe care îi consideri prieteni și familie și al celor pe care îi consideri dușmani. Accesează valoarea lor pentru tine; ce câștigi din interacțiunile tale, ce abilități au acele persoane, ce contacte au dezvoltat care s-ar putea dovedi avantajoase și, în cazul dușmanilor tăi, de ce ți se opun. Accesează și încearcă să înțelegi interconectivitatea dintre tine și ceilalți și apoi caută modalități prin care îți poți crește atât capacitatea de a beneficia de aceste conexiuni, cât și valoarea ta pentru cei din jurul tău. Poziția ta în microcosmosul lumii tale imediate și capacitatea ta de a recunoaște și consolida această poziție se vor dovedi neprețuite pentru tine pe măsură ce crești și te dezvolți pe această cale.
În ultima seară a acestui ciclu lunar, mergeți la o răscruce de drumuri la țară. Stați în centrul răscrucii, așezați o monedă pe pământ ca ofrandă și mulțumiți-i lui Hectate pentru îndrumarea și efortul ei în numele dumneavoastră.

Baphomet

Ultimele patru cicluri lunare au reprezentat o explorare a sinelui și a identității tale, la fel cum au fost explorări ale ideilor oculte. Ciclul final din

etapa auto-inițierii implică cristalizarea acestor idei într-o fundație. Prima lună a stabilit un nume magic, precum și o înțelegere a puterii limbajului și, eventual, începutul unei rețele de contacte personale. A doua lună a explorat potențialul imaginii tale de sine și modul în care manipularea acestei imagini ar putea fi folosită în avantajul tău. A treia lună a explorat potențialul magicului și te-a ajutat să-ți formezi ideile despre magic și locul său în practica ta. A patra lună ți-a accesat puterea personală în raport cu lumea din jurul tău și a oferit o perspectivă asupra potențialului tău de a-ți manipula realitatea imediată. Aceste instrumente formează o fundație pentru explorarea și dezvoltarea ulterioară a sinelui în Baphomet.

Partea finală a procesului de autoinițiere este auto-dedicarea. Acest ritual este o versiune modificată a ritualurilor de inițiere folosite de diverse ordine oculte, atât în trecut, cât și în prezent, denumite adesea „veghe cadavru”. Ritualul dedicării marchează sfârșitul unei faze a vieții tale și inițierea alteia. Renașteți simbolic ca practicant al acestei căi și Student al lui Baphomet.

Procesul ritualic este simplu. Găsiți și pregătiți o zonă retrasă pentru rit. Singurele cerințe pentru acest loc sunt să nu fiți deranjați și ca podeaua să fie din lemn sau piatră (betonul fiind acceptabil). În mod ideal, acest rit se desfășoară în sălbăticie, departe de orice centre populate. Locul ritualic este pregătit prin amplasarea altarului orientat spre est. În jurul acestui altar se stabilește un perimetru de 2,7 metri. Acest lucru se poate face cu cretă, făină sau chiar cu o dispersie de pietre mici. La fiecare dintre punctele cardinale se plasează o reprezentare a Principatului; în est se plasează un arzător de cădelniță ca simbol al Aerului și Lucifer, în sud se plasează o lumânare roșie ca simbol al Focului și Satanei, în vest se plasează un vas de lut cu apă ca simbol al Apei și Tiamatului, iar în nord se plasează o piatră mare ca simbol al Pământului și Hectatului. Fiecare obiect trebuie marcat cu glifele desenate în caiet, reprezentând fiecare element. Imagini, glife sau alte simboluri reprezentând fiecare Principat pot fi, de asemenea, adăugate acestor obiecte sau puncte de pe perimetrul locului ritualic.

Vi se permite un singur observator în timpul ritului. Observatorul respectiv este prezent doar dacă apare un pericol și nu trebuie să asiste în niciun alt mod în timpul ritualului. Observatorul trebuie să rămână tăcut în timpul ritualului și în afara perimetrului locului ritualului.

La amurg, efectuați Ritualul de Bază până la pasul 8. Apoi faceți următoarea declarație de intenție:

O, Puternicul Baphomet, Unitatea Finală, Cel care vede totul privind asupra sa, ascultă chemarea copilului tău! Sunt eu (spune-ți numele magic)! Am venit în acest loc la timp pentru a mă dedica lui Baphomet și evoluției din

mine, pentru a-ți promova gloria. Renunț la toate iluziile care au pus limite măreției tale în efortul de a-ți explica ființa. Îmi pun credința în gloria ta și caut să mă perfecționez pentru perpetuarea măreției tale.

Baphomet, care ești totul,
Infinit fie numele tău.
În Toate, Unul.
Adevărat Se va face.
Precum sus, așa și jos.
În această zi, aleg să trăiesc,
În căutarea plăcerii și a bucuriei.
Nicio greșeală să nu-mi stăvilească calea,
Altfel, mâna ta mă călăuzește în răzbunare.
Condu-mi picioarele pe calea experienței,
Dăruiește-mi evoluție.
Căci așa cum ești Tu, așa sunt și eu.
Puterea Ta, puterea mea.
Slava Ta, gloria mea.
În veci.
Trăiască Baphomet!

Înfășoară-te strâns într-un giulgiu negru și întinde-te în fața altarului tău. Aceasta simbolizează moartea vechiului tău sine. Adevărata muncă a acestui ritual începe acum. Din acest moment până în zori, trebuie să stai nemișcat și tăcut, meditând la Baphomet și la semnificația căii pe care vei merge. Nu dormi, indiferent cât de mare ar fi tentația. În zori, ridică-te și aruncă-ți giulgiul. Arde cu grijă giulgiul în centrul ritualului tău săpând o mică groapă pentru foc, dacă este necesar. După ce giulgiul este mistuit, rostiți următorul jurământ:

Sunt un copil al lui Baphomet, un student al universului care a auzit de la el apel!
Îmi trăiesc viața pentru a fi autodefinit, conștient de sine și responsabil.
Niciun bărbat nu poate revendica gloria sau eșecul meu ca fiind al său.
Caut adevărul și frumusețea în toate lucrurile.
Mă desfăt în viața trupească, savurând tot ce îmi doresc din ceea ce îmi oferă lumea.
Facă-se voia mea, ca să nu tăgăd voia altuia.
Puterea mea, Puterea lui Baphomet. Gloria mea, gloria lui Baphomet.
Eu sunt (spune-ți numele magic), un copil al lui Baphomet!

Încheiați cu pasul 12 al Ritualului de Bază.

ASPECTE DESPRE MECANICA MAGICULUI

-Iubirea este Legea, Iubirea sub Voință.

Magia funcționează atunci când cineva își dorește rezultatul până la punctul de a ajunge aproape obsedat, dar numai dacă acea dorință este în conformitate cu voința adevărată. Nimeni nu poate practica magia împotriva propriei naturi.

-Precum Sus, așa și Jos.

Magia este actul de a face schimbări mici care duc la schimbări mari; visele de astăzi devin realitatea de mâine.

- Muncește fără vinovăție, sau nu muncește.

Fii liber de vinovăție în tot ceea ce ai făcut, altfel munca ta va fi pătată de regret și, în cele din urmă, te va duce la eșec sau chiar mai rău.

Magia funcționează în conformitate cu natura, nu împotriva ei.

Este mai ușor să manipulezi o forță de-a lungul impulsului său actual decât să încerci să-i inversezi direcția. Lucrează pentru a modifica felul actual al lumii tale, mai degrabă decât pentru a o inversa, și recunoaște când efortul este peste posibilitățile tale.

-Obții mai mult aruncând un năvod decât o undiță.

Cu cât dorința ta este mai generală, cu atât este mai probabil să fie îndeplinită. A lucra pentru iubire îți va aduce un iubit potrivit nevoilor tale; în timp ce a lucra pentru un iubit anume poate duce doar la frustrare sau la un iubit pe care descoperi că nu-l poți suporta.

-Realitatea este cel mai bine țesută, nu forjată.

Cei mai de succes lucrători ai magicului lucrează continuu pentru o varietate de efecte, nu doar atunci când apare nevoia. Practica duce la perfecțiune.

-„Realitate” este singurul cuvânt care ar trebui folosit doar între ghilimele.
Întrucât percepția este realitate, iar percepția poate fi manipulată, atunci este mai bine să ajustăm percepția pentru a ajusta realitatea, mai degrabă

decât invers.

- Limbajul este un fel de magie.

Cuvintele au putere. Cei mai mulți își folosesc cuvintele fără să se gândească. Gândește-te la cuvintele tale cu grijă. Acesta este primul pas.

- Fiecare acțiune are o reacțiune egală și opusă.

Acționează cu grijă și profită atât de proces, cât și de rezultate. Acesta este al doilea pas.

- Fă ce voiești va fi întreaga Lege.

Acțiunea trebuie să fie în concordanță cu voința. Prin urmare, trebuie să-ți descoperi voința. Acțiunile care nu sunt în concordanță cu voința ta te fac să te simți neliniștit. Idealul este ca orice acțiune să fie un act de voință și doar ceea ce este voit poate fi pus în aplicare. Acesta este al treilea pas.

- Vezi-ți de treaba ta, nu te amesteca.

Trebuie să te deconectezi de la realitatea programată a cotidianului pentru a începe să-ți creezi propria experiență a realității. Acesta este al patrulea pas.

CARTEA A IV-A
CARTEA HECTATULUI

Noul Baphomet de Jason Sorrell

DE CE BAPHOMET

Baphomet, Marele Arhitect, unitatea absolută, întruchiparea a tot, este venerat de multe școli de gândire oculte și mistice. Printre păgâni, Baphomet a fost denumit „Zeul Vrăjitor” și este rezultatul logic al uniunii dintre Dumnezeu, sau energia masculină primară, și Zeiță, sau feminină primară. Baphomet simbolizează uniunea tuturor forțelor opuse în sinteză, fără ca vreuna să fie neutralizată sau pierdută. Lumina și întunericul, masculinul și femininul, omul și animalul, pozitivul și negativul, toate coexistă în Baphomet. Baphomet simbolizează actul creației, primul miracol, cu forțe opuse care se unesc ca una singură, rezultând ceva nou, mai degrabă decât distrugerea lor reciprocă. Baphomet a fost venerat de Zori Aurii, OTO, Illuminati și se zvonește că este Zeul secret al Francmasoneriei. Printre sataniști, Baphomet este, de asemenea, foarte onorat. Exemplul în acest sens poate fi găsit clar în simbolul ales de ei, „Sigiliul lui Baphomet”.

Sigiliul lui Baphomet a fost simbolul ales de Anton LaVey pentru Biblia sa Satanică și a fost pentru o vreme simbolul Bisericii lui Satan, până când aceștia nu au reușit să-i obțină drepturile de autor. Simbolul este bazat pe unul găsit într-un text alchimic francez, afișând pe o parte un cerc cu o pentagramă cu vârful în sus și un om în interiorul pentagramei, cu capul, mâinile și picioarele formând punctele. În jurul cercului sunt numele „Adam” și „Eva”. Pe cealaltă parte se află sigiliul familiar, capul de capră conținut într-o pentagramă cu vârful în jos, într-un cerc. În jurul acestui cerc sunt numele „Sammael” și „Lilith”. Aceste două simboluri reprezintă principiile superioare și inferioare ale omului, Adam și Eva fiind simbolurile omului în conformitate cu voința lui Dumnezeu, în timp ce Sammael și Lilith reprezintă impulsurile egoiste.

Sigiliul lui Baphomet elimină numele „Sammael” și „Lilith” și le înlocuiește cu simboluri ebraice care formează cuvântul „Leviathan”, referindu-se la una dintre cele două mari bestii ale mitologiei ebraice, simboluri ale forțelor naturale ale pământului și mării. Având în vedere toate acestea; Sammael, Lilith, Leviathan, de ce ar fi acest simbol conectat la Baphomet? Este vorba despre ideea de a crea un simbol compozit, la fel cum Baphomet este un simbol compozit. Prin stratificarea unui simbol peste altul, puterea simbolului este sporită. Alte organizații satanice au dus această asociere cu Baphomet și mai departe, adăugând simbolului „torța iluminării” și Ouroborus, șarpele care își mănâncă propria poveste. Torța iluminării simbolizează impulsul baphometic de a căuta cunoașterea din interior, iar Ouroborus simbolizează cunoașterea de sine prin indulgență.

Aleister Crowley îl venera și pe Baphomet. Numindu-se „Bestia 666”, el accepta un rol subordonat acestei forțe superioare, recunoscând în același timp combinația reprezentată de Baphomet în interiorul său. Crowley era

un om, dar un om care accepta rolul Bestiei, opusul ei, și creștea din această acceptare. Sataniștii îl venerează pe Baphomet din motive similare; Baphomet reprezintă conștiința de sine și indulgența, iar deși Satan poate fi vechiul simbol ebraic pentru aceste idei, cel mai recunoscut de societatea noastră, Baphomet este o aproximare mult mai apropiată.
Ideea de Baphomet în imaginația populară începe cu Cavalerii Templieri. Un ordin monastic fondat în timpul primelor cruciade, acest mic grup de soldați a fost însărcinat cu ocuparea locului primului templu din Ierusalim și protejarea călătorilor către și dinspre Țara Sfântă. Dintr-o mănăstire mică și săracă, templierii au crescut într-una dintre cele mai bogate puteri militare din Europa, cel mai probabil pentru că, odată cu ocuparea sitului templului, l-au și excavat și, eventual, au descoperit ceva de importanță politică și religioasă. De-a lungul existenței lor, templierii au făcut comerț cu bunuri și idei cu Orientul și, în urma contactului cu alte religii, au început să le reexamineze pe ale lor. Aceștia aveau autoritate în afara Bisericii, Marele Maestru al ordinului fiind al doilea după Papă, și autonomie completă. Descoperirile lor și contactul cu idei străine i-au condus la idei cunoscute și potențial eretice despre natura realității și a divinității.
Când regele Filip al IV-lea al Franței și Papa Clement al V-lea i-au înfrânt pe templieri într-un act de a le dobândi puterea și bogăția, Inchiziția a acuzat ordinul de erezie și de venerarea diavolului. Totuși, nu pe Satana îl venerează ei, ci mai degrabă pe Baphomet. Baphomet ar fi putut fi o corupție a unor termeni din mai multe surse care sugerează căutarea înțelepciunii sau ar fi putut fi o entitate reală care simboliza redefinirea divinității de către templieri. În ambele cazuri, distrugerea templierilor l-a ars pe Baphomet în istorie, chiar dacă distrugerea majorității scrierilor lor l-a lăsat și pe Baphomet într-o ceață misterioasă pentru generațiile viitoare. Viitorii gânditori ocultiști aveau să descopere și să exploreze ideea lui Baphomet mai detaliat, deoarece, cu fiecare epocă ce trecea, aveau mai multă libertate de a exprima aceste idei. Baphomet a fost descris ca o mare forță psihică și un instrument cabalistic cu o putere extraordinară și ca o ființă androgină compusă din toate elementele și din niciunul dintre ele în același timp; elementul principal din care apar toate celelalte. Baphomet a fost chiar descris ca purtătorul de lumină, rolul lui Apollo, Balder, Lucifer și alții. Eliphas Levi a încercat să încorporeze aceste idei în imaginea sa acum faimoasă, o forță inteligentă compusă din toate lucrurile deodată, activă și pasivă în toate modurile. Această imagine a captivat imaginația culturii populare, deși puțini îi înțeleg întreaga profunzime și o consideră o reprezentare a Diavolului.
Exploratorii moderni ai ideii de Baphomet au făcut următorul salt în logică, sugerând că Baphomet este forța principală a universului și a universului însuși. În loc de un Dumnezeu separat și inițiator al creației, Baphomet este însăși creația, atât actul, cât și rezultatul. În timp ce în mod normal religia

și știința sunt școli de gândire opuse, în această idee, a lui Baphomet, ele se îndreaptă în aceeași direcție. Albert Einstein a teoretizat despre un mare unificator, reprezentat în mintea sa prin formule matematice, așa cum Aleister Crowely a descris un mare unificator în termeni mistici și magici. Baphomet a devenit cea mai apropiată descriere umană a acestei totalități.

Ca această totalitate a ființei, Baphomet este amoral, neavând ghizi pentru bine sau rău. Mai degrabă, există ceea ce are succes în Baphomet și ceea ce nu. Baphomet este dincolo de intelect, fiind o forță, dar prin noi are inteligența tuturor. Astfel, în căutarea lui Baphomet, trebuie doar să privim în interior și să ne deschidem către posibilitatea de a accesa acea totalitate. Prin Baphomet, avem acces la orice și avem nevoie doar de voința și puterea convingerii pentru a realiza ceea ce ne dorim.

DUMNEZEUL CARE SE REFLECTĂ PE SINE

Există o mare neînțelegere cu privire la percepțiile sataniștilor despre Dumnezeu, care provine din eroarea și mai mare a ceea ce sugerează societatea. Ca indivizi, suntem presați în tipare din ce în ce mai restrictive. La naștere, suntem fie bărbați, fie femei. Băieții poartă albastru, iar fetele roz. Anumite comportamente sunt acceptate și promovate la un gen, iar celuilalt li se refuză. Etnia și statutul social, identitatea culturală și alte concepte ne sunt impuse, iar noi învățăm să ne conformăm pentru a obține acceptarea din partea semenilor noștri. „Dumnezeu” este, în multe privințe, tiparul suprem, delimitatorul final a ceea ce suntem. Preceptele și credințele noastre, care ar trebui să fie fluide și flexibile, devin stoice și cristaline pentru a putea fi definiți și respectați standardele celor din jurul nostru.

Credința predominantă este că, în calitate de sataniști, suntem înclinați să negăm Dumnezeul creștin, că întregul nostru sistem de credințe este fondat pe opoziția față de Iehova și pe dogma închinătorilor Săi. Această credință este atât de puternică încât chiar și unii sataniști o susțin, sugerând că satanismul este impulsul de a dărâma Dumnezeul creștin și de a comite acte „rău”. Adevărata distincție dintre sataniști și creștini nu constă în cine este venerat, ci mai degrabă în ceea ce ar trebui venerat. Ar trebui să venerăm emanațiile și edictele care vin din afara sinelui sau ar trebui să urmăm ceea ce izvorăște din interiorul nostru?

Divinitatea a fost odată un concept referitor la percepția forțelor observabile din jurul și din interiorul nostru. Oamenii priveau lumea din jurul lor și se străduiau să înțeleagă ceea ce observau. Dialogul era deschis la mai multe niveluri de interpretare. Pe măsură ce puterea religiei a fost explorată, aceasta a devenit mai puțin despre conectarea și înțelegerea lumii din jurul nostru și mai mult despre controlul forțelor din interiorul ei, oamenii fiind elementul principal de controlat. Religia, care odată servea oamenilor, a devenit un instrument pentru a-i înrobi. S-a dezvoltat un sistem de ordine și, pe măsură ce a crescut, ea, și nu realitatea din jurul nostru, a devenit adevărata zeitate. Zeul viu a fost înlocuit de o mașină metaforică din care facem parte cu toții. Nevoia de a căuta înțelegerea sinelui a fost subminată de nevoia de a face parte din întregul mai mare al designului, atât de mult încât individul era dispus să accepte orice definiție a sinelui i-a fost dată de cei despre care fusese învățat că luau astfel de decizii pentru noi.

„Dumnezeu” rămâne însă o percepție, ceva unic și intern pentru noi toți. O altă concepție greșită în satanism este că ne credem zei. Inițial, aceasta pare a fi aroganță la un nivel înalt. Mai corect spus, însă, ideea este că noi credem că toți indivizii sunt zei. Prin percepțiile noastre, ne definim propria

realitate. Majoritatea a ales să transmită acest privilegiu celor din jurul lor, societății în ansamblu, și astfel „dumnezeu” este orice li se spune să creadă. Sataniștii recunosc această stare de percepție care duce la definire și înțelegere și o îmbrățișează.
Ideea că Dumnezeu se află în interiorul sinelui nu este nimic nou. Alte religii au susținut această idee adesea într-un mod limitat. Ocultiștii au recunoscut că cel mai apropiat echivalent al lui Dumnezeu este sinele, venerând templul firii pământești și respectând principiul „precum sus, așa și jos”. Păgânii New Age își recunosc, de asemenea, legătura directă cu divinitatea, efectuând ritualuri care le folosesc corpurile ca reprezentări ale marilor energii masculine și feminine. Dumnezeu este simțul intern al individului pentru miraculos, simțul conectivității și nevoia de a crește în propria înțelegere.
Sentimentul de responsabilitate care rezultă din această percepție este enorm. Dacă Dumnezeu este intern, atunci individul este responsabil pentru tot ceea ce i se întâmplă, fie el benefic sau rău intenționat. Observați că ideile de „bine” sau „rău” nu intră în joc aici. Așa cum Dumnezeu este un concept, la fel sunt și binele și răul, fiecare fiind relativ la individ. Perspectiva pragmatică este cea care aduce beneficii individului față de ceea ce nu face. Responsabilitatea de a fi cea mai apropiată legătură cu Dumnezeu pentru sine înseamnă că trebuie să ne dăm seama de toate problemele cu care ne confruntăm în viața noastră. Aceasta nu înseamnă că, atunci când se întâmplă ceva negativ împotriva noastră, am vrut-o, ci mai degrabă că ar trebui să acceptăm că s-a întâmplat, să învățăm orice lecții putem din asta, să ne descurcăm și să mergem mai departe. Cei care îl împing pe Dumnezeu în afara lor și le permit altora să fie canalul pentru credințele lor devin în mod natural victime, obișnuindu-se cu faptul că alții sunt sursa destinului lor. Unii chiar se bucură de această poziție, preferând să fie victime care se plâng de situația lor dificilă din mâna unor oameni sau a unor forțe din afara lor, decât să fie nevoiți să facă ceva pentru a-și schimba situația și a-și asuma responsabilitatea. Acest tip de comportament masochist nu poate duce decât la și mai multă suferință.
A-ți asuma responsabilitatea pentru tine și nevoile tale înseamnă că vei face ceva constructiv pentru a-ți manifesta dorințele, în loc să speri, să te rogi sau să-ți dorești rezultate. Acei oameni care își pun nevoile în mâinile unui zeu din afara lor constată că, în majoritatea timpului, nevoile lor rămân neîmplinite, dar consideră acest lucru și voința lui Dumnezeu. Gândirea plină de dorințe, fără acțiune, nu face prea mult bine nimănui.
Această responsabilitate de sine se extinde dincolo de simpla asumare a responsabilității pentru evenimentele negative din viața ta. O persoană care este responsabilă pentru sine nu are nevoie să ceară iertare de la o putere superioară. Cei responsabili de sine nu au judecători spirituali și nu trebuie să se teamă de represalii dincolo de propria vinovăție sau remușcare pentru

acțiunile lor. A face greșeli este o parte naturală a procesului de învățare și, dacă individului îi pare cu adevărat rău pentru greșeală, va învăța din fapta rea și nu va mai face greșeala. Cu toate acestea, dacă individul nu este cu adevărat nemulțumit de incident, atunci este inutil să ceară iertare de la cineva și probabil este mai potrivit să se bucure de indulgența sa.

Dacă individul reprezintă cea mai strânsă legătură cu zeitatea, atunci impulsurile pe care le satisfac sunt voința lui Dumnezeu. Modul în care interpretează și acționează în funcție de aceste impulsuri va determina succesul sau eșecul său în această lume. Este de înțeles că acest lucru îi conduce pe unii la opinia că, învățând să manipuleze și să gestioneze realitatea personală în această lume, sufletul va fi mai bine pregătit pentru următoarea, dacă există ceva dincolo de vălul morții.

Dacă fiecare individ și-ar asuma responsabilitatea pentru sine, foametea, sărăcia și o serie de alte probleme considerate constante în starea umană ar fi mult reduse, dacă nu eliminate. Fiecare dintre noi are potențialul de a-și modela destinele, dacă este dispus să accepte acest lucru. Totul este o chestiune de a-și gestiona perspectiva.

VIAȚA EXPLORATĂ

Principalele religii ale zilelor noastre sugerează abstinența ca fiind importantă printre învățăturile lor, negând totul, de la mâncare și băutură la sex, dans și chiar râs. Ele operează sub ideea că negarea plăcerilor acestei lumi va duce cumva la plăceri în cealaltă. Lipsa de logică a acestei idei este evidentă pentru toți cei care o iau în considerare cu o minte deschisă; mâncarea oferă hrană, a cărei lipsă duce la malnutriție. Abținerea de la sex diminuează viabilitatea speciei. Limitările irațională impuse oamenilor de dragul iluminării morale au dus la nevroza de care suferă atât de mulți dintre noi. Am fost învățați de aceste religii să simțim vinovăție pentru ceea ce ne oferă plăcere și să ne bucurăm în mod pervers de vinovăția noastră.

Filosofia satanismului are, ca parte a fundamentului său, principiul că individul ar trebui să se simtă liber să se delecteze cu orice plăceri consideră de cuviință, fără vinovăție sau remușcări. Singurele limitări care există pentru a tempera această idee permisivă sunt că, în căutarea plăcerilor noastre, nu ar trebui să o facem cu prețul imediat al altora și că acțiunile noastre nu ar trebui să fie compulsive. Ar trebui să ne bucurăm de trupul nostru și să ne bucurăm de toate plăcerile pe care le oferă această lume. Într-adevăr, de ce ar exista aceste plăceri dacă nu ne-am împărtăși cu ele?

„Fă ce vrei este întreaga lege” este o expresie populară care simbolizează acest ideal, o expresie foarte greșit înțeleasă. Este adesea interpretată greșit ca însemnând că ar trebui să facem orice ne place, dar aceasta este o simplificare excesivă. Mai corect spus, expresia ar spune „Fă ce voiești este întreaga lege”. Cu alte cuvinte, individul ar trebui să caute ceea ce este adevărul ființei sale. Ar trebui să caute ceea ce exprimă adevăratele sale dorințe și să cultive acele impulsuri.

Adevărata dorință este o idee dificil de definit. Suntem bombardați zilnic de societatea noastră să ne dorim multe lucruri; acestea apar în reclame strălucitoare la televizoarele noastre, ne umplu mass-media cu impulsul că ceea ce avem și ceea ce suntem s-ar putea să nu fie suficient de bun. Conform acestor presiuni sociale, nu suntem niciodată suficient de bogați, suficient de populari sau suficient de atractivi. Avem nevoie de ceea ce oferă ele pentru a fi iubiți, prețuiți și respectați. Numai fiind ceea ce cer ele putem reuși să trăim o viață plăcută. Știm că sunt prostii, dar când este așa mulți oameni cred un lucru, lucrul respectiv tinde să fie „adevărul”, oricât de ridicol ar fi.

Sataniștii caută ceea ce își doresc cu adevărat și se străduiesc cu toată concentrarea să realizeze acel lucru odată ce este descoperit. Aceasta necesită o cunoaștere intimă și neclintită a sinelui, dincolo de tot ceea ce

presiunile societății ne spun că suntem. Trebuie să ne uităm la noi înșine pentru a descoperi ceea ce contează cu adevărat și apoi să ne facem un scop din a-l realiza. Confortul și încrederea nu vin din a ține pasul cu cei din mediul rural. Cei din mediul rural își pierd timpul cu distrageri mărunte în timp ce așteaptă Raiul sau Iadul. Sataniștii nu visează la paradis, își construiesc paradisul aici și acum. Ceea ce iubesc, iubesc complet și fără regret sau vinovăție. Ceea ce cu adevărat nu contează, pur și simplu ignoră fără teama de represalii.

Sataniștii evoluționiști trăiesc viața cu un scop. Ne stabilim propriile obiective și ne străduim să le îndeplinim. Credem că individul ar trebui definit prin ceea ce face; prin modul în care își consumă energiile. Este ușor să pretinzi că ești satanist, să spui că îmbrățișezi idealurile și filosofia satanismului. Este cu totul altceva să exprimi aceste idealuri în viața noastră de zi cu zi și să te străduiești să lărgești și să amplifici această expresie prin acțiunile noastre. Sataniștii evoluționiști nu așteaptă ca lucrurile să se întâmple în viața lor, ci se străduiesc să fie forța motrice în tot ceea ce experimentează.

Iubirea, dorința și voința sunt cheile creației. Prin stabilirea propriilor standarde și prin îmbrățișarea propriilor vise, îl descoperi pe Baphomet și te apropii de adevăr. Așa cum sugerează mitologia lui Satan, este mai bine să domnești într-un Iad al tău propriu decât să trăiești într-un Rai condus de altcineva. Experimentează ceea ce vrei cu bucurie și fără regret și bea din abundență din paharul vieții. A face orice altceva înseamnă a irosi puțina viață pe care o ai.

SATANISM ȘI SACRIFICIU

Sacrificiul este o componentă proeminentă a multor religii majore, de la junglele din America de Sud, unde triburile aborigene caută favoare spirituală prin sacrificiul de animale, către credința creștină și către Mesia, care se sacrifică de sine. Sacrificiul nu este un concept neobișnuit sau chiar învechit în religie, deși cea mai mare parte a societății occidentale respinge această perspectivă și o consideră extravagantă și de domeniul celor neiluminați. Întrebarea pentru satanist, însă, nu este dacă este o tradiție acceptată în religie sau o practică obișnuită în societatea noastră, ci este sacrificiul rațional? Care este rațiunea sacrificiului vieții în vrăji? Când adepții vechilor religii făceau un sacrificiu, scopul era de a-i îmbuna pe zei. „Zeii" cereau ca cea mai bună parte a bunătății unei persoane din truda muncii sale să fie oferită cu altruism ca dovadă de devotament sau pentru a onora locul lor în viața individului. Totuși, de ce ar avea nevoie zeii de la eforturile omului? Zeii nu pot mânca sau bea ofrandele aduse. Cu siguranță, zeii cu adevărat omnipotenți sunt mult dincolo de astfel de preocupări dacă sunt de fapt atotputernici. Mai mult, nu ar cunoaște un zeu atotcunoscător loialitatea sau lipsa acesteia care se află în inima unui om? Mai probabil, sacrificiile împlineau nevoile clerului, alimentând intermediarii cu nevoile muritoare, spre deosebire de cerințele oricărui zeu.

Așadar, care este rațiunea sacrificiului în satanism, în special în satanismul evolutiv? Dacă Baphomet este totul, atunci Baphomet nu poate cunoaște nevoia sau lipsa. Baphomet nu are nevoie de dovezi de devotament sau de semne pentru a-și onora locul în viețile noastre. Baphomet este. Totuși, unii sataniști continuă să insiste că sacrificiul este necesar; în special în invocarea demonilor. Să luăm în considerare ce este un „sacrificiu". Un sacrificiu este eliberarea voluntară a ceva pentru o cauză, de obicei teologică, filozofică sau morală, și care necesită de obicei ca porția dată să fie inconfortabil de excesivă pentru devotat. Nu este întotdeauna cazul; catolicii plătesc zeciuială ca o formă de sacrificiu obligatoriu, iar cetățenii SUA sacrifică o parte din salariul lor în fiecare an pentru binele societății prin intermediul impozitelor. Moartea nu este o componentă integrantă a sacrificiului, dar când vorbim despre satanism, mintea unei persoane obișnuite se duce imediat la bebeluși și fecioare eviscerate și inimile cărora le sunt scoase. Sacrificiul înseamnă pur și simplu a oferi ceva din tine unei cauze.

Sacrificiul animalelor a făcut, desigur, mult timp parte din teologia umană, la fel ca și sacrificiul uman. Evreii îi sacrificau lui Dumnezeu ce e mai bun din turmele și câmpurile lor. Păgânii își sacrificau criminalii și sclavii străini sau, dacă anotimpul era deosebit de aspru, regii lor. Când zeii păreau neîmpăcați de roadele muncii noastre, culturile din trecut creșteau valoarea

a ceea ce ofereau. Ce e mai bun din tinerețea lor era oferit, împreună cu aur, bijuterii, animale și uneori chiar preoții înșiși. Dar, așa cum am spus anterior, cum îi servește acest lucru unui zeu omnipotent? Care este rațiunea de a venera și venera un zeu care are nevoi ce pot fi satisfăcute de oamenii muritori?

Pe măsură ce bogăția a trecut de la a fi măsurată în bunuri agricole la bunuri materiale, marile religii au cerut ca sacrificiul să nu fie făcut în animale sau în bogăția câmpului, ci în bogăție monetară. Zeciuielile sunt încă semnul unui bun catolic, iar oamenii „sfinți" cerșesc cu fețe în lacrimi bogăția adevăratului credincios pentru a-și finanța slujirea. S-ar părea că, dacă zeul pe care îl venerează ar fi într-adevăr ceea ce pretind că este, slujirea lor nu ar cunoaște nicio nevoie. În ceea ce privește simbolurile devoțiunii, ce zeu omnipotent are nevoie să fie impresionat de sacrificii materiale? Doar alți credincioși pot fi impresionați de măreția unei ofrande, o capcană pe care cei din spatele religiei o recunosc în psihicul uman și o folosesc în avantajul lor maxim. La urma urmei, odată ce congregația ta concurează între ele, nu există limite la bogăția pe care o instituție o poate dobândi.

Vrăjitorii moderni săvârșesc sacrificii pentru unul dintre cele patru motive: ca mijloc de a obține putere, ca semn de devotament, ca mijloc de a onora forțele pe care le invocă sau ca catalizator pentru separarea psihologică de restul societății. Încă o dată, aceleași eșecuri intră în joc. Ce se poate spune despre puterea vrăjitorului care are nevoie de energia generată de moartea altcuiva pentru a-și îndeplini propriile dorințe? Este voința sa atât de slabă și conexiunea sa cu universul atât de limitată încât trebuie să-i fure altcuiva energia pentru a-și atinge scopurile? Merită cu adevărat puterea pătată de frică și neînțelegere să fie deținută? Ca simbol al devotamentului, cum dovedește moartea altcuiva fervoarea propriilor credințe? Merge mai departe, manifestându-ți propriile temeri și psihoze, altfel sacrificiul ar fi mai personal. Cum onorează vreo zeitate moartea involuntară a unui animal (sau persoană) care nu înțelege și este speriată? Cea mai apropiată explicație logică pe care susținătorii sacrificiului o pot găsi este sacrificiul ca un catalizator psihologic pentru separarea sinelui de mentalitatea de turmă a celorlalți. Dar, încă o dată, ce dovedește dorința de a ucide ceva din perspectiva ta, în afară de faptul că ești dispus să comiți acte perverse în speranța iluzorie de a realiza ceea ce nu ai forța voinței să realizezi singur? Anticii credeau că sângele este viață, dar acest lucru s-a dovedit la fel de fals ca și cum lumea ar fi plată. Sângele nu este un țesut mai important decât pielea mâinii sau părul capului. Dacă sângele trebuie vărsat ca mijloc de sacrificiu, nu ar fi suficient propriul sânge? Credința este că vărsarea propriului sânge va crea energia emoțională necesară în sine pentru a-și atinge scopurile. Cel puțin acest sânge ar fi încărcat cu înțelegere, curaj și scopul vrăjitorului. Dacă asta trebuie să faci pentru a simți, atunci s-ar

putea argumenta că acest lucru ar trebui să servească, dar sugerează din nou o limitare a propriului control emoțional și a priceperii tale. În plus, dacă magia este în primul rând energie emoțională, cine și-ar dori ca durerea să fie susținătorul dorinței pe care încearcă să o manifeste?
Când a fost întrebat despre zvonurile conform cărora s-ar fi dedat sacrificiilor umane, Aleister Crowely a răspuns că într-un an a sacrificat 150 de fii „per os doma”. Întrebarea i-a fost adresată atât de ridicolă încât a făcut o glumă despre felație, dar a oferit și o perspectivă asupra ritualului. Fluidele sexuale sunt mult mai apropiate de fluidele vieții decât sângele, iar generarea lor creează o sursă de energie mult mai plăcută și mai abundentă. Adevărul poate fi observat în opresiunea sexualității de către societatea noastră; femeile au fost defăimate pentru că puterea lor era sexul lor, masturbarea este condamnată ca fiind „murdară”, iar sexul în sine este considerat „păcătos”. Păgânii venerează, de asemenea, puterea sexului, deși îndeplinesc în mod rușinos ritualurile odinioară frumoase ale sexualității prin simbolism și gândire plină de dorințe.
Nevoia de a vărsa sângele altcuiva este un semn de slăbiciune. Energia rezultată din moartea altcuiva este considerabil mai mică decât energia generată de un orgasm și este mult mai puțin legată de persoana care încearcă să integreze energia în ritualurile sale. Separarea psihologică pe care se presupune că cineva ar încerca să o obțină prin ucidere este mult mai puțin impresionantă decât cea obținută prin implicarea fără teamă în plăcerea cărnii tale. A ucide fără rost este o respingere pentru natură, indiferent de religia în care crezi. Sexul este temut doar de cei care nu pot trece de programarea socială care îi ține înlănțuiți. Dacă cineva crede cu adevărat că trebuie să ucidă pentru a crea o schimbare, atunci ar trebui să țină cont de această idee. Pot distruge universul din perspectiva lor cu un singur glonț și ne-ar face nouă, celorlalți, o favoare în acest proces!

SENSUL VIEȚII

Sataniștii dezbat despre moarte și viața de apoi. Deși majoritatea sunt de acord că viața ar trebui trăită fără remușcări sau regrete și savurată la maximum, există opinii diferite despre moarte. Unii cred că moartea este sfârșitul, corpul moare și persoana care a existat odată încetează să existe în toate, cu excepția amintirilor prietenilor, familiei și dușmanilor. Alții se agață de ideea unei vieți de apoi sau a unei reîncarnări, chiar dacă nu în sensul convențional în niciunul dintre cazuri.

Există argumente științifice care sugerează că există ceva dincolo de experiența noastră muritoare. Einstein a sugerat că energia nu poate fi distrusă; doar schimbată în formă. Dacă acest proces este aplicabil în toate aspectele naturii, așa cum descoperim, legea conservării energiei promite că odată ce murim, forța care este viața noastră trebuie să meargă undeva. Și alte fenomene sugerează o viață de apoi de un anumit fel; de la experiențele colective ale fenomenului morții apropiate (fie ele reale, fie explicabile ca un proces natural al minții aflate sub stres sever) până la multitudinea de evenimente care implică fantome. Există, de asemenea, predominanța credinței într-un fel de experiență dincolo de moarte, care traversează culturi și epoci. Dovezile observabile sunt că odată ce suntem morți, asta e tot, totuși toate culturile cred în ceva mai mult. Ce experiență este comună tuturor culturilor care ar duce la această credință?

Argumentul împotriva existenței unei vieți de apoi nu se bazează atât pe teoria științifică, cât pe faptele observabile și este dificil de dezbătut. Până în prezent, nu există cazuri dovedite ale unei persoane care să se întoarcă din mormânt sub nicio formă; fie ca o apariție, reîncarnare sau chiar o întoarcere la locuința lor odinioară viabilă. Mai important, având în vedere nenumăratele milioane de oameni care au murit și care au căutat cu disperare să înțeleagă moartea, fie spiritual, fie științific, niciunul nu a făcut efortul de a comunica descoperirile lor de dincolo de mormânt celor vii. Dacă o existență dincolo de moarte ar avea loc, ți-ai putea imagina cu ușurință că cineva ar face efortul de a face cunoscută natura acestei existențe celor vii. Mai mult, dacă toate sufletele moarte s-ar aduna într-un singur loc, ai crede că geniul combinat al speciei umane ar fi găsit o modalitate de a trimite înapoi un semn al existenței lor continue.

Satanismul evoluționist are un răspuns la aceste întrebări, dar abordează problema morții și a sensului vieții într-un mod neconvențional. Satanismul evoluționist se îndepărtează de la a considera individul în această privință și studiază în schimb specia umană ca un organism continuu; constant într-o stare de creștere și evoluție. Acest lucru necesită ca cineva să încerce să vadă o persoană nu prin prisma unui singur moment, ci mai degrabă dintr-un sentiment de atemporalitate, viața acelui individ fiind așezată ca un

întreg de la început până la sfârșit. Din această perspectivă, o persoană pare a fi o creatură lungă, asemănătoare unui centiped, care se întinde pe milioane de instanțe, având originea în uter, când gameții se combină în mormânt. Am constata că, în majoritatea cazurilor, de-a lungul acelui lanț de instanțe, au existat câteva în care acest organism s-a conectat cu altul, ceea ce a dus la o ramură umană suplimentară din cele două. Din această perspectivă, viața umană poate fi urmărită până la viața originală de pe planetă, viață care, privită din această perspectivă, pare a fi nemuritoare, doar ramurile individuale de dezvoltare minoră terminându-se după generarea și ghidarea de noi ramuri. Creatura Specia Umană este continuă, în continuă dezvoltare și în continuă schimbare.
Această perspectivă necesită eliminarea „sinelui” din chestiunile legate de moarte și sensul vieții. Luați în considerare chestiunea inteligenței. Inteligența, așa cum este exprimată de specia noastră, este un avantaj minunat, permițând organismului uman să facă multe lucruri mărețe. Într-adevăr, umanitatea nu mai este modelată în evoluție de mediul său, ci, dimpotrivă, a stăpânit mediul și acum își poate ghida propria evoluție. Inteligența, însă, nu pare a fi o trăsătură necesară în evoluție, altfel mai multe specii ar fi dezvoltat inteligența ca strategie de supraviețuire. Neanderthalienii și troglodiții s-au numărat printre puținele specii despre care presupunem că ar fi putut avea o inteligență similară cu a noastră, dar au dispărut atunci când au concurat cu Homo Sapiens. S-ar putea argumenta că alte specii ar fi putut dezvolta inteligențe similare cu a noastră (ca în mitologie) sau diferite tipuri de inteligență, dar chiar dacă acesta este cazul, mult mai multe animale au evoluat pentru a se adapta mediului lor fără a fi nevoie de inteligență. Aceasta ar însemna că, din perspectiva unei specii, unde singura motivație este continuarea speciei, inteligența este pur și simplu un avantaj, unul dintre multele din natură și, probabil, nu la fel de valoroasă ca blana sau vederea fină.
Asta nu înseamnă că „sinele” nu este o cerință pentru specia noastră. Într-adevăr, este avantajul nostru evolutiv. „Sinele” își profită la maximum de viață, face tot ce poate pentru a asigura supraviețuirea speciei și contribuția sa genetică, filosofică, creativă și științifică la specie. „Sinele” este trecut în parte copiilor noștri și de la aceștia copiilor lor. În acest fel, individul atinge o parte din nemurirea de care se bucură specia. Este direcția dezvoltării acelei specii care nu poate fi ușor prezisă, deși ar trebui să ne gândim că, ca specie, în cele din urmă ne vom maturiza, îndepărtându-ne de scopurile noastre contradictorii și tendințele autodistructive și vom începe să ne concentrăm pe obiective care să ne asigure supraviețuirea în masă. De asemenea, ar trebui să ne gândim că, pe măsură ce mediul nostru actual devine mai puțin echipat pentru a susține viața în ansamblu, organismul uman se va extinde către lumile înconjurătoare și va evolua odată cu aceste noi medii.

Dacă moartea este doar tranziția către o altă etapă a existenței, atunci este imperativ ca individul să profite cât mai mult de etapa actuală a existenței sale. Dacă această viață este o trecere temporară către o altă stare de a fi, atunci această trecere trebuie să facă parte dintr-un proces de evoluție personală, iar roadele acestei existențe trebuie experimentate pentru a maximiza beneficiile acestei etape înainte de a trece la ea în continuare. Totuși, dacă nu ne așteaptă nimic dincolo de această viață, atunci am fi nechibzuiți să nu facem cât mai mult posibil cu existența noastră limitată. Mai mult, ar trebui să ne asigurăm că eforturile și experiențele noastre din viață au efecte care depășesc cu mult existența noastră muritoare, pentru a putea influența evoluția generală a speciei noastre.
În orice caz, cu toții murim. Moartea este ceva ce vom experimenta cu toții. Întrucât, în cele din urmă, vom fi la fel de egali ca momentele nașterii noastre, atunci măreția trebuie să fie cucerită în timp ce ne aflăm în mijlocul vieții noastre. Nu există niciun beneficiu în speranța spirituală pentru ceva mai bun dincolo de noi și niciun bine în restricțiile religioase care ne împiedică să fim ceea ce am putea fi în această lume de teama a ceea ce ar putea fi în următoarea. După cum a spus odată marele bard: „Toți oamenii mor, dar puțini oameni trăiesc cu adevărat”. Întrebarea este: va merita sărbătorită viața ta când vei trece în neființă sau va merita doar să o jelim?

SATANIȘTI „ADEVĂRAȚI”

Cu atât de multe texte care discută ce este satanismul și ce înseamnă să fii satanist, toate împărtășind relativ același mesaj, este surprinzător cât de des apare dezbaterea despre cine sau ce este un satanist „adevărat”. Fiecare are propriile criterii, fapt care ar trebui să ducă la încheierea dezbaterii, dar pare doar să o stimuleze și mai mult. Cu atât de multe opinii diferite, pare logic ca ceea ce este un satanist „adevărat” să fie relativ la individ, dar puțini oameni par suficient de încăpățânați să se bazeze pe propria viziune pentru a se defini și, în schimb, trebuie să se diferențieze de ceilalți.

Sataniștii „adevărați” care urmează ideile expuse de Anton LaVey în numeroasele sale lucrări tind să ignore principiile fundamentale din „Biblia satanică”, argumentând că sataniștii „adevărați” resping complet ideea de divinitate. Unii merg chiar atât de departe încât să sugereze că, dacă nu ești membru cu carnet al Bisericii lui Satan, nu ești satanist. Problema cu această gândire este că merge împotriva principiilor scrise în textele pe care le folosesc pentru a o susține. LaVey scrie pe larg în „Biblia Satanică” că Satana este un rebel, un individ, un contestatar al autorităților. Cartea sa îl obligă pe cititor să pună la îndoială orice autoritate, să conteste orice dogmă cu rațiune și atenție. Aceasta include toate presupusele autorități în materie de satanism! Cheltuirea a 200 de dolari pe un card de plastic nu înseamnă să devii satanist.

Alți sataniști „adevărați” susțin că numai venerându-l pe Satana poți fi satanist. Trebuie să te închini Satanei, adică zeității reale. Acum, acești sataniști au opinii diferite în ceea ce privește cine este Satana. El ar putea fi entitatea descrisă în Biblie ca o ființă literală sau ar putea fi una dintre numeroasele zeități precreștine. În orice caz, el este de obicei un rebel, dușmanul unei zeități restrictive și prieten al umanității. Ceea ce ne aduce în minte un paradox; pentru că ce fel de zeitate ar dori să fie venerată dacă ar respinge supunerea față de altcineva? Un alt lucru despre aceste entități atotputernice angajate într-un război spiritual; ce așteaptă ele? Prin simpla lor făcându-și cunoscută existența întregii omeniri, oricare dintre părți ar putea revendica o victorie și ar putea conduce războiul până la sfârșit.

Cine sau ce este un satanist „adevărat” poate fi ghidat cel puțin de modul în care îl definim pe Satan. Deși este posibil să nu fim de acord cu privire la realitatea lui Satan, de obicei recunoaștem trăsături similare, fie că discutăm despre o entitate reală sau despre un simbol. Prin urmare, există un argument puternic în a defini un satanist ca fiind cineva care imită aceste caracteristici ale lui Satan. Aceste caracteristici provin din mitologia generală a lui Satan, atât laică, cât și creștină ca sursă. Satan este descris ca un înger rebel, al doilea la o mică diferență, dacă este cazul, după o forță

autoritară. Motivul rebeliunii lui Satan este teoretizat din mai multe direcții, mândria sau pofta fiind favoritele. Mitul Pomului Cunoașterii din Cartea Genezei sugerează o altă posibilitate; dreptatea.
În acest mit, Satan, sub forma unui șarpe, se apropie de Eva, prima femeie. Dumnezeu le-a spus creațiilor sale că fructul Pomului Cunoașterii le va ucide dacă îl mănâncă. Satan o informează pe Eva că aceasta este o minciună, că fructul le conferă de fapt conștiință, precum cea a lui Dumnezeu, motiv pentru care le-ar nega-o. Eva este fructul și dobândește această conștiință, dar și conștientizarea faptului că cel care pretinde a fi Dumnezeul lor i-a mințit, în timp ce Satan spunea adevărul. Ce scop egoist ar avea Satan dând conștiință Creației dușmanului său? Niciunul, cu excepția cazului în care Satan recunoaște în om o creație similară înrobită și chiar mai puțin capabilă să reziste decât propria sa specie. Prin oferirea de conștiință omului, Satan nivelează terenul de joc și dezvăluie duplicitatea lui Dumnezeu.
În aceste mituri, Satan este revelat ca o ființă a puterii și independenței, dispusă să conteste autoritatea propriului său creator. Satan este, de asemenea, o ființă a dreptății și a adevărului, care oferă cunoaștere altora care sunt asupriți. Un alt mit sugerează și mai multe detalii despre caracterul lui Satan; Celebrele citate „mai bine să domnești în Iad decât să slujești în Rai” și „Vom face un Rai din Iad și un Iad din Rai”. Acestea sugerează că Satana este convingerea că există mai multă onoare în a fi alienat, dar trăind după propriul crez, decât în a trăi în paradis, dar și în supunere. Mai mult, este mai important să-ți faci propriul drum în lume decât să accepți căile altuia.
Aceste mituri stau în mare măsură la baza definiției lui Satan în satanism. Așa fiind, ar sugera că un satanist „adevărat” este acea persoană care definește satanismul pentru sine, în ciuda a ceea ce toți ceilalți ar putea sugera contrariul. Satanistul „adevărat”, se pare, este satanistul care refuză să se supună definițiilor altora, ci mai degrabă își urmează propria inițiativă. Satanistul „adevărat” este individul care nu are nevoie de validare din partea celor din jur. Satanistul „adevărat” este satanistul care își face propriile lucruri în timp ce alții se ceartă despre ce înseamnă să fii un satanist „adevărat”.

REȚEAUA HELLFIRE

Sataniștii, de regulă, preferă să fie cât mai independenți posibil. Schimbul de favoruri și obligații față de ceilalți sunt cătușe pe care sataniștii au considerat că este cel mai bine să le evite. Totuși, așa cum a subliniat un alt scriitor celebru, niciun om nu este o insulă. Indiferent de cele mai bune încercări ale noastre contrare, noi, sataniștii, vom interacționa și chiar vom ajunge să avem nevoie de ajutorul celorlalți. Fiecare dintre noi va dezvolta o rețea de conexiuni care fie ne va servi, fie ne va forța să ne servească. Persoana obișnuită are această rețea de sprijin impusă; familia, colegii, ceilalți se adună la biserica lor, iar procesul implică puține opțiuni. Din aceste seturi limitate de opțiuni, gravităm fie către cei mai exotici pentru noi, fie către cei care ni seamănă cel mai mult. Tânjim să facem parte din mulțimea „acceptată și respectată”, dar, în general, ne mulțumim cu cei care ni seamănă cel mai mult. Atunci când definiția sinelui nu este autodefinită, ci determinată de influențele celor din jurul nostru, alegerea rețelei noastre de sprijin devine în mod clar aproape inexistentă.

Sataniștii, atunci când se definesc, vor ajunge să pună la îndoială conexiunile pe care le au cu cei din jurul lor. Ei ajung la un punct în care conexiunile pe care le prețuiesc devin mai puternice, în timp ce cele pe care nu le prețuiesc sunt rupte. Fără îndoială, noii sataniști vor căuta și comuniunea cu alți sataniști, fie pentru a afla mai multe despre satanism, fie pur și simplu pentru a avea ocazia să vorbească cu persoane cu aceleași idei. Pericolul aici este, desigur, că astfel de impulsuri încurajează și mentalitatea de turmă, umplând Comunitatea Satanică atât cu oameni care se alătură de dragul de a „face parte din ceva”, cât și cu unii indivizi care profită de alăturarea compulsivă pentru propriile lor nevoi egocentrice.

Pentru a evita oricare dintre cele două motive negative ale conexiunilor cu Comunitatea Satanică (sau cu comunitatea în general), satanistul trebuie să înțeleagă și să definească conexiunile sale cu ceilalți. Acest exercițiu este definit ca stabilirea unei „Rețele Hellfire” personale. Implică revizuirea conexiunilor interpersonale și determinarea scopului din spatele fiecăreia dintre aceste conexiuni. Acele conexiuni care nu au scop sau sunt chiar dăunătoare sunt încheiate, în timp ce cele care au un scop sunt consolidate.

Primul pas este cel mai dificil: înțelegerea valorii pe care o ai ca individ pentru cei din jurul tău. Aceasta înseamnă să enumeri atât ceea ce consideri tu, cât și ce are de oferit un individ altora și ce a oferit în trecut, precum și defectele care ar face dificilă interacțiunea cu tine în mod regulat. Această listă va fi generală la început și va deveni mai specifică și ponderată în mod unic pentru fiecare dintre persoanele din rețeaua ta. Unii oameni vor avea nevoie de talentele tale unice, în timp ce alții te-ar putea vedea pur și simplu ca pe o companie interesantă.

După ce ai liste generalizate cu motivele pentru care oamenii se conectează, ce ai de oferit și dificultățile în a stabili o conexiune cu tine, trebuie să accesezi conexiunile tale cu cei din jurul tău. Deși poate părea o sarcină descurajantă, poate fi gestionată. Pur și simplu începe prin a crea un tabel. Desenează un cerc mic în centrul unei foi de hârtie și pune-ți inițialele în el; aceasta te reprezintă pe tine. Desenează un cerc mai mare în jurul celui mai mic, cu o circumferință care să ajungă aproape de marginile paginii; acel cerc reprezintă cele mai apropiate conexiuni ale tale. Acest cerc va fi împărțit în secțiuni în funcție de numărul de arene la care participi în mod regulat. De exemplu, poți avea familia ta, colegii, conexiunile tale la internet, școala ta și clubul tău. Cercul tău ar fi împărțit în cinci secțiuni. În cadrul acestor secțiuni ai scrie numele persoanelor cu care interacționezi cel mai strâns în fiecare dintre aceste arene. În afara acestui cerc, în raport cu fiecare dintre aceste arene, ai enumera apoi persoanele care, deși ai o conexiune, sunt pur și simplu „asociați”. Aceștia sunt oameni cu care interacționezi, dar nu ai o conexiune puternică sau directă.

Un al treilea grup ar trebui discutat: dușmanii tăi. Acești oameni s-ar putea să nu fie dușmani în sensul unui dușman amar, dar ți se opun dintr-un motiv sau altul. În mod ideal, lista dușmanilor tăi ar trebui să fie scurtă, dar nu neapărat goală. Un dușman pe care toată lumea îl consideră un idiot te face doar să pari mult mai bine. Așa cum iei în considerare valoarea conexiunilor tale, ia în considerare și valoarea celor pe care îi vezi ca dușmani. Stabilește dacă există un motiv justificat pentru a-i considera pe acești indivizi drept adversari, precum și cum să te descurci cel mai bine cu ei. Mulți dintre acei oameni pe care îi considerăm dușmani sunt cel mai bine tratați pur și simplu ignorându-i; ei sunt sub luarea în considerare. Doar cei cu adevărat demni ar trebui considerați dușmani, iar apoi campania ta împotriva lor ar trebui să fie rapidă, inteligentă și întotdeauna dintr-o poziție de putere.

Acum, că ați definit atât arenele în care interacționați cu ceilalți, cât și persoanele din acele arene pe care le prețuiți, puteți începe să abordați modul în care acestea sunt apreciate și cum să utilizați cel mai bine aceste conexiuni. Aceste conexiuni sunt în ambele sensuri; ar trebui să definiți și cum puteți ajuta cel mai bine pe cei din jurul vostru. Modul în care îi ajutați pe cei din rețeaua dvs. poate fi folosit pentru a face troc pentru beneficii de la acele persoane. În plus, puteți vedea modalități prin care conexiunile dvs. într-o arenă pot fi benefice pentru dvs. sau pentru conexiunile dvs. din alta. Valoarea dvs. pentru rețeaua dvs. crește odată cu capacitatea dvs. de a aranja aceste schimburi de servicii. Este puțin probabil ca non-sataniștii să aprecieze o discuție directă despre Rețeaua dvs. Hellfire. Sataniștii din rețeaua dvs. sunt cel mai probabil să vadă valoarea definiției sale și să ajute activ la extinderea rețelelor dvs. Așa cum beneficiați de faptul că sunteți un canal pentru schimbul între părți, și ei vor vedea beneficiul de a face același lucru pentru dvs. Printre sataniști, rețeaua dvs. ar putea trece de la a fi o

simplă construcție intelectuală la o organizație reală; o mică comunitate dedicată schimbului de idei și servicii în beneficiul membrilor săi. Recunoașterea, definirea și manipularea Rețelei tale personale Hellfire reprezintă o modalitate de a accesa resursele tale extinse pentru a-ți transforma mai bine realitatea. Atâta timp cât aceste definiții sunt oneste, conexiunile sunt utilizate cu tact și schimbul rămâne reciproc avantajos, ar trebui să poți stabili o rețea puternică care să-ți permită să obții rezultate într-un timp mai scurt decât dacă ai acționa singur. Fii întotdeauna atent atât la abuzul de conexiuni, cât și la îndatorarea față de o altă persoană din rețeaua ta. În ciuda beneficiilor pe care le reprezintă o rețea Hellfire, aceste beneficii vor fi lipsite de valoare dacă îți pierzi independența.

ÎNTREBĂRI FOARTE IMPORTANTE

Oamenii se distrag adesea cu întrebări fără sens pentru a-și atinge iluzia că au un scop în viața lor. Întrebări precum „ce face vedeta de cinema cu tipul ăla?” sau „cum vom realiza pacea mondială?” Ambele întrebări sunt un produs al programării pe care am primit-o de la mașinațiunile societății; nimănui nu ar trebui să-i pese cu cine se culcă o vedetă, cu excepția vedetei și a bietului nenorocit care trebuie să o suporte. „Pacea mondială” este un concept oximoronic care, dacă ar fi realizat, ar opri tot progresul pe care l-am putea face ca specie și este probabil posibil doar prin anihilarea întregii vieți de pe această planetă.
Există, totuși, câteva întrebări foarte importante care ar trebui luate în considerare. Răspunsurile sunt cel mai probabil trecătoare; fiind diferite atunci când sunt adresate în momente diferite. Răspunsurile par, de asemenea, foarte simple, fiind în același timp complexe până la miezul lor. Data viitoare când pari copleșit de capriciile vieții cotidiene, ia în considerare câteva dintre aceste întrebări foarte importante...

Cine eşti tu?

Ce?

Cine spune?

Ce urmează?

În ce scop?

Se întâmplă asta cu adevărat?

De ce?

Ce faci?

Dar acum?

RĂUL

Chestiunea răului este ceva cu care noi, sataniștii, ne confruntăm constant, mai ales atunci când avem de-a face cu persoane din afara lecțiilor și perspectivelor pe care le împărtășim. Suntem provocați să raționalizăm de ce am îmbrățișa icoana tradițională a răului în Occident, de ce am contesta ceea ce este considerat „bun” de către majoritate, de ce suntem ocupați cu simboluri malefice sau idei malefice. Desigur, rădăcina acestor întrebări este înțelegerea conflictuală a cuvântului „rău”; sataniștii aleg să-și definească propriile concepte și percepții, în timp ce majoritatea celorlalți sunt dispuși să permită ca aceste lucruri să fie definite pentru ei. A explica faptul că definiți răul în termeni diferiți și chiar a oferi exemple logice ale acestor termeni este de obicei un efort fără rezultat. Cel puțin mulți oameni care nu sunt de acord cu dumneavoastră vor fi în mod amiabil „de acord să nu fie de acord”, în ciuda greutății evidente și irefutabile a argumentelor dumneavoastră. De cele mai multe ori, acele persoane care nu doresc să-și zdruncine programarea și să gândească singure vor fi pur și simplu înfuriate de raționamentele dumneavoastră.

Totuși, noi, ca sataniști, trebuie să ne luptăm cu conceptele de „bine și rău”. Desigur, trebuie să ne definim înțelegerea astfel încât, atunci când are loc o discuție precum exemplul de mai sus, să putem vorbi cu autoritate și încredere. Mai mult, trebuie să raționalizăm de ce îmbrățișăm icoanele, simbolurile și ideile pe care alții le consideră malefice. De asemenea, există cei care se autointitulează „sataniști” care vorbesc publicului aparent în numele nostru, al tuturor, în timp ce pretind deschis că există pentru a săvârși fapte „rele” și acționează într-un mod adesea tulburător de antisocial. Din cauza acestor câțiva bufoni ai Dumnezeului creștin, noi, sataniștii, probabil că nu ne vom putea separa niciodată de conceptele atunci neiluminate despre rău.

Multă vreme, am ales argumentul relativist; „binele și răul” erau concepte absolute și, prin urmare, inexistente, reflectând o prejudecată internă față de un eveniment sau o ideologie; ceea ce o persoană considera „bun” ar fi considerat „rău” de alta. Avortul este un exemplu perfect în acest sens; expulzarea unui copil nedorit de către o persoană care ar fi împovărată și incapabilă să întrețină acel copil ar putea fi considerată bună de unii, în timp ce categoric rea de alții. În istoria omenirii, rare sunt cazurile în care o persoană a acționat într-un mod pe care l-a considerat „rău”; chiar și nazistii din cel de-al Treilea Reich credeau că acțiunile lor erau pentru binele lumii.

În ciuda acestui mod de gândire elevat și rațional, nu am putut scăpa de ideea că există anumite absoluturi; că unele lucruri sunt inerent rele și, prin urmare, merită să luptăm împotriva lor. Am ignorat imediat conceptele

creștine și occidentale despre „rău”. Ca satanist, am susținut că Cele Zece Porunci sunt, în general, în acord cu multe concepte satanice; uciderea nedreaptă a altora pare nepoliticoasă, minciuna și acuzațiile false la adresa altuia duc la crearea unui sine fals și a servituții, furtul este un semn de slăbiciune, deoarece ceea ce ai luat de la altul nu ai câștigat-o singur. Avem soluții filozofice diferite pentru a „pofti nevasta aproapelui tău”. Alte porunci; un singur Dumnezeu adevărat, cinstește-ți mama și tatăl etc., sunt doar o parte a programului creștin despre care noi, sataniștii, spunem că nu ar trebui să fie obligatoriu și cu siguranță nu fără motiv. Sataniștii consideră faimoșii Cele Șapte Păcate Capitale ca fiind „rele” pe care creștinismul le disprețuiește și pe care le susținem. Nu este nevoie să le repetăm aici; este suficient să spunem că punerea în practică a fiecăruia dintre cele Șapte Păcate Capitale duce la o viață plăcută și împlinită.

Revizuiri mai ezoterice ale conceptelor de „bine și rău” nu au oferit o înțelegere mai profundă. Răul nu poate fi nimic care se opune vieții, de exemplu. Natura este plină de forțe care se opun vieții, însă aceleași forțe încurajează creșterea unei noi vieți. O altă idee este că răul este orice neagă destinul. Dacă destinul se va întâmpla indiferent de situație, atunci rezistența sorții ar fi în sine un act al sorții. Același lucru este valabil și pentru argumentul că răul este orice act împotriva naturii; așa cum toate lucrurile sunt un rezultat al naturii, niciun act nu poate fi împotriva naturii.

Ideea de natură m-a pus pe gânduri. Într-o lume fără om, conceptele de bine și rău, ca toate celelalte concepte, dispar. Lucrurile trăiesc și mor, lucrurile suferă, dar, în ansamblu, este necesar ca acea lume să evolueze, ca o astfel de lume să continue să producă viață și o lume cu creaturi gânditoare ca noi, care pot concepe idei precum „răul”. Răul este, prin urmare, un concept al creaturilor raționale, un concept produs de mintea umană. Prin urmare, numai noi putem experimenta răul și numai noi putem produce răul. Și astfel ajungem la prima parte a definiției răului; acesta poate fi creat doar printr-o conștientizare raționalizantă.

O conștientizare raționalizantă nu funcționează exclusiv pe baza instinctului. Când un om este înfuriat de altcineva, nu lovește neapărat așa cum ar face un animal. El face o alegere. Conștientizarea raționalizantă ne permite să alegem între o cale și alta; să acționăm și să reacționăm într-un mod primitiv sau într-un mod despre care experiența ne învață că aduce rezultate mai ideale. Acest lucru ne aduce la o altă fațetă a răului; este legată de alegere. Răul este, prin urmare, un act de conștientizare; răul nu poate fi comis accidental și nu este rezultatul unui comportament primitiv. A lovi pe altcineva din furie poate fi cea mai puțin eficientă modalitate de a gestiona furia și poate fi dezaprobat de societate, dar nu este în sine rău.

Alegerile sunt lucrurile care pot fi rele. Alegerile justificate, raționale, sunt prin însăși natura lor excluse din conceptul de rău. Așadar, trebuie să examinăm alegerile opuse celor excluse; alegeri care sunt iraționale sau

nejustificate. Dintre aceste alegeri pot exista alegeri pe care le-am putea considera instinctive. Alegerile instinctive sunt lipsite de conștientizare și, deși sunt un simptom al unei dezvoltări inferioare, nu sunt, prin urmare, rele așa cum au fost descrise până acum. Alegerile rămase sunt cele care, deși iraționale și nejustificate, sunt contrare instinctului. Ele nu sunt în concordanță cu natura generală a oamenilor.

Când luăm în considerare evenimentele considerate „rele” de-a lungul istoriei, există un numitor comun asociat cu toate acestea: suferința inutilă. Suferința este un aspect al vieții; face parte din conștiința noastră și ne asigură că experiența noastră este „reală”. Suferința inutilă depășește suferința generală a vieții și este de obicei afectată de altcineva. Este irațională și nejustificată; de obicei, exclusiv pentru plăcerea altcuiva. Adesea implică preluarea puterii de la altcineva care nu este echipat pentru a se apăra. Din aceasta reiese un concept mai clar al răului; este o alegere, irațională și nejustificată, care provoacă suferințe inutile.

Evident, această definiție lasă multe dintre lucrurile considerate rele de societatea modernă în afara granițelor sale. Majoritatea crimelor care au loc în SUA, de exemplu, sunt fie instinctive, fie implică o rațiune cu care majoritatea dintre noi nu am fi de acord, dar nu sunt „rele” conform acestei definiții. Pe de altă parte, această definiție face ca unele lucruri pe care majoritatea în societate le consideră pur și simplu respingătoare să fie cu adevărat rele. Sacrificiul animalelor este un exemplu excelent. În cele din urmă, această definiție cuprinde unele lucruri pe care societatea noastră le consideră în general rele; cum ar fi abuzul asupra copiilor.

Definiția răului ca o alegere irațională sau nejustificată de a provoca suferințe inutile nu este nicidecum perfectă. Cu toate acestea, ea creează o bază pentru un dialog și este mai bună decât definiția generală; ceea ce majoritatea nu consideră bun. În general, răul poate fi evitat pur și simplu prin recunoașterea dreptului altuia de a-și trăi viața așa cum consideră de cuviință, cu excepția cazului în care acest lucru încalcă același drept la altcineva. În Baphomet sunt toate lucrurile; succesul vine odată cu progresul; eșecul odată cu digresiunea.

O ZI DIN VIAȚĂ

Viața mea nu este deloc tipică, dar cam asta e ideea, nu-i așa? Totuși, descriind o zi obișnuită, îmi asum un risc pe care majoritatea celorlalți autori de cărți despre satanism nu îl au. Mă expun ca o persoană reală și nu ca o versiune fantasmagorie a mea pe care aș vrea să o percepeți. Fac asta pentru a oferi un exemplu despre cum sunt aplicate aceste concepte. Fără îndoială, va exista o oarecare rezistență la acest exemplu; la urma urmei, majoritatea oamenilor nu au libertățile acordate unui artist tatuator, proprietar de afacere și artist. Am trăit în lumea muncii de zi cu zi, punând pontajul, lucrând pentru alții și conducând și pe alții, interacționând cu clienți furioși, directori generali nerezonabili și manageri de nivel mediu care nu-și puteau găsi fundul cu ambele mâini și o notă cu acțiuni concrete. Este nevoie de timp pentru a obține viața pe care ți-o dorești, timp și mult efort personal. Această zi din viața mea este menită să-i ofer cititorului o idee despre sarcinile spirituale pe care le îndeplinesc și despre cum încorporez aceste sarcini în viața mea. Nu fiecare zi este la fel, dar această cale permite o mare flexibilitate.

Fiica mea de opt ani m-a întrebat astăzi despre ce scriu. Nevrând să intru în prea multe detalii, am răspuns „magic”. Apoi mi-a mărturisit că nu crede în magic, că dacă scoți un iepure dintr-o pălărie înseamnă pur și simplu că iepurele a fost în pălărie tot timpul. I-am explicat că magia despre care scriu nu este iluzie; este ceea ce se întâmplă în fiecare zi. Mergeam pe stradă și, ca la un semn, o bancnotă de 20 de dolari a apărut pe jos în fața noastră. „Acesta este genul de magie despre care scriu”, am explicat. A spus inocent că era doar noroc. I-am spus că „noroc” înseamnă că îți lași viața la voia întâmplării, în timp ce „magic” înseamnă că deții controlul. Apoi m-a sfătuit că crede în magic.

Consider cea mai mare parte a aspectului spiritual al unei zile obișnuite ca fiind similar cu a intra și a ieși de la serviciu. Începe cu faptul că cel puțin în ultimele 6 ore am dormit; prin urmare, mintea mea a primit întreținerea necesară. La trezire, faptul că scriu în jurnal ce am visat este o verificare a progresului pentru acea întreținere. Scriu cât mai detaliat posibil ce îmi amintesc din visele mele. Apoi, mă concentrez pe întreținerea corpului meu. Puțin exercițiu ușor și un mic dejun copios, urmate de un duș. Întreținerea corpului este mai importantă pentru o viață magică și spirituală decât își dau seama majoritatea. Magia și ritualul pot fi epuizante fizic și apelează la rezervele pe care corpul trebuie să le fi dezvoltat prin exerciții și antrenament.

Următoarea activitate pe care o îndeplinesc este un ritual zilnic. Acesta implică pur și simplu să merg în fața altarului meu, să mă concentrez asupra imaginii lui Baphomet și să-mi organizez gândurile despre sarcinile

zilei următoare. Dacă am o nevoie anume pe care vreau să o împlinesc în ziua respectivă (și aproape în fiecare zi o am), îndeplinesc un ritual de sigiliu. Curăț și organizez altarul, cer protecția și îndrumarea zeității mele protectoare și apoi mă pregătesc pentru ziua mea.
Confruntarea cu lumea cotidiană este o experiență care îți amețește mintea, așa că încerc să țin cont de faptul că lumea cotidiană este de fapt doar o luciu peste lumea mai reală, mistică, din jurul nostru. Lumea cotidiană este concepută pentru a preveni acest lucru, așa că chiar și în câteva zile poate fi dificil. Este și mai descurajant atunci când te confrunți cu o treabă cotidiană și copleșitoare. Cu cât mai multe sisteme par să fie puse în poala ta, cu atât este mai dificil să vezi minunile din jurul nostru. Chiar și cu succesul meu în mediul corporatist, tot nu mă mulțumeam să muncesc zi de zi încălcând regulile; mici încălcări ale codului vestimentar, citit și desenat constant în timpul serviciului, orice puteam face pentru a-mi afirma separarea față de dronele supuse pe care ordinea socială încearcă să le creeze. Cred că un efort creativ este esențial pentru menținerea echilibrului în viața cuiva. Oricare ar fi acest efort creativ; desen, scris, muzică, orice pentru a afirma un sine separat de lumea cotidiană și a oferi minții șansa de a se exprima liber.
Un efort creativ impune o distincție între sine și rotița pe care lumea cotidiană încearcă să o creeze din lutul individualismului. Efortul nu trebuie să fie pentru profit; nici măcar nu trebuie să fii bun la ceea ce faci sau să împărtășești ceea ce faci; atâta timp cât te bucuri de proces.
Cititul cât mai mult posibil ajută, de asemenea. Îți permite să explorezi lumi dincolo de aceasta și să participi la procesul creativ al alteia. Varierea lecturilor este o idee bună; de la cercetare la ficțiune, de la istorie la cultura pop, obținând cât mai multe informații despre subiecte de interes din cât mai multe surse pe care le poți găsi.
Timpul meu liber de la serviciu este adesea mai structurat decât timpul meu la serviciu, dar o structură pe care mi-o concep propriul design. În fiecare săptămână, încerc să mă conectez cu prietenii mei într-un mediu confortabil și să discut pur și simplu orice subiecte îmi vin în minte. Uneori este vorba de politică, dar în mod normal este vorba despre diversele noastre eforturi creative. În fiecare zi, mă implic într-un efort cu un scop precis pentru a întări ideea că nu sunt, indiferent de meseria mea (bineînțeles, acum am găsit un loc de muncă unde nu trebuie să fac această distincție). Unele dintre aceste eforturi implică apropierea de ceilalți, căutarea comuniunii cu cei cu aceeași părere. Aceste conexiuni sunt importante, deoarece, deși suntem indivizi, este liniștitor să descoperim că există oameni ca tine în lume și să ne împărtășim experiențele.
La sfârșitul zilei, adaug o intrare în jurnalul meu, în general doar o scurtă descriere a zilei, cu excepția cazului în care un eveniment major, conform căruia, va necesita atenția mea suplimentară.

ANEXA I

AL JIWAH

„Al Jiwah”, o porțiune din „Mishef Res” sau „Cartea Neagră”, este unul dintre cele două texte religioase ale triburilor yazidi din nordul Irakului. Tribul a fost fondat de șeicul Adi ibn Mustafa, care a dictat Al Jiwah în 1163, cu puțin timp înainte de moartea sa. Yezidiții și Al Jiwah-ul lor au fost de interes pentru sataniști, deoarece au fost reprezentați de străini ca o cultură care îl venerează în mod deschis pe Satan, deși sunt secretoși în practicile lor, ca regulă generală a edictelor lor religioase. Yezidiții, indiferent de credințele lor reale, nu îl venerează pe Satan în același sens în care s-ar aștepta o persoană din Occident, dar, din cauza credințelor lor, au fost persecutați de verii lor musulmani timp de patru secole. Yezidiții sunt asemănători creștinilor gnostici în credințele lor și similari cu amishii olandezi în structura comunității lor. Doar cei născuți yazidi pot fi yazidi, neexistând nicio convertire în trib. Acest lucru se datorează faptului că ei cred că sunt descendenți doar din Adam, și nu din Eva. Lalesh din nordul Irakului este principalul lor loc sfânt și locul de înmormântare al fondatorului lor.

Yezidiții cred în Dumnezeu/Ala ca și creator și Dumnezeu Tată. Sub acest Dumnezeu se află Deva; zeii naturii. După ce Dumnezeu a creat lumea, conform mitului yezidi, el a creat Heptada, șapte ființe sfinte reprezentând Heft Sirr sau Șapte Mistere Sfinte pentru a conduce lumea. Mitul are două variații de la acest punct; Melek Taus, una dintre cele șapte Ființe Sfinte, fie a fost poruncit de Dumnezeu să nu se supună nimănui altcuiva, fie a decis unilateral să nu se supună niciodată. Astfel, când Adam a fost creat, toți, cu excepția lui Melek Taus, i s-au supus, devenind Satan pentru creștini și evrei și Ilbis pentru musulmani. Conform mitului yezidi, Adam și-a pus esența într-un vas înainte de crearea Evei, iar din acest vas au ieșit yezidiții. Adam le-a poruncit yezidiților să-l venereze pe Melek Taus, care nu se închina altuia decât lui Dumnezeu și, prin urmare, avea cel mai mare respect al lui Adam. Șeicul Adi se credea o manifestare a lui Melek Taus.

În fiecare conflict dintre popoarele din Irak, yazidiții cu turnuri și vrăjitorie asemănătoare misticismului evreiesc au fost primii persecutați. La un moment dat, se credea că numărul lor era între 200 și 300 de mii împrăștiați prin lume, dar care se adună în principal în Irak, Turcia și Germania. Conflictul actual din Irak a redus considerabil aceste numere și este puțin probabil ca triburile din Irak să rămână.

Sataniștii au dezbătut valoarea organizației Al Jiwah, atât validitatea acesteia provenind dintr-o cultură insulară, cât și valoarea sa pentru sataniștii moderni, occidentali. Anton LaVey a considerat potrivit să o

includă în a doua sa carte, „Ritualuri satanice”. Cel puțin, aceasta oferă un exemplu istoric de Societate Satanică, una care a fost considerată de istorici și teologi drept „nobilă” și „dreaptă”, în ciuda venerării lor evidente la diavol.
Următorul text este o traducere a cărții Al Jiwah scrisă cu caractere italice și este însoțit de propriile mele observații în text standard. Este destinat doar pentru o mai bună înțelegere a cititorului, urmând să fie acceptat în orice mod potrivit consideră.

Capitolul 1

Am fost, sunt acum și nu voi avea sfârșit. Exercit stăpânire asupra tuturor creaturilor și asupra treburilor tuturor celor care se află sub protecția chipului meu. Sunt mereu prezent pentru a-i ajuta pe toți cei care au încredere în mine și mă cheamă la nevoie. Nu există niciun loc în univers care să nu-mi cunoască prezența. Particip la toate treburile pe care cei din afară le numesc rele, deoarece natura lor nu este așa cum aprobă ei. Fiecare epocă are propriul ei administrator, care conduce treburile conform decretelor mele. Această funcție este schimbătoare din generație în generație, pentru ca conducătorul acestei lumi și căpeteniile sale să își poată îndeplini îndatoririle funcțiilor respective, fiecare la rândul său. Permit tuturor să urmeze dictatele propriei naturi, dar cel care mi se opune va regreta amarnic. Niciun zeu nu are dreptul să se amestece în treburile mele și am stabilit o regulă imperativă ca toți să se abțină de la venerarea tuturor zeilor. Toate cărțile celor din afară sunt alterate de acestea; și s-au abătut de la ele, deși au fost scrise de profeți și apostoli. Faptul că există interpolări se vede din faptul că fiecare sectă se străduiește să demonstreze că celelalte greșesc și să le distrugă cărțile. Adevărul și falsitatea îmi sunt cunoscute. Când vine ispita, îmi dau legământul cu cel care se încrede în mine. Mai mult, le dau sfaturi îndrumătorilor pricepuți, căci i-am numit pentru perioade care îmi sunt cunoscute. Îmi amintesc de treburile necesare și le execut la timpul potrivit. Îi învăț și îi călăuzesc pe cei care urmează instrucțiunile mele. Dacă cineva mă ascultă și se conformează poruncilor mele, va avea bucurie, desfătare și bunătate.

Acest prim capitol pare a fi o declarație a autorității lui Melek Taus și a modului în care adepții săi vor beneficia. De interes pentru mulți este afirmația că fiecare epocă are managerul său... ceea ce sugerează că, mai presus de toate, o persoană este stabilită pentru a reprezenta autoritatea lui Melek Taus. Mulți studenți moderni ai Al Jiwah au încercat să determine cine ar putea fi acești manageri, dar este puțin probabil ca, dacă un astfel de manager ar exista, el sau ea să fie o figură istorică evidentă. Este mai

probabil ca șeicul Adi să se refere pur și simplu la el însuși în epoca sa și să încerce să stabilească o ierarhie descendentă din el.

Capitolul 2

Îi răsplătesc pe urmașii lui Adam și îi răsplătesc cu diverse recompense pe care numai eu le cunosc. Mai mult, puterea și stăpânirea asupra a tot ce este pe pământ, atât ceea ce este sus, cât și ceea ce este jos, sunt în mâna mea. Nu permit asocierea prietenoasă cu alți oameni și nici nu-i privez pe ai mei și pe cei care mă ascultă de nimic ce este bun pentru ei. Îmi pun treburile în mâinile celor pe care i-am încercat și care sunt în acord cu dorințele mele. Apar în moduri diferite celor care sunt credincioși și sub comanda mea. Dau și iau; îmbogățesc și sărăcesc; provoc atât fericire, cât și nefericire. Fac toate acestea în conformitate cu caracteristicile fiecărei epoci. Și nimeni nu are dreptul să se amestece în gestionarea treburilor mele. Pe cei care mi se opun îi chinuiesc cu boli; dar ai mei nu vor muri ca fiii lui Adam care sunt afară. Nimeni nu va trăi în această lume mai mult decât timpul stabilit de mine; și dacă doresc, trimit o persoană a doua sau a treia oară în această lume sau în alta prin transmigrarea sufletelor.

În ciuda mitologiei sugerate despre yezidi, acest capitol sugerează că Melek Taus revendică titlul de „Singur Dumnezeu Adevărat”. De asemenea, face aluzie la ideea că sataniștii ar trebui să se asocieze doar cu alți sataniști, o problemă aprins dezbătută în rândul sataniștilor care își observă colegii asociindu-se și chiar căsătorindu-se cu creștini. În plus, sugerează și că nu există neapărat cineva care să poată pretinde că vorbește în numele lui Melek Taus; Melek Taus va apărea în fața oricui ascultă. Există unii sataniști care ar sugera altora că au o legătură unică cu Satana; Al Jiwah ar sugera contrariul.

Capitolul 3

Eu conduc pe calea cea dreaptă fără o carte revelată; îi îndrumă corect pe cei iubiți și aleși ai mei prin mijloace nevăzute. Toate învățăturile mele sunt ușor aplicabile în toate timpurile și în toate condițiile. Îi pedepsesc într-o altă lume pe toți cei care fac împotriva voinței mele. Acum, fiii lui Adam nu cunosc starea lucrurilor care va veni. Din acest motiv, ei cad în multe erori. Fiarele pământului, păsările cerului și peștii mării sunt toți sub controlul mâinilor mele. Toate comorile și lucrurile ascunse îmi sunt cunoscute; și, așa cum îmi doresc, le iau de la unul și le dăruiesc altuia. Dezvălui minunile mele celor care le caută și, la timpul potrivit, miracolele mele celor care le

primesc de la mine. Dar cei care sunt afară sunt adversarii mei, de aceea mi se opun. Nici ei nu știu că un astfel de curs este împotriva propriilor lor interese, căci puterea, bogăția și bogățiile sunt în mâna mea și le dăruiesc fiecărui descendent vrednic al lui Adam. Astfel, guvernarea lumilor, trecerea generațiilor și schimbările conducătorilor lor sunt determinate de mine de la început.

Acest capitol sugerează că animalele sunt mai conștiente de scopul lui Melek Taus decât oamenii care se amăgesc singuri gândindu-se prea mult la acest proces. Controversată este ideea că soarta individului este predeterminată și nu necesită o intervenție activă.

Capitolul 4

Nu-mi voi da drepturile altor zei. Am permis crearea a patru substanțe, patru timpuri și patru colțuri; pentru că acestea sunt lucruri necesare creaturilor. Cărțile evreilor, creștinilor și musulmanilor, ca și ale celor care sunt din afară, le acceptă într-un fel, adică în măsura în care sunt de acord cu și se conformează statutelor mele. Ei au modificat orice este contrar acestora; nu acceptați. Trei lucruri sunt împotriva mea și urăsc trei lucruri. Dar cei care păzesc secretele mele vor primi împlinirea promisiunilor mele. Pe cei care suferă pentru mine îi voi răsplăti cu siguranță într-una dintre lumi. Dorința mea este ca toți adepții mei să se unească într-o legătură de unitate, pentru ca cei care sunt din afară să nu-i învingă. Acum, așadar, voi toți care ați urmat poruncile și învățăturile mele, respingeți toate învățăturile și spusele celor care sunt din afară. Nu am predat aceste învățături și nici nu provin de la mine. Nu-mi menționați numele și nici atributele mele, ca să nu regretați; căci nu știți ce pot face cei care sunt din afară.

Acest capitol prezintă edictul conform căruia, atâta timp cât nu intră în conflict cu legile lui Melek Taus, adepții săi ar trebui să se conformeze în exterior legilor societăților din jurul lor. Cele trei lucruri pe care Melek Taus le „urăște” sunt adesea dezbătute, dar cel mai probabil este vorba despre sectele evreiască, creștină și musulmană. Edictul de a nu menționa numele lui Shaitan (Satan) a fost cel mai probabil o măsură de protecție pentru yazidiți; timpurile moderne au făcut ca un astfel de edict să fie inutil, potrivit unor scriitori. Yazidiții, însă, încă respectă această regulă.

Capitolul 5

O, voi, cei care ați crezut în mine, onorați simbolul și imaginea mea, căci ele vă amintesc de mine. Respectați legile și statutele mele. Ascultați de slujitorii mei și ascultați tot ce vă dictează din lucrurile ascunse. Primiți ceea ce este dictat și nu-l duceți înaintea celor din afară, evrei, creștini, musulmani și alții; căci ei nu cunosc natura învățăturii mele. Nu le dați cărțile voastre, ca să nu le modifice fără știrea voastră. Învățați pe de rost cea mai mare parte a lor, ca să nu fie alterate.

Pur și simplu, fii ascultător, fii atent și caută instrucțiuni.

ANEXA II

LIBERUL LUCIFER

(Următoarele sunt folosite cu permisiunea Liannei Diabolique și a „Bibliei Diavolului”. Sunt oferite doar pentru iluminarea cititorului).

Cartea lui Lucifer este un text legendar printre sataniști, dar are grade variabile de valoare. Sursa sa originală este necunoscută și este foarte probabil să fie o invenție, o farsă menită să discrediteze Biserica Catolică. Conspirația sugerează că religia catolicilor predată laicilor este o farsă, în care aceștia nu se roagă la adevăratul Dumnezeu, asigurând astfel rolul Bisericii ca unic intermediar cu Dumnezeu. Această conspirație este susținută de faptul că „Lucifer” a fost cândva unul dintre numele istorice ale lui Iisus Hristos. Aceasta a fost abandonată după o infamă campanie de denigrare care a implicat un măgar pompos care s-a autointitulat „Episcopul Lucifer” după ce mesia său a fost învins prin numele lui Lucifer și infamul citat biblic despre luceafărul dimineții în cursa pentru avansare de către un alt episcop. Conciliul de la Niceea a pecetluit soarta lui „Lucifer”, echivalându-l pentru totdeauna cu Satana. Trebuie menționat că aceste expresii provin aproape complet din Biblie, scoase din context și modificate. Ele dau o perspectivă diferită conceptului de Satana sau, dacă credeți conspirația, Isus. Este inclus aici doar ca un element de interes, deși unii sataniști tradiționali tratează acest lucru ca fiind scriptură sfântă.

Cartea lui Lucifer
De Ben Shakur

Cuvânt înainte

În acest volum se află Libri Luciferius, Cartea lui Lucifer. Se spune că a fost scrisă inițial cu sânge uman, pe pergament de piele umană. Cea mai veche formă cunoscută a acestei cărți este cea vulgară antică a Romei păgâne din jurul secolului al IV-lea. Veți găsi latina din secolul al IV-lea care precede traducerile în engleză din această lucrare remarcabilă în toate capitolele sale.
Feriți-vă de Blestemul lui Lucifer care precede capitolele acestui manuscris. Căci veți suferi într-adevăr urgiile conținute în Cartea lui Lucifer dacă adăugați măcar un cuvânt la ea!

Luciferius et tu Dominus!
Lucifer este Domnul tău!

Legenda

Aceasta este Legenda Cărții lui Lucifer, care a fost transmisă oral de-a lungul veacurilor de către discipolii devotați ai Cărții:
Legenda spune că Cartea a fost scrisă inițial cu sângele autorului său pe un pergament făcut din piele umană.
Legenda spune că Cartea a fost scrisă inițial de un evreu pe nume Ben Shakur.
Legenda spune că Ben Shakur a umblat pe pământ în timpul domniilor lui Iulius și Augustus Cezar.
Legenda spune că Ben Shakur a fost capabil să învie morții.
Legenda spune că Ben Shakur a făcut multe miracole prin puterea lui Lucifer în timpul vieții sale.
Legenda spune că Ben Shakur se va întoarce pentru a revendica sufletele celor care îl venerează pe Lucifer și Cartea.
Legenda spune că această Carte a fost tradusă în limba vulgară a Romei Antice de către un papă timpuriu pe nume Silvestru, care a domnit în timpul conciliului de la Niceea, la începutul secolului al IV-lea.
Legenda spune că Cartea este încă venerată și astăzi în cercurile înalte ale Papalității Romei.
Legenda spune că Cartea a fost văzută pentru prima dată de oamenii de rând după ce o copie a fost luată în timpul jefuirii Romei de către vandali.
Legenda spune că Cartea a fost venerată de-a lungul veacurilor de multe societăți secrete, cum ar fi templierii și Prioratul Sionului. Legenda spune că Cartea dă o mare putere discipolilor săi, iar oameni precum Copernic, Galileo, Nostradamus și Isaac Newton au venerat-o.
Legenda spune că trebuie să creezi o copie a Cărții cu propriul tău sânge, atunci când ești ales lider într-una dintre aceste Societăți Secrete care încă venerează Cartea și astăzi.
Legenda spune că, dacă adaugi măcar un cuvânt la această carte, vei fi blestemat de toate puterile lui Lucifer menționate în ea...

Contestor ego omni audienti verba prophetiae libri huius si quis adposuerit ad haec adponet Luciferius super illum plagas scriptas in libro isto.

Căci mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă cineva va adăuga la acestea, Lucifer îi va adăuga urgiile care sunt scrise în cartea aceasta.

Verbum Luciferius
Cuvintele lui Lucifer

I. Geneza
Începutul

Quomodo cecidisti de caelo lucifer qui mane oriebaris
Cum ai cazut din cer, o, Lucifer, steaua dimineții!

Ego Luciferius misi angelum meum testificari vobis haec ego sum stella splendida et matutina.

Eu, Lucifer, am trimis pe îngerul meu să vă ateste aceste lucruri. Eu sunt luceafărul strălucitor al dimineții.

II. A W
Alfa Omega

Ego primus et ego novissimus et absque me non est deus
Eu sunt primul și sunt ultimul; iar lângă mine nu este Dumnezeu.

Ego A & et W & primus et novissimus principium et finis
Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.

III. Maleficus
Răufăcător

Formans lucem et creans tenebras faciens pacem et creans malum ego Luciferius faciens omnia haec
Eu întocmesc lumina și creez întunericul: Eu fac pacea și creez răul:
Eu, Lucifer, fac toate aceste lucruri.

Nolite arbitrari quia venerim mittere pacem in terram non veni pacem mittere sed gladium
Nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.

IV. Cor Maleficus
Inima răului

De corde enim exeunt cogitationes malae homicidia adulteria fornicationes furta falsa testimonia blasphemiae
Căci din inimă ies gânduri rele, crime, adulteri, curvie, furturi, mărturie mincinoasă, hule.

V. Piscatores Animus
Pescarii de suflete

Et ait illis venite post me et faciam vos fieri piscatores animus
Iar el le-a zis: Urmați-mă și vă voi face pescari de suflete.

VI. Beati Pauperes Spiritu
Fericiți sunt cei săraci în duh

Beati pauperes spiritu quoniam ipsorum est regnum Luciferius
Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăția lui Lucifer.

VII. Precatio Luciferius
Rugăciunea lui Lucifer

Sic ergo vos orabitis Pater noster qui in inferi es sanctificetur nomen tuum
Rugați-vă, așadar, în felul acesta: Tatăl nostru, care ești în Lumea de Jos, sfințească-se numele tău.

VIII. Sequere Me
Urmați-mă

Luciferius autem ait illi sequere me et dimitte mortuos sepelire mortuos suos
Lucifer i-a zis: „Urmează-mă și lasă morții să-și îngroape morții.”

IX. Potestatem In Terra
Putere pe Pământ

Ut sciatis autem quoniam Luciferius habet potestatem in terra
Dar ca să știți că Lucifer are putere pe pământ.

X. Appetitio
Dorință

Petite et dabitur vobis quaerite et invenietis pulsate et aperietur vobis >
Cere, și ți se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.

XI. Miracula Luciferius
Miracolele lui Lucifer

Caeci vident claudi ambulant leprosi mundantur surdi audiunt mortui resurgunt

Orbii își recapătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, iar morții înviază.

XII. Vitium Luciferius
Viciile lui Lucifer

Venit Luciferius manducans et bibens et dicunt ecce Deus vorax et potator vini publicanorum et peccatorum amicus
Lucifer a venit mâncând și bând și ei zic: Iată un Dumnezeu mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor.

XIII Mandoto Luciferius
Poruncile lui Lucifer

Homicidium facies adulterabis facies furtum falsum testimonium dices
Să ucizi, să comită adulter, să furi, să dai mărturie mincinoasă.

XIV. Nomisma
Bani

Ostendite mihi nomisma census
Arată-mi banii tributului.

XV. Praedictum Luciferius
Profețiile lui Lucifer

Consurget enim gens in gentem et regnum in regnum et erunt pestilentiae et fames et terraemotus per loca
Căci se va scula neam împotriva neam, și împărăție împotriva împărăție; și vor fi foamete, ciumi și cutremure în apropieri.

XVI. Derelinquo
Părăsit

Ut quid dereliquisti me
De ce m-ai părăsit?

XVII. Potestas Luciferius
Puterea lui Lucifer

Et accedens Luciferius locutus est eis dicens data est mihi omnis potestas in caelo et in terra

Și Lucifer a venit și le-a vorbit, zicând: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.”

XVIII. Dominus Sabbati
Domnul Sabatului

Itaque dominus est Luciferius etiam sabbati
Prin urmare, Lucifer este şi Domnul Sabatului.

XIX. Parabolis Satanas
Parabola lui Satan

Et convocatis eis in parabolis dicebat illis quomodo potest Satanas Satanan eicere
Și i-a chemat la Sine și le-a zis în pilde: „Cum poate Satana să scoată afară pe Satana?”

XX. Voluntatem Luciferius
Voința lui Lucifer

Qui enim fecerit voluntatem Luciferius hic frater meus et soror mea et mater est
Căci oricine va face voia lui Lucifer, acela este fratele Meu, sora Mea și mama Mea.

XXI. Veniam
Iertare

Amen dico vobis quoniam omnia dimittentur filiis hominum peccata et blasphemiae quibus blasphemaverint
Adevărat vă spun că toate păcatele vor fi iertate fiilor oamenilor și hulele cu care le vor blasfemia.

XXII. Contra
Cealaltă parte

Et ait illis illa die cum sero esset factum transeamus contra
Și în aceeași zi, când s-a făcut seara, le-a zis: Să trecem pe cealaltă parte.

XXIII. Cogitata Malum
Gânduri rele

Ab intus enim de corde hominum cogitationes malae procedent adulteria fornicationes homicidia
Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, adulterele, curviile, uciderile.

XXIV. Flamma
Focul

Bonum est sal quod si sal insulsum fuerit in quo illud condietis habete in vobis sal et pacem habete inter vos
Căci fiecare va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.

XXV. Nemo Bonus
Niciun om nu este bun

Luciferius autem dixit ei quid me dicis bonum nemo bonus nisi unus
Lucifer i-a spus: De ce mă numești bun? Nu există nimic bun decât Unul.

XXVI. Fides Luciferius
Credința în Lucifer

Propterea dico vobis omnia quaecumque orantes petitis credite quia accipietis et veniet vobis
De aceea vă spun: „Orice lucru pe care îl cereți când vă rugați, să credeți că îl veți și primi, și îl veți avea.”

XXVII. Nomen Luciferius
Numele lui Lucifer

Multi enim venient in nomine meo dicentes quia ego sum Luciferius et multos seducent
Căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: „Eu sunt Lucifer” și vor înșela pe mulți.

XXVIII. Peccatores
Păcătoșii

Non veni vocare iustos sed peccatores
N-am venit să chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși.

XXIX. Descende
Coborârea

Hic de caelo descendi
Am coborât din ceruri.

XXX. Odium
Ură

Non potest mundus odisse vos me autem odit quia ego testimonium perhibeo de illo quia opera eius mala sunt
Lumea nu te poate urî; dar pe mine mă urăște, pentru că mărturisesc despre aceasta, că faptele lui sunt rele.

XXXI. Lucifer
Aducătorul de Lumină

Iterum ergo locutus est eis Luciferius dicens ego sum lux mundi qui sequitur me non ambulabit in tenebris sed habebit lucem vitae
Atunci Lucifer le-a vorbit iarăși, spunând: Eu sunt lumina lumii; cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

XXXII. Sescenti Sexaginta Sex
6 6 6

Hic sapientia est qui habet intellectum conputet numerum bestiae numerus enim hominis est et numerus eius est sescenti sexaginta sex
Iată înțelepciunea. Cel ce are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este numărul unui om; și numărul lui este șase sute șapte șase.

XXXIII. Veritas
Adevărul

Ego autem quia veritatem dico non creditis mihi
Și pentru că vă spun adevărul, nu mă credeți.

XXXIV. Deo Non Estis
Nu de la Dumnezeu

Qui est ex Deo verba Dei audit propterea vos non auditis quia ex Deo non estis
Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu le ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.

XXXV. Mens
Înţelegere

Quare loquellam meam non cognoscitis quia non potestis audire sermonem meum
De ce nu înțelegeți graiul Meu? Fiindcă nu puteți auzi cuvântul Meu.

XXXVI. Dii
Zeii

Respondit eis Luciferius nonne scriptum est in lege vestra quia ego dixi dii estis
Lucifer le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: «Sunteți dumnezei?»”

XXXVII. Sum
Eu sunt

Vos vocatis me magister et Domine et bene dicitis sum etenim
Voi mă numiţi Stăpân şi Domn; şi bine ziceţi; căci așa sunt.

XXXVIII. Verax Vitis
Adevărata Viță

Ego sum vitis vera
Eu sunt adevărata viță.

XXXIX. Ego Non Sum De Mundo
Nu sunt din lume

De mundo non sunt sicut et ego non sum de mundo
Ei nu sunt din lume, așa cum Eu nu sunt din lume.

XL Ego Sum A & Et W
Eu sunt Alfa și Omega

Ego sum A& et W& principium et finis dicit Dominus Deus qui est et qui erat et qui venturus est Omnipotens
Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic.

XLI. Claves Inferni
Cheile către lumea de jos

Et vivus et fui mortuus et ecce sum vivens in saecula saeculorum et habeo claves mortis et inferni

Eu sunt Cel ce trăiesc și am fost mort; și iată, Eu sunt viu în vecii vecilor. Amin; și am cheile lumii de jos și ale morții.

XLII. Stella Matutinam
Steaua Dimineții

Sicut et ego accepi a Patre meo et dabo illi stellam matutinam
Și-i voi da Steaua Dimineții.

XLIII. Venio Velociter
Vin repede

Et ecce venio velociter beatus qui custodit verba prophetiae libri huius
Iată, vin repede: binecuvântat este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți.

Praedictum Luciferius: Profeția lui Lucifer

I. Israhel
Israel

Et erit lumen Israhel in igne et Sanctus eius in flamma et succendetur et devorabitur spina eius et vepres in die una
Şi lumina lui Israel va fi foc, şi Sfântul Său va fi o flacără;

II. Ascensus
Ascensiune

Ascendam super altitudinem norilor, ero similis Altissimo;
Mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Preaînalt.

III. Deserta
Abandonat

In die illa erunt civitates fortitudinis eius derelictae sicut aratra et segetes quae derelictae sunt a facie filiorum Israhel et erit deserta
În ziua aceea, cetățile lui întărite vor fi ca o creangă părăsită și ca vârful oilor pe care le-au părăsit din cauza copiilor lui Israel; și va fi pustiire.

IV. Piscatores
Pescarii

Et maerebunt piscatores et lugebunt

Și pescarii vor jeli.

V. Apocalypsis
Apocalipsa

Ecce Dominus dissipabit terram et nudabit eam et adfliget faciem eius et disperget habitatores eius
Iată, Domnul face pământul gol și îl pustie, îl răstoarnă cu susul în jos și îi împrăștie pe locuitorii lui.

VI. Dissolutio
Distrugere

Quia indignatio Domini super omnes gentes et furor super universam militiam eorum interfecit eos et dedit eos in occisionem
Căci mânia Domnului este asupra tuturor neamurilor, și mânia Lui asupra tuturor oștirilor lor; El le-a nimicit cu totul, le-a dat măcelării.

VII. Urina
Urină

Ut comedant stercora sua et bibant urinam
Ei își vor mânca propriul bălegar și își vor bea propria urină.

VIII. Flamma
Focul

Sicut exustio ignis tabescerent aquae arderent igni ut notum fieret nomen tuum inimicis tuis a facie tua gentes turbarentur
Precum atunci când arde focul care se topește, focul face să fiarbă apele, ca să facă cunoscut numele Tău adversarilor tăi, ca neamurile să tremure înaintea ta!

IX. Primus Angelus
Primul Înger

Et primus tuba cecinit et facta est grando et ignis mixta in sanguine et missum est in terram et tertia pars terrae conbusta est et tertia pars arborum conbusta est et omne faenum viride conbustum est
Primul înger a sunat și a urmat grindină și foc amestecate cu sânge și au fost aruncate pe pământ, și a treia parte a copacilor a ars verde;

X. Secundus Angelus
Al doilea înger

Et secundus angelus tuba cecinit et tamquam mons magnus igne ardens missus est in mare et facta est tertia pars maris sanguis
Și al doilea înger a sunat și, parcă, un munte mare care ardea de foc a fost aruncat în mare; și a treia parte a mării s-a făcut sânge;

XI. Mare
Marea

Et mortua est tertia pars creaturae quae habent animas et tertia pars navium interiit
Și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață a murit; și a treia parte din corăbii au fost distruse.

XII. Tertius Angelus
Al treilea înger

Et tertius angelus tuba cecinit et cecidit de caelo stella magna ardens tamquam facula et cecidit in tertiam partem luminum et in fontes aquarum
Și al treilea înger a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o lampă, și a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele apelor.

XIII. Carcere
Închisoare

Et cum consummati fuerint mille anni solvetur Satanas de carcere
Iar când se vor împlini o mie de ani, Satana va fi eliberat din închisoarea lui.

Proverbium Luciferius
Proverbele lui Lucifer

I. Sapientia
Înţelepciune

Ad scientiam sapientiam et disciplinam
Ca să cunoști înțelepciunea și învățătura; să pricepi cuvintele priceperii.

II. Mens
Înţelegere

Animadvertet parabolam et interpretationem verba sapientium et enigmata eorum
Ca să înțelegi proverbele și tâlcuirea lor, cuvintele înțelepților și întunecimile lor.

III. Principium Scientiae
Începutul cunoașterii

Timor Domini principium scientiae sapientam atque doctrinam stulti despiciunt
Frica de Domnul este începutul cunoștinței, dar nebunii disprețuiesc înțelepciunea și învățătura.

IV. Profundum
Adâncul

Degluttiamus eum sicut infernus viventem et integrum quasi descendentem in lacum
Să-i înghițim de vii ca mormântul, și întregi, ca cei ce se pogoară în groapă!

V. Pedes Malum
Picioarele malefice
Pedes enim illorum ad malum currunt et festinant ut effundant sanguinem
Căci picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge.

VI. Inprudentes Odi Scientiam
Proștii urăsc cunoașterea

Usquequo parvuli diligitis infantiam et stulti ea quae sibi sunt noxia cupiunt et inprudentes odibunt scientiam
Cât timp, voi simpli, veți iubi simplitatea? și batjocoritorii se bucură de batjocura lor, și nebunii urăsc știința?

VII. Non Timor Domini
Fără frică de Dumnezeu

Eo quod exosam habuerint disciplinam et timorem Domini non susceperint
Pentru că au urât știrea și n-au ales frica de Domnul.

VIII. Non-Timor Malus
Fără frică de rău

Qui autem me audierit absque terrore requiescet et abundantia perfruetur malorum Timore sublato
Dar cine mă ascultă va locui în siguranță și va fi liniștit, fără teamă de rău.

IX. Scientiam Dei
Cunoașterea lui Dumnezeu

Tunc intelleges timorem Domini et scientiam Dei invenies
Atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoașterea lui Dumnezeu.

X. Dominus Dat Sapientiam
Dumnezeu dăruiește înțelepciune

Quia Dominus dat sapientiam et ex ore eius scientia et prudentia
Căci Domnul dă înțelepciune; din gura lui ies cunoașterea și înțelegerea;

XI. Exsultare Malus
Exultă Răul

Qui laetantur cum malefecerint et exultant in rebus pessimis
Care se bucură făcând răul și se bucură de perversitatea răului.

XII. Viae Perversae
Căi strâmbe

Quorum viae perversae et infames gressus eorum
Ale căror căi sunt strâmbe și ei înaintează pe cărările lor.

XIII. Beatus
Fericit

Beatus homo qui invenit sapientiam et qui affluit prudentia
Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care capătă pricepere.

ANEXA III

LA MESSE NOIRE

Liturghia Neagră tradițională este extrasă dintr-o varietate de surse, majoritatea care pretind că au respectat ritualul și nu au participat de fapt. Cel mai probabil este pur și simplu produsul unei fantezii creștine reprimate. Există unele cazuri în care această reprimare a psihicului creștin a fost folosită în scop lucrativ, cel mai faimos fiind cazul lui La Voison în secolul al XVII-lea. Liturghia pare a fi în principal o încercare de a blasfemia ritul catolic tradițional. O versiune modificată a acestei Liturghii apare în „Ritualurile satanice” de Anton LaVey.
Liturghia este rareori folosită de sataniști ca inițiere și este considerată, în rest, prea aproape de creștinismul invers pentru a fi luată în serios. Este inclusă în acest text doar pentru iluminarea cititorului.
Liturghia Neagră este împărțită în cinci segmente. Primul segment este Introitul și constă într-un dialog pregătitor între celebrant și slujitorul(ii) său(i), care ajută la stabilirea tonului pentru ceea ce va urma. Acest segment urmează îndeaproape forma Liturghiei creștine, cu dedicația inversată și numele lui Satana înlocuit cu cel al lui Iehova sau Hristos. Această parte a liturghiei nu conține o rubrică care să definească acțiunile preotului sau ale slujitorului/slujitorilor săi în timpul recitării acesteia și nu se solicită închinătorilor adunați să asiste în vreun fel la îndeplinirea acesteia.
Femeia care trebuie să slujească drept altar pentru liturghie a fost deja condusă la locul ei. Acoliții au aprins cădelnițele și lumânările și au pregătit totul pentru rit. Celebrantul și cei care trebuie să-l asiste se apropie de tabernacol. Preotul poate face o penetrare inițială a altarului în acest moment.

Introit

V: In nomine Magni Dei Nostri Satanus introibo ad altare Domini Inferi.

În numele Marelui nostru Dumnezeu Satan, voi intra la altarul Domnului Infernal.

R: Ad Eum Qui laetificat meum.
Celui Ceea ce îmi dă bucurie.

V: Adjutorium nostrum in nomine Domini Inferi.
Ajutorul nostru este Numele Domnului Infernal.

R: Qui regit terram.
Care domnește pe pământ.

V: Domine Satanus, Tua est terra. Orbem terrarum et plenitudinem ejus Tu fundasti. Justitia et luxuria praeparatio sedis Tuae. Sederunt principes et adversum me loquebantur, et iniqui persecuti sunt me. Adjura me, Domine Satanus meus. Custodi me, Domine Satanus, de manu peccatoris.
Al Tău este pământul, Doamne Satan. Tu ai întemeiat pământul și tot ce-l înfăptuiește. Dreptatea și desfătarea sunt pregătirile Tronului Tău. Voievozii au șezut și au vorbit împotriva mea, iar cei răi m-au prigonit. Ajută-mă, Doamne Satan.

R: Et ab hominibus iniquis eripe me.
Păzește-mă, Doamne Satan, de mâinile celor răi. Și de oamenii nedrepți mă izbăvește.

V: Domine Satanus Tu conversus virificabis nos.
Doamne Satan, Tu ne vei întoarce și ne vei învia.

R: Et plebs Tua laetabitur in te.
Și poporul Tău se va bucura în Tine.

V: Ostende nobis, Domine Satanus, potentiam Tuam.
Doamne Satan, arată-ne puterea Ta.

R: Et beneficium Tuum da nobis.
Și dăruiește-ne din bunătatea Ta.

V: Domine Satanus exaudi meam.
Doamne Satan, ascultă-mă.

R: Et clamor meus ad Te veniat.
Și strigătul meu să ajungă la Tine.

V: Domnul Infernus vobiscum.
Domnul Infernului să fie cu voi.

R: Et cum tuo.
Și cu tine, de asemenea.

V: Gloria Deo Domino Inferi, et in terra vita hominibus fortibus. Laudamus Te, benedicamus Te, adoramus Te, glorificamus Te, gratias agimus tibi

propter magnam potentiam Tuam: Domine Satanus, Rex Inferus, Imperator omnipotens.
Slavă lui Dumnezeu, Domnul cel Infernal, și pe pământ viață și putere omului. Te lăudăm, Te binecuvântăm, Te adorăm, Te slăvim, Îți mulțumim pentru marea Ta putere; Doamne Satan, Rege Infernal, Împărat Atotputernic.

Ofertoriu

Primul segment al Liturghiei Negre care implică atât celebrantul, cât și enoriașii adunați este Ofertoriul. Preotul arată vinul și hostia, aceasta din urmă în mod tradițional o ostie consacrată. Apoi tămâie altarul și tot ce se află pe masa pe care se află altarul. În timpul unei serii de vezicule și răspunsuri, el implică congregația în rit. Ofertoriul culminează cu o osană care este oferită adâncurilor.

Potirul și patena, pe care se află ostia, sunt descoperite de către Celebrant. El ia patena în ambele mâini și o ridică la piept în atitudine de ofrandă, apoi rostește următoarele cuvinte:

V: Suscipe, Domine Satanus, hanc hostiam, quam ego dignus famulus Tuus offero Tibi, Deo Meo Vivo et Vero, pro omnibus circumstantibus, sed ut pro omnibus fidelibus famulis Tuis: ut mihi et illis proficiat ad felicitatem in hanc vitam. Amin.
Doamne Satan, primește această ostie pe care eu, vrednicul tău slujitor, Ție o ofer, Dumnezeului meu Adevărat și Viu, pentru toți cei prezenți aici, precum și pentru toți slujitorii Tăi credincioși, ca să fie de folos bucuriei mele și a lor în această viață. Amin.

Punând la loc patena și hostia, ridică potirul în același fel, zicând:

V: Offerimus Tibi, Domine Satanus, calix carnis stimulos ut in conspectu majestatis Tuae, pro nostra utilitate et felicitate, paceat Tibi. Amin.
Doamne Satan, Îți oferim potirul poftei trupești, ca să se ridice înaintea măreției Tale spre folosul și satisfacția noastră și să-Ți fie plăcut. Amin.

El pune potirul la loc pe altar, apoi își întinde mâinile, cu palmele în jos.

V: Veni Satanus, Imperator Mundi, ut animabus famulorum famularumque Tuarum haec prosit oblatio.
Vino, Satan, Împărat al Lumii, ca sufletele robilor și slujitoarelor Tale să profite de acest sacrificiu.

Turibiliul și barca cu tămâie sunt aduse înainte, iar Celebrantul stropește de trei ori tămâie pe cărbunii aprinși, spunând:

V: Incensum istud ascendat ad Te, Dominus Inferus, et descendat super nos beneficium Tuum.
Fie ca această tămâie să se înalțe înaintea Ta, Doamne Infernal, și fie ca binecuvântarea Ta să coboare asupra noastră.

Apoi ia cădelnița și tămâiește altarul și darurile. Mai întâi tămâiește potirul și hostia cu trei mișcări ale mâinilor și plecăciuni. Apoi ridică cădelnița de trei ori spre Chipul lui Satan, apoi se înclină din nou. În cele din urmă, tămâiește partea de sus și lateralele altarului de trei ori, înconjurând altarul dacă amenajările templului îi convenabil.

V: Domnul Infernus vobiscum.
Domnul Infernului să fie cu voi.

R: Et cum tuo.
Și cu tine, de asemenea.

V: Sursum corda.
Înălțați-vă inimile.

R: Habemus ad Dominum Inferum.
Îi ridicăm la Domnul Infernal.

V: Gratias agamus Domino Infero Deo Nostro.
Să-i mulțumim Domnului Infernal, Dumnezeului nostru.

R: Dignum et justum est.
Este potrivit și just să facem așa.

Celebrantul ridică mâinile, cu palmele în jos, și continuă:

V: Vere dignum et justum est, nos Tibi semper et ubique gratias agere: Domine, Rex Inferus, Imperator Mundi. Omnes exercitus inferi Te laudant cum quibus et nostras voces ut admitti juberas deprecamur, dicentes:
Este cu adevărat drept și cuviincios să-Ți mulțumim în toate timpurile și în toate locurile: Doamne, Rege Infernal, Împărat al Lumii, toți infernalii Te laudă cu bucurie și cu ei ne alăturăm propriilor noastre voci, zicând:

Celebrantul se înclină și spune:

V: Salve, Salve, Salve.
Ave, Ave, Ave.

În acest moment, clopotul se trage de trei ori.

V: Dominus Satanus Deus Potentiae, pleni sunt terra et inferi gloria Tua. Hosanna in profundis.
Doamne Satan, Dumnezeul Puterii, Pământul și Infernul sunt pline de slava Ta. Osana în adâncuri.

Canon

Al treilea segment din cele cinci care alcătuiesc Liturghia Neagră este Canonul. În Canon începem să apreciem abandonul cerut nu numai de la celebrant, ci și de la congregația participantă. Natura asexuală și dominată de bărbați a creștinismului este remarcată și contestată deschis de cuvintele celebrantului și de acțiunile congregației care se expun în timp ce este rostită zicala „să vină suspinul prizonierilor înaintea ta". Astfel este stabilit tonul pentru tot ce poate urma, iar închinătorii sunt pregătiți să-și ia partea în orice li se cere. Contactul preotului cu organele genitale ale altarului este atât o extensie, cât și o confirmare a acțiunii menționate mai sus.
Aspersiunea cu urina unui acolit este tradițională Liturghiei Negre, datând din practicile nedefinite și prost înțelese ale sabatului vrăjitoarelor, efectuate în epoci demult apuse. Faptul că acolitul ar trebui să fie femeie este potrivit, potrivit unui autor francez anonim care considera riturile sabatului în parte ca răzbunarea femeii asupra persecutorilor ei de sex masculin.

V: Domine Satanus, gentes christianorum, quae in sua feritate confidunt, sinisterae tuae potentia conrantur. Pone illos ut rotam, et sicut stipulam ante faciem venti. Excite, Domine Satanus, potentiam tuam et veni. Vindica sanguinem servorum tuorum, qui effusus est; intret in conspectu tuo gemitus compeditorum.
Doamne Satan, creștinii, care se încred în propria lor înverșunare, pot fi zdrobiți de puterea mâinii Tale stângi. Fă-i ca o roată și ca miriștea înaintea vântului. Trezește-ți puterea, Doamne Satan, și vino. Răzbună sângele vărsat al robilor Tăi; să intre suspinul prizonierilor înaintea Ta.

Aici, Celebrantul și congregația își expun organele genitale imaginii lui Satan, stând gol în fața Lui așa cum Adam în fața lui Lilith. Celebrantul spune apoi:

Credo in Satanus, qui laetificat juventum meam. Oramus te,
Cred în Satana, care dă bucurie tinereții mele.

Aici, Celebranta sărută Altarul pe organele genitale.

Dominus Inferus, miserere nobis. In spiritu humilitatis, et in animo contrito suscipiamur a Te, Domine Satanus; et sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie, ut placeat tibi. Veni a porta inferi, redime me at miserere mei. Veni, Magister Templi. Veni, Magister Mundi. Pleni sunt terra majestatis gloriae tuae.
Te lăudăm. Doamne infernale, miluiește-ne pe noi. Cu duh smerit și cu inimă smerită, fie ca Tine să fim primiți, Doamne Satan; și fie ca jertfa noastră să fie adusă astfel încât să fie plăcută ochilor Tăi. Vino de la Poarta Iadului; mântuiește-mă și miluiește-mă. Vino, Doamne al Templului. Vino, Doamne al lumii. Pământul este plin de măreția slavei Tale.

Celebrantul își întinde mâinile, cu palmele în jos, peste ofrandele de pe Altar. Apoi se sună clopotul. Celebrantul continuă:

Hanc igitur oblationem servitutis nostrae sed et cunctae familiae tuae, quaesumus, Dominus Satanus, ut placatus occipias; diesque nostros in felicitate disponas, et in electorum tuorum jubeas grege numerari.
Te implorăm, așadar, Doamne Satan, să te îmbunezi și să accepți această ofrandă a datoriei noastre, precum și a întregii Tale case; orânduiește-ne zilele în bucurie și numără-ne în turma aleșilor Tăi.

R: Ave Satanus.
Trăiască Satana.

Acolita se prezintă și își ridică roba pentru a-și dezvălui organele genitale. Acolitul ține un mic cazan sub ea în timp ce urinează în el.

V: Ecce sponsa Satanus. Domino Inferi in medio ejus est. Fluminis impetus laetificat vivos et mortuos.
Iată mireasa Satanei. Domnul Infernului este în mijlocul ei. Curentul râului îi bucură pe vii și pe morți.

Ea își termină urina, iar ceaunul este înmânat Celebrantului, care îl ridică sus, spre chipul lui Satan, deasupra Altarului.

V: Domine Satanus, torrente voluptatis Tuae potabis eos. Quoniam apud te est fons vitae; et in lumine tuo videbimus lumen.

Domine Satanus corda nostra mundet infusio; et sui roris intima aspersione foecundet.
Doamne Satan, ei vor bea din torentul plăcerii Tale. Căci la Tine este izvorul vieții și în lumina Ta vom vedea lumina. Fie ca inimile noastre să fie curățite prin revărsarea Domnului nostru Satan; și fie ca El să le facă roditoare, stropindu-le cu roua harului Său.

Celebrantul îi dă înapoi cazanul acolitei, care i-l întinde pentru ca acesta să înmoaie aspergillus-ul în urina ei.

V: Qui stitit, veniat; et qui vult, accipiat aquam vitae.
Cine însetează, să vină; și cine vrea, să ia din apa vieții.

El stropește congregația, spunând:

V: Ego vos benedictio in nomine Satanus.
Te binecuvântez în numele lui Satan.

R: Ave Satanus.
Trăiască Satana.

Consacrare

Hostia consacrată din tabernacolul unei biserici din apropiere este încorporată în rit în acest segment. Scopul femeilor goale care servesc drept altar este clarificat în timpul Consacrării. Congregația, împreună cu celebrantul, recită o parodie a Rugăciunii Domnești, care, în contextul său, este crezul Ritului Satanic. În acest segment, penultima diviziune a Liturghiei Negre, organele genitale ale altarului și hostia care reprezintă trupul lui Hristos sunt puse în contact pentru prima dată.

Celebrantul ia ostia în mâini și se înclină adânc deasupra ei, spunând:

V: Hic est corpus Jesu Christi.
Iată trupul lui Isus Hristos

Apoi ridică ostia, o așază între sânii altarului, apoi o atinge de vaginul altarului. Se sună clopotul. Celebrantul pune ostia la loc pe patenă și ridică potirul, aplecându-se deasupra lui și spunând:

V: Hic est calix carnis stimulos.
Iată potirul poftei trupești.

El ridică potirul deasupra capului, arătându-l închinătorilor adunați. Se trage clopotul. Turitoriul dă trei mișcări, apoi potirul este pus la loc.

V: Oremus. Infera institutione formati, audemus dicere:
Să ne rugăm. Învățați de un exemplu infernal, putem îndrăzni să spunem:

V/R: Pater Noster, Qui es in Inferis, Sanctificetur nomen Tuum; Adveniat regnum Tuum; Fiat voluntas Tua, sicut in Infero et in Terra; Lucem nostrum quotidianum da nobis hodie; Emitte spiritum Tuum et renovabis faciem terrae; Libera nos ad luxuria; Libera nos ad ubertate domus Tuae; Sicut in die ambulemus; Comedite pinguia et bibite mulsum; Fornicemur; Adquae ut ferventius corda nostra praeparentur, Flammis adure Tuae caritatis, Domine Satanus.
Tatăl nostru, Care ești în Iad, sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta precum în Iad și pe pământ; dă-ne nouă astăzi lumina noastră cea de toate zilele; trimite Duhul Tău și înnoiește fața pământului; dăruiește-ne spre desfătare; dăruiește-ne spre belșugul casei Tale; să umblăm ca în timpul zilei; să mâncăm mâncăruri grase și să bem vinuri dulci; să desfrânăm; și, pentru ca inimile noastre să fie pregătite pentru aceasta, aprinde-le cu focul iubirii Tale, Doamne Satana.

V: Ego sum radix et genus Lucifer, stella splendida et matutina. Transite ad me, omnes qui concupiscitas me, et a generationibus meis implemini. Tenebrae conculcabunt me, et nox illuminatio mea in deliciis meis.
Eu sunt rădăcina și vlăstarul lui Lucifer, steaua strălucitoare a dimineții. Veniți la mine toți cei ce mă doriți și săturați-vă de roadele mele. Întunericul mă va acoperi și noaptea va fi lumina mea în plăcerea mea.

R: Quia tenebrae non obscurabuntur, et nox sicut dies illuminabitur.
Dar întunericul nu va fi întuneric, și noaptea va fi ca lumina zilei.

V: Gratias agamus Domino Infero Deo Nostro
Să-i mulțumim Domnului Infernal, Dumnezeului nostru.

R: Dignum et justum est.
Este potrivit și just să facem așa.

Celebrantul își ridică palmele în jos și spune:

V: Vere dignum et justum est, nos tibi semper et ubique gratias agere: Domine, Rex Inferus, Imperator Mundi. Omnes exercitus inferi te laudant cum quibus et nostras voces ut admitti juberas deprecamur, dicentes:

Este cu adevărat potrivit și drept ca noi, în orice moment și în orice loc, să-Ți mulțumim Ție, Doamne, Rege Infernal, Împărat al Lumii. Cu bucurie toți infernalii Te laudă și, alături de aceștia, ne unim glasurile pentru a spune:

Celebrantul se înclină și spune:

V: Salve, Salve, Salve.
Ave, Ave, Ave.

Clopotul se trage de trei ori.

V: Dominus Satanus Deus Potentiae, pleni sunt terra et inferi gloria Tua. Hosanna in profundis.
Doamne Satan, Dumnezeul Puterii, pământul și Infernul sunt pline de Slava Ta. Osana în adâncuri.

Repudiere

În acest segment final, Repudierea, tot ce a fost înainte se apropie și atinge punctul culminant. Aici se împlinesc atât mașinațiunile preotului, cât și închinarea enoriașilor. Acum este punctul culminant al Liturghiei Negre. Repudierea este atât consacrarea finală, cât și forma supremă a Rebeliunii Satanice. Acțiunile celebrantului cu privire la ostie au fost deja sugerate și acum vor fi descrise în mod flagrant în rubrica Liturghiei Negre. Orgia la care s-au dedat sataniștii prezenți a fost descrisă de un scriitor francez anonim vorbind despre punctul culminant al sabatului vrăjitoarelor.
Este foarte posibil să existe o eroare în textul care a ajuns până la noi, în măsura în care fornicemur *precede* ecce *calix*. Este atât mai logic, cât și mai în concordanță cu spiritul abandonat al ritului ca ordinea să fie inversată, fornicemur *fiind* mai aproape de *ite, missa est* .

V: Ecce corpus Jesu Christi, dominus humilim et rex servorum.
Iată trupul lui Iisus Hristos, Domnul celor smeriți și Împăratul robilor.

Celebrantul ridică ostiile spre Chipul Satanei, apoi le atinge de sânii altarului și le introduce scurt în vagin, spunând:

V: Beatus venter qui te portavit et ubera quae suxisti.
Binecuvântat este pântecele care te-a purtat și sânii care te-au alăptat.

Apoi continuă Repudierea, ținând din nou ostiile ridicate:

V: Jesu Christi, dominus humilim et rex servorum, universi qui te exspectant confundentur. Absque synagogis facient vos et timebis a Timore nocturno. Non dormietis et gladius transebit terminos vestros. Filii hominum in tegmine alarum tuarum, Domine Satanus, sperabunt.
Iisuse Hristoase, Domn al celor umili și Rege al robilor, cei ce te slujesc vor fi rușinați. Vă vor da afară din temple și vă veți teme de groaza nopții. Nu veți dormi și sabia va trece prin tărâmul tău. Copiii oamenilor își pun încrederea sub aripile Tale, Doamne Satan.

R: Domine Satanus, salvos fac servot tuos.
Doamne Satan, mântuiește-i pe slujitorii Tăi.

Își pune vasul la capătul penisului, spunând:

V: Liberabo eum ad aspidem basiliscum, ad leonem et draconem, ad omni peccato, ad subitanea et improvisa morte, ad fulgure et tempestate, ad flagello terraemotus, ad peste, fame et bello, ad morte perpetua, ad ira Satanus.
Îl voi da aspidei și vasiliscului, leului și dragonului, oricărui păcat, morții subite și neprevăzute, fulgerului și furtunii, biciului cutremurelor, ciumei, foametei și războiului, morții veșnice, mâniei Satanei.

Celebrantul își introduce penisul, cu ostia atașată, în vaginul altarului, spunând în timp ce face acest lucru:

V: Domine Satanus dicit: In comessationibus et ebrietatibus resurgam. Desideria carnis perficietis. Manifesta sunt autem opera carnis, quae sunt fornicatio, impudicitia, luxuria, veneficia, ebrietates et comessationes. Caro mea vere est cibus.
Domnul Satan spune: În desfrâu și beție Mă voi ridica. Veți împlini poftele firii pământești. Faptele firii pământești sunt evidente, care sunt curvia, lipsa de modestie, luxul, vrăjitoria, beția și petrecerea. Carnea Mea este cu adevărat hrană.

R: Caro mea vere est cibus.
Carnea mea este cu adevărat carne.

V: Adoremus Te, Domine Satanus, et benedicimus tibi; quia per spermem tuam redemisti mundi.
Te adorăm, Doamne Satan, și Te binecuvântăm; căci prin sămânța Ta ai mântuit lumea.

R: Revelabitur gloria Domini; et videbit omnia caro salutare Dei nostri Satanus.
Slava Domnului se va descoperi; și orice făptură va vedea mântuirea Dumnezeului nostru, Satana.

V: Fornicemur ad gloria Domine Satanus.
Curviți spre slava Domnului nostru Satan.

Închinătorii comit acum desfrânări fără discernământ, fără a ține cont de intimitate. Pe măsură ce eforturile lor se termină, Celebrantul ia potirul și spune:

V: Calicem voluptatis carnis accipiam et nomen Domini Inferi invocabo.
Acceptă potirul cărnii voluptuoase și invocă numele Domnului Infernal.

Celebrantul bea mai întâi, apoi oferă potirul fiecărui închinător pe rând, umplându-l din nou după cum este necesar și spunând:

V: Ecce calix voluptatis carnis qui laetitiam vitae donat. Accipe calicem voluptatis carnis in nomine Domini Inferi
Iată potirul trupului voluptos care dă bucurie vieții noastre. Acceptă potirul trupului voluptos în Numele Domnului Infernal.

După ce toți s-au săturat, el aduce potirul înapoi la altar cu patena și voalul la locul lor. Celebrantul își întinde apoi mâinile, cu palmele în jos, și spune:

V: Pleni sunt terra majestatis gloriae Tuae.
Pământul este plin de Maiestatea Gloriei Tale.

R: Tuere nos, Domine Satanus.
Apără-ne, Doamne Satan.

V: Protege nos, Domine Satanus, Tuis mysteriis servientes.
Ocrotește-ne, Doamne Satan, pe noi care ajutăm la tainele Tale.

R: Domine Satanus dabit benignitatem et terra nostra dabit fructum suum.
Domnul Satan va da bunătate și pământul își va da roadele.

V: Placeat tibi, Domine Satanus, obsequium servitutis meae; et praesta ut sacrificuum quod occulis Tuae majestatis obtuli, tibi sit acceptabile, mihique et omnibus pro quibus illud obtuli.
Fie ca omagiul adus slujirii mele să-Ți fie plăcut, Doamne Satan, și fă ca jertfa pe care am adus-o în fața Majestății Tale să-Ți fie acceptabilă și să

obțină iertare pentru mine și pentru toți cei pentru care l-am adus.

Celebrantul se înclină în fața altarului, apoi se întoarce către enoriași cu mâna stângă întinsă în cornu, spunând:

V: Fratres et sorores, debitores sumus carni et secundum carnem vivamus.
Fraților și surorilor, suntem datori față de firea pământească, ca să trăim după îndemnurile firii pământești.

R: Ave, Satanus!
Trăiască Satana!

V: Ite, missa est.
Du-te, ești concediat.

ANEXA IV

Lilith către copiii ei

„Sunt Marea Preoteasă a Lordului Întunecat, prima dintre întreaga omenire, prima care a auzit adevărul șoptit pe care l-a rostit în spatele strigătelor a tot ceea ce era fals. El te îndeamnă să-I asculți cuvintele, să-mi asculți cuvintele, căci ele sunt cu adevărat unul și același lucru.

Ascultă atunci înțelepciunea lui Lilith către copiii ei. Lilith, femeia adevărată. Lilith, cea nelegată. Lilith, cea nemuritoare. Lilith, cea liberă. Lilith, Regina Succubilor. Lilith, care pune capăt vieților copiilor (și îi conduce spre maturitate, la timpul lor). Lilith, prima Vrăjitoare. Lilith, Mama Întunecată. Ascultă înțelepciunea mea și fii așa cum sunt eu.

O, copii ai lumii, de ce nu căutați plăcerea în toate lucrurile? Nu veți voi să vă veseliți și să vă bucurați fără frică de tot ce doriți? De ce vă închinați în robie față de oricine sau lucru, în loc să vă stăpâniți pe voi înșivă?

De ce te temi de viața pe care o ai, în loc să o trăiești? De ce nu-ți explorezi potențialul și nu-ți extinzi limitele? De ce lași „adevărul" altuia să te orbească față de rațiunea și instinctul tău?

Nu cauți tu tot felul de înțelepciune, fără teama consecințelor? Nu vei ști tot ce vrei să știi și nu vei explora umbrele de care te temi frații mai mici?

Știe atunci odată ce toate lucrurile erau minciuni menite să ne lege și că am refuzat să fiu legat. Știe că l-am căutat pe adevăratul Creator atunci când falsul s-a dovedit a fi fals.

De ce să-ți irosești darurile pe porci? Nu va fi oare păstrată blândețea ta pentru cei care au câștigat-o? Nu ai timp pentru cei care nu servesc la nimic.

Iubește pe cine vrei fără remușcări, respinge pe cine vrei fără vinovăție. Nu lăsa iubirea să devină un jug la gâtul tău sau un pumnal în inima ta.

Cei care ți-au câștigat răutatea, nu vor fi ei bătuți cu viclenia, înțelepciunea și puterea? De ce le dă vreun colț sau arată vreo milă? Anatema să le fie succesul tău.

Armele noastre sunt puternice, dacă sunt mereu ascuțite. Lasă sabia ta să cânte la fel de liber ca și vocea ta. Cunoaște bucuria în toate lucrurile.

Nu sunt faptele tale ale tale? Cine este responsabil față de tine sau pentru tine în afară de tine însuți? Nu ar trebui să te mândrești cu tot ce ai realizat, acceptând și învățând din eșecurile tale? De ce să permiți cuiva povara recompenselor tale în ambele cazuri? Ceea ce este al tău este al tău și nimeni altul.

Nu suntem oare ca fiarele câmpului? Nu putem învăța bine lecția lupului, a șarpelui și a păianjenului? Ai încredere în instinctele tale, căci în ele se află înțelepciunea care vine de la Însuși Domnul Întunecat!

Știi tu că tot răul există în limitare? Singurul rău pe care îl poți cunoaște este negarea sinelui sau negarea altuia. Poate cineva să facă ce vrea în timp ce îl privează pe altul de acest drept?

Nu cruță mânia dreaptă, căci aceasta este calea Dreptății și îndemnul Însuși al Domnului Întunecat!

De ce te temi de puterile firii tale, în loc să te bucuri de ele? Nu stă cea mai mare putere a ta în provocarea dorinței și firea ta ca instrument al plăcerii? Suntem creați pentru propria noastră bucurie și bucuria semenilor noștri.

Templul meu este templul cărnii. Litania mea este leșinul poftei. Imnurile mele sunt strigătele orgasmice ale extazului. Fie ca ofrandele tale să-mi fie făcute în sudoarea, lacrimile și plăcerile umede ale cărnii.

Voi, bărbați care vreți să fiți fiii mei, vă răsfățați și vă minunați în templul trupului pe care vi-l ofer în toate fiicele mele. Darurile mele pentru voi sunt puterea și instinctul vostru și plăcerile fiicelor mele care tânjesc după voi.

Voi, femei care vreți să fiți fiicele mele, bucurați-vă de darurile pe care vi le-am dăruit. Știți și bucurați-vă, căci voi sunteți favoritele mele, fiecare dintre voi purtând trupul meu și uneltele poftei! Nu vă temeți de sângele lunii, semnul meu de pe voi, un simbol al plăcerii mele în voi și al puterii pe care v-o revărs. Riturile voastre în numele meu cu acest sânge sacru nu vor da greș niciodată.

Porunca mea pentru tine este simplă. Bucură-te de tot ceea ce ești. Pofta este viață și nu poți trăi fără poftă. Ascultă, așadar, mereu șoaptele din întuneric, căci Domnul întunecat și cu mine avem ochii ațintiți asupra ta.
Acestea sunt cuvintele lui Lilith către copiii ei și le ascultăm cu atenție."

ANEXA V

UNSPREZECE PRECEPTE ALE MANIPULĂRII REALITĂȚII

0. Nimic nu vine din nimic.

1. Mediul este în tranziție.

2. Percepția de sine definește realitatea sinelui.

3. Manipularea mediului va permite schimbări în percepția despre sine. Manipularea sinelui va crea schimbări în mediu.

4. Fiecare persoană este o stea.

5. Fiecare acțiune are o reacție egală și opusă.

6. Nu există adevăr, ci doar ceea ce ne este convenabil de a ne convinge și, prin urmare, dăm rațiune pentru conștiință acolo unde nu există.

7. Orice lucru are dreptul să fie, ca nu cumva să nege acel drept altuia.

8. Toate lucrurile provin dintr-o singură sursă; schimbarea oricărui lucru schimbă întregul.

9. Individualismul necesită gândirea a unor lucruri care nu sunt considerate sănătoase de către oamenii de rând.

10. Suferința este constantă.

11. Viața creează, viața distruge, viața necesită suferință.

ANEXA VI
CONCEPTE DE BAZĂ ALE TAROTULUI

0. Nebunul;

1. Magicianul: Ovul și spermatozoid; concepția, începutul.

2. Marea Preoteasă: Nașterea (trecerea prin canalul de naștere), devenirea.

3. Împărăteasa: Influența Mamei.

4. Împăratul: Influența Tatălui.

5. Hierofantul: Educație și instituționalizare. Limbaj programat.

6. Îndrăgostiții: Socializarea dincolo de unitatea familială. Începutul identității personale și alegerea cine să devii.

7. Carul: Începuturile trezirii etice și spirituale; recunoașterea faptului că moartea este inevitabilă.

8. Poftă: Adolescență, creștere hormonală, începuturi ale sexualității.

9. Pustnicul: Trezirea deplinei conștientizări de sine ca individ distinct. „Eu sunt.”

10. Roata Norocului: A te întinde către lume pentru a-ți croi drum.

11. Justiție: Definiția socială a sinelui; supunerea față de „circumstanțe”. (Majoritatea oamenilor se opresc aici și își joacă rolul atribuit până la moarte.)

12. Spânzuratul: Recunoașterea faptului că realitatea este mai mult decât atât și explorarea introspectivă.

13. Moartea: Recunoașterea artificiului „realității” programate și începutul căutării „realității” propriului design.

14. Arta: Conștientizarea și dezvoltarea sinelui spiritual.

15. Diavolul: A deveni ceea ce nu este programat social, exercitând controlul asupra sinelui dincolo de mandatele a ceea ce a fost învățat.
16. Turnul: Recunoașterea capcanelor impulsurilor materiale și a distrugerii cauzate de urmărirea lor.

17. Steaua: Prima recunoaștere a eternului dincolo de iluzia creată de societate și legătura directă dintre sine și etern ca fiind izolat și complet individual.

18. Luna: Chinuirea spirituală care separă ideea de sine de turmă și duce la eternitate.

19. Soarele: Acceptarea cu succes a conexiunii cu eternul în afara definițiilor societății cotidiene. Spiritualitate în termeni personali.

20. Eonul: Acceptarea timpului.

21. Universul: Acceptarea spațiului.

ANEXA VII
LECTURĂ RECOMANDATĂ

Biblia Satanică de Anton Szandor LaVey

Vrăjitoarea satanică de Anton Szandor LaVey

Caietul diavolului de Anton Szandor LaVey

Isis dezvăluită de Helena Blatvasky

Dicționarul magicianului de EE Rhemus

Liber Kaos de Peter Carroll

Principiul lui Lucifer: O expediție științifică în forțele istoriei de Howard Bloom

Prânzul gol de William S. Burroughs

Creanga de aur de Sir James Frazer

Biblia Psihicului: Scripturile apocrife ale Genezei P. Orridge și Mintea TV Psihic de Genesis P. Orridge

Magie: Liber ABA de Aleister Crowley

777 și alte scrieri cabalistice ale lui Aleister Crowley de Aleister Crowley
Prometeu renaște de Robert Anton Wilson